

הפזר כלי הנדסה

חוברת מספר 15
נובמבר 2025

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

מטה המאבק - אקדמיה
נובמבר 2025

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

הקדמה

כאשר התחלנו לאסוף את הנאומים לחוברת הזו עוד היו בעזה ארבעים ושימונה חטופים, היום נותרו שלושה בלבד. בין שני המספרים האלה נפרש פער של כאב, אשמה ותקווה, חודשיים של רכבת הרים מטלטלת שבהם עברנו בין לוויית לחיבוקים, בין לילות בלי שינה לימים של שמחה זהירה, בין ייאוש ליכולת שלנו כחברה לקום שוב על הרגליים. זו כבר הפעם התשע עשרה שאנו עורכות ועורכים חוברת נאומים, ולמרות השחיקה והכאב, עצם העובדה שהחוברת הזו יוצאת לאור היא הצהרה עיקשת: לא ויתרנו על רוח האדם, ולא ויתרנו על המאבק על הבית.

בכל עמוד שתפתחו כאן תמצאו עדות חיה ליכולת שלנו לשבור את חוקי הכבידה של המציאות. ד"ר ליאת קרן, מספרת איך בתוך עשן ואש קמה שרשרת אנושית של מדענים שהצילו מקררים ודגימות, ואיך בתוך שבועות ספורים חזר מכון ויצמן לפעול במבנים צפופים, בספריות שהפכו למשרדים ובקראוונים מאולתרים. שם היא מזכירה לנו שזו ישראל היפה, הליברלית, הפרגמטית, ישראל שמבינה שהשקעה בחינוך ובדעת היא השקעה לטווח ארוך, וישראל ששווה להילחם בעבודה. משם היא ממשיכה ואומרת לנו בפשטות ובעקשנות, אפשר וצריך לבנות מחדש, את המדע, את הדמוקרטיה, את האמון ואת הערכים.

לצד קולות הכאב נשמע כאן שוב ושוב קול הודיה והכרה בכוח העצום של אנשים שנשארים ברחובות. משה רדמן מזכיר לנו תודה לכל אחת ואחד שמגיעים כבר כמעט שלוש שנים לכיכרות ולגשרים, ותולה בנו לא רק את קיומו של בג"ץ עצמאי אלא גם את שובם של רוב החטופים הביתה. הוא מביט, רק בזכותכם חזרו הביתה רוב החטופים ואנחנו לא נעצור עד שיחזרו כולם, החיים על הרגליים והמתים לקבורה. הוא דורש מאיתנו להפסיק להתגעגע לישראל שהייתה ומזמין אותנו לדמיין ישראל צודקת יותר, כזו שבה אין ילדים רעבים ואין אזרחים סוג ב, ומזכיר לנו שוב ושוב שזה לא תלוי בהם אלא רק בנו, באומץ שלנו להיכנס אל הזירה הציבורית ולא להסתפק בהליכה סביב כיכר בסוף שבוע.

יש בחוברת הזו גם מצפן מוסרי חד, שמשרטט את קווי המתאר של המאבק שלנו. ד"ר ניר ברק כותב ומדבר על ליקוי המאורות ועל הדגלים השחורים שנמתחים מעל החלטות הממשלה, אבל דווקא מתוך החשכה הוא מציב רשימת תשובות אנושיות. מול הבריונות, אנחנו עומדים בגב זקוף וראש מורם. מול השנאה, החמדנות והאכזריות, אנחנו מציבים אומץ, צדק, נדיבות ותבונה, וגם מתינות ושאיפה לשלום. מול האלימות של המשטר הזה, הוא מתחייב בשם כולנו שנמשיך להחזיק בעקרונות של התנגדות אזרחית לא אלימה, ומול השקר, שנמשיך לדבר אמת אל הכוח, בנחישות וללא פחד. וכשדבריו מתכנסים אל המשפטים נרפא את מה שנשבר, נתקן את מה שהושחת ונצמיח מחדש את התקווה, הם הופכים למוטו של החוברת כולה.

מן העמודים האלה עולה גם אזהרה וגם בחירה. בוגי יעלון מזכיר לנו שאין לנו את הפריבילגיה להתיימש, כשהוא אומר שחברים, הברירה שלנו כמחאה היא להילחם או להתיימש, ושאין לנו ברירה אלא להילחם כדי להציל את המדינה מחורבן. אחרים ואחרות מזכירים שהמחאה כבר שינתה מציאות פעם אחר פעם, שהביאה לשחרור חטופים, למינויים חשובים, לבלימת מהלכים מסוכנים, ושהיא עדיין הכוח היחיד שמסוגל להכריע האם נהפוך לדמוקרטיה ליברלית חזקה או נידרדר למשטר משיחי גזעני ומושחת. בין השורות כתוב כאן מסר פשוט, מי שחרד לעתיד המדינה חייב לפעול, לצאת, להתארגן, לדבר, לכתוב, לא לוותר.

החוברת התשע עשרה נולדה בין קברי חיילים ותחנות קליטה של חטופים שחזרו, בין שלטים בכיכר החטופים לבין שתיקות קשות סביב שמותיהם של שלושת החטופים שעודם במנהרות. היא אינה אלבום נוסטלגי אלא כלי עבודה, אוסף נאומים שיחד הופכים לקריאה ברורה, להמשיך לעמוד זה לצד זה, להמשיך להרים דגלים, להמשיך לדרוש הנהגה ראויה לחברה הנפלאה הזו. כל דוברת ודובר בחוברת הזו מוסיפים חוליה בשרשרת ארוכה של בני אדם שמסרבים להתרגל לאטימות, שמאמינים שגם אחרי כל מה שנשבר אפשר וצריך לבנות מחדש. זו הזמנה לפתוח את העמוד הבא, לקרוא, להזדהות, להתווכח, ובעיקר לצאת מפה עם גב זקוף, לב שלא מפסיק לכאוב וגם לא מפסיק לקוות, ולהמשיך לפעול עד שהצדק, השוויון והחירות לא יהיו סיסמאות על שלט אלא מציאות יומיומית כאן בארץ הזאת.

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

תוכן העניינים

42	ערן עציון	3	הקדמה
44	אבי דבוש	5	חוברות קודמות
46	פרופ' ברק מדינה	6	ד"ר ניר ברק
52	עופר עמיאל	10	משה רדמן
56	אמיר קשת	14	בוגי יעלון
58	עו"ד סאלמנה גאלב	18	דר ליאת קרן
60	רביע אלאעסם	20	פרופ' דניאל אורנשטיין
62	עמירם לוין	22	סאמי אלעמרני
64	מיכל אהרוני	24	פרופ' חיים וייס
66	ד"ר תולי פלינט	26	דר' מיטל פינטו
68	ד"ר נסרין חדאד חאג' ייחיא	28	סומיה בשיר
70	גדי מזס	30	איילת השחר סיידוף
72	מיקה אלמוג	32	טלילה פרנק
74	פרופ' דפנה הקר	34	ד"ר יעלה רענן
78	כרמית פלטי קציר	36	אילן גרין
80	אור-לי ברלב	38	גדיר האני
83	תודות	40	הרב יואב אנדי

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

חוברות קודמות

יצאנו לרחובות #4

יצאנו לרחובות #3

יצאנו לרחובות #2

יצאנו לרחובות #1

חזרנו לרחובות #6

חזרנו לרחובות #5

חזרנו לרחובות #4

חזרנו לרחובות #3

חזרנו לרחובות #2

חזרנו לרחובות #1

חזרנו לרחובות #12

חזרנו לרחובות #11

חזרנו לרחובות #10

חזרנו לרחובות #9

חזרנו לרחובות #8

חזרנו לרחובות #7

יתקבלו בברכה חומרים חדשים לחוברות הבאות,
נאומים, דעות, שירים, ציורים ותצלומים.

דואל למשלוח:

matehaacademia@gmail.com

תודה,

צוות העורכים

חזרנו לרחובות #14

חזרנו לרחובות #13

Speak Out #3

Speak Out #2

Speak Out #1

חיפה

13 ספטמבר 2025

ד"ר ניר ברק | אוניברסיטת בן גוריון בנגב

אנחנו בתום שבוע של חושך כבד, של ליקוי מאורות – שבו הרבה ממה שיקר לנו כעם וכחברה עמד במבחן קשה. זה היה שבוע רצוף אסונות ואירועים שנחרטו בליבנו: ארבעה חיילים נפלו בעזה, שישה אזרחים נרצחו בפיגוע מזווע בירושלים, שוטר אמיץ נפל בעת מילוי תפקידו במרדף וחילופי אש מול עברייני, חייל במילואים שם קץ לחייו – ככל הנראה בדרך לחתונתו. מסתמן שהתקיפה בקטאר נעשתה למרות התנגדותם של רוב בכירי מערכת הביטחון. השלכותיה על החטופים עדיין לא ברורה, ויש סיבות אמיתיות לדאגה.

ובתוך כך – חצי מהממשלה בחו"ל. אלה שנותרו בארץ לא מתעסקים בגורל החטופים, או בהצעה הסעודית להסדר אזורי - אלא במימון טיסות לאומן. הם מסתובבים נפוחים מחשיבות עצמית, רוקדים על כל שלולית דם ומייצרים ערפל כדי לשמר ממשלה עבריינית.

מכונת הרעל עובדת בכל הכוח - תקיפה ישירה של עבריינים על מאהל המחאה של אמיר השכל הגיבור, פירוק של דוכן "חחרים בתבונה" כאן בחיפה, והמשך מסע ההסתה, והשיסוי.

ובתוך הטירוף הזה – העיניים שלנו על הכדור:

דוח הביניים של ועדת החקירה הממלכתית על פרשת הצוללות בראשות השופט גרוניס קבע באופן ברור – שנתניהו "סיכן את ביטחון המדינה ופגע ביחסי החוץ ובאינטרסים כלכליים של מדינת ישראל".

הרמטכ"ל הורה על פינוי העיר עזה בניגוד לעמדת הפרקליטה הצבאית הראשית. דגל שחור מוסרי ומשפטי - גדול וברור - מתנוסס מעל לפעולה הזו עם השלכות נוראיות לאוכלוסייה האזרחית בעזה וסיכון ממשי לחיילי צה"ל.

המעמד הבינלאומי של ישראל בהתרסקות.

צילומים: מירי פורת | חיפה

ובינתיים – המוקד עבר לרצח הבזוי של צ'רלי קירק ביוטה שבארה"ב. כל אדם בר דעת ואזרח ישר הזדעזע וגינה את הרצח הזה. אבל אי אפשר להתעלם גם מהשימוש הציני והאופורטוניסטי של תומכי הממשלה: איומים ואלימות כלפי מפגינים ישראלים – לא מדגדג להם. השתוללות הטרור יהודי בשטחים – לא רק שלא מגונה, אלא לא-פעם גם זוכה לעידוד. ועוד לפני שהתבררו העובדות - ענקי ההסתה וגמדי הרוח המשיכו במה שהם יודעים לעשות הכי טוב – התקרבות, שיסוע, הסתה, ועידוד לשימוש פוליטי בכוחות שיטור כדי לעצור 'קפלניסטים רדומים'.

הממשלה, תומכיה, ויתר הקרנפים – דוחקים את הדיון הציבורי כדי שנשכח מהחטופים, מהנופלים ומהנרצחים, מועדת חקירה ממלכתית, מקאטרגייט, מאי-החוקיות של תהליך המינוי של ראש השב"כ הבא, ומהעובדה שהופעותיו של ראש הממשלה בבית המשפט אינם כעד – אלא כנאשם בעבירות חמורות של שוחד, מרמה והפרת אמונים.

ליקוי מאורות. התדרדרות מוסרית כללית.

ובתוך כך – אני רוצה לקדיש את יתר דברי למשטרת ישראל - ואתחיל מהשורה התחתונה – אין משטרה אחרת. יש רק משטרת ישראל. אנחנו לרגע לא שוכחים את הגבורה של השוטרים ב7.10 – ובהם 67 שנפלו בפעילות מבצעית. ואנחנו רואים היטב את העומס האדיר שהמשטרה נושאת עוד מימי הקורונה, בבלפור, ושומר חומות. אנחנו רואים היטב את הנוכחות ההכרחית בזירות של נפילות, בפיגועים, ובאירועי חירום ובשגרה – בשמירה על החוק והסדר – שבלעדיהם אין חיים אזרחיים באף מדינה. ואנחנו מכבדים ומכבדות את המסירות של מי שבחרו להתגייס למשטרה מתוך שליחות ציבורית אמיתית.

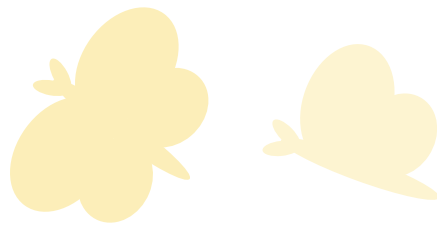
אבל – מפני שאין משטרה אחרת – לא נוותר על ביקורת כשנעשה שימוש לא לגיטימי בכוחה או כשהיא מפקירה את תפקידה בהגנה על אזרחים והמרחב הדמוקרטי. האלימות הגוברת בחברה הערבית – תוצאה של הפקרות ומדיניות גזענית – היא כפירה בשליחותה. ההתעלמות מאלימות כלפי משפחות החטופים ומפגינים – מכות, יריקות, דריסות – מתועדת היטב אך ללא חקירות ומעצרים, ומסמנת היררכיה אזרחית לפי נאמנות פוליטית. וכשכוח מיומן כמו המשמר הלאומי, שיועד למאבק בפשיעה קשה, מופנה נגד אזרחים נורמטיביים – זו כפירה מובהקת בתפקידה הציבורי.

צילום: רן דמבו | חיפה

צילום: מירי פורת | חיפה

למדינה ריבונית – בוודאי דמוקרטית שמונחית על ידי עקרון שלטון החוק – יש את המונופול על השימוש הלגיטימי באמצעי הכפייה הפיזית. מול אזרחים זה נעשה דרך המשטרה. וכאשר רואים את אחלת היד המכוונת בטיפול בפשיעה בחברה הערבית, ההתעלמות מפגיעה באזרחים, ושימוש באלימות במקום בכח לגיטימי – זה דגל שחור ברור.

ולמרות כל זאת – במשטרה יש שוטרות ושוטרים מצוינים – שעושים את מלאכתם נאמנה – ולכל אלה אני קורא מכאן: בחרתם להתגייס מכל הסיבות הנכונות. יש לכם תפקיד חיוני בהגנה על הממלכה. הפעילו שיקול דעת. תשאלו שאלות קשות. ואל תבצעו פקודות שדגל שחור מתנוסס מעליהן.

הנורמות החולות מחלחלות גם לרמה המקומית. כאן בחיפה הפיקוח העירוני, יחד עם המשטרה, פירקו באלימות השבוע דוכן "חוזרים בתבונה". זו הייתה אכיפה בדרנית שמסכנת את הדמוקרטיה העירונית. - ואני קורא מכאן - לראש העיר יונה יהב ולמנכ"ל דוד לוריא: האחריות עליכם. הציבור מצפה וסומך עליכם שתטפלו בזה. טיפול שקט מאחורי הקלעים לא יספיק. הציבור חייב לראות צעדים ברורים כדי לשמור באמת על המרחב הדמוקרטי בעיר – כך שיכלול גם דוכני תפילין וגם דוכני "חוזרים בתבונה", וגם הפגנות לגיטימיות בעיר התחתית – ללא פחד מאלימות, וללא אכיפה סלקטיבית מצד הפיקוח העירוני והמשטרה. ומכאן גם מילה של תודה לסגנית ראש העיר שרית גולן שטיינברג – שהתערבה והשיבה את הדוכן שהוחרם שלא כדין.

הפעילות של נאור נרקיס השבוע בליווי "מחאת העם חיפה" תימשך ותתרחב. כל אחת ואחד יכולים להצטרף דרך קבוצות הוואטסאפ. בשבוע הבא נפעיל שוב דוכן בונה שאנן ובעוד מוקדים בעיר. זו אחת הדרכים המעשיות לקחת עוד חלק במאבק – תירשמו ותעקבו.

מול שורת הדגלים השחורים האלה, מול ליקוי המאורות הזה, מול הסערה המטורפת הזו – הדבר הראשון שאני מחפש – זה מצפן. מצפן ערכי – והמקום שבו אני מוצא אותו זה כאן – אצל כל אחת ואחד מאיתנו.

מול הבריונות – אנחנו עומדים בגב זקוף וראש ומורם.

מול השנאה, החמדנות, היהירות, האכזריות וההונאה של הממשלה ותומכיה אנחנו נמשיך להציב אומץ, צדק, נדיבות, תבונה, וכן – גם מתינות וסאיפה לשלום.

מול הסקטוראליזם אנחנו מציבים סולידריות.

מול האלימות של המשטר הזה – נמשיך להחזיק בעקרונות של התנגדות אזרחית לא אלימה.

מול השקר – אנחנו נמשיך לדבר אמת לכח – בנחישות וללא פחד.

וכך – ורק כך – אנחנו נרפא את מה שנשבר.

נתקן את מה שהושחת.

ונצמיח מחדש את התקווה.

והתקווה – תנצח

צילום: מירי פורת | חיפה

צילום: רן דמבו | חיפה

צילום: ראובן גש | צומת נהלל

צילום: ראובן גש | צומת נהלל

צילום: צביקה גולן | צומת נהלל

חיפה

13 ספטמבר 2025

משה רדמן | ממובילי המחאה נגד הרפורמה המשפטית, יזם ומשקיע היי-טק

ערב טוב חיפה,

אני רוצה לדבר איתכם הערב על שלוש מילים - הודיה, הכרה ותקווה.

נתחיל בהודיה.

תודה לכל אחד ואחת מכם שמגיעים לכאן ולכל פינה בארץ כבר כמעט שלוש שנים, תודה.

רק בזכותכם ובזכות המאבק הנחוש שלנו ברחובות יש בישראל בג"צ עצמאי שהוציא לפני שבועיים צו ביניים נגד ההחלטה הפושעת לפטר את היועצת המשפטית.

רק בזכותכם חזרו הביתה רוב החטופים ואנחנו לא נעצור עד שיחזרו כולם - החיים על הרגליים והמתים לקבורה.

ורק בזכותכם יערכו כאן בחודשים הקרובים בחירות חופשיות וממשלת הבלהות הזו תזרק לפח האשפה של ההיסטוריה.

המילה השניה שאני רוצה לדבר עליה היא הכרה.

על זה שממשלת הטבח, הבידוד וההפקרה היא הכושלת בתולדות ישראל אין מה להרחיב. דיברנו על זה כל כך הרבה, לצערי כבר לא צריך לדבר - אשר יגורנו בא לנו ויותר.

הם כושלים בניהול המלחמה הארוכה והפוליטית בתולדות ישראל.

הם כושלים בהחזרת החטופים.

הם כושלים בזירה הבינלאומית וההסברה.

הם כושלים בכלכלה, הם כושלים בהנהגה.

צילום: אלון בנקי | גשר כפר יהושע

כל אבן שתהפכו תמצאו כישלון אחרי כישלון אחר. ואין ספק שכל הכשלים האלו הביאו אותנו לנקודה מסוכנת מדינית, חברתית וביטחונית. אבל אני רוצה להקשות על כולנו ולטעון שממשלת הבלהות הזו והיכולת שלה להרוס נוצרו כתוצאה מכשל שהיה כאן הרבה לפניו, כשל שסירבנו לראות.

ישראל אולי נראתה לנו עד לפני שלוש שנים כהייטק ניישן, דמוקרטיה ליברלית מתקדמת, מעין וילה בגונגל. אבל האמת היא שכל זרמי ההרס והחורבן, הגזענות והתסכול מבעבעים עמוק מתחת לפני השטח כבר שנים וסירבנו לראות אותם. ולכן חשוב להכיר ולהפנים שמדינת ישראל כמו שאנחנו זוכרים אותה לא תחזור, היא לא תחזור וטוב שכך.

היא לא תחזור כי היא אולי הייתה טובה אבל לא לכולם, היא אולי הייתה שיוונית אבל רק לחלק. לצערי במשך שנים רבות לא השכלנו להבין שמדינה שבה המנבא הכי טוב לרווחה כלכלית הוא מוצא ההורים או הישוב בו נולדת, היא לא באמת דמוקרטיה.

מדינה שבה 21% מהתושבים הם בהגדרה אזרחים סוג ב' היא לא באמת דמוקרטיה.

מדינה שמאפשרת 20 דקות מת"א מערב פרוע של עליונות יהודית היא לא באמת דמוקרטיה.

מדינה עשירה עם סה"כ עשרה מיליון אזרחים שיש בה למעלה ממיליון ילדים שחיים רעבים מתחת לקו העוני היא לא באמת דמוקרטיה.

מדינה שמאפשרת לחלקים הולכים וגדלים בה לנהל אוטונומיות אנטי דמוקרטיות ואנטי ליברליות על חשבון משלם המיסים, כמו שעדיין קורה בחינוך החרדי והממלכתי דתי היא - לא - באמת - דמוקרטיה.

הסיבה שאני אומר לכם את זה היא כדי שנכיר במציאות - ישראל ערב הקמת ממשלת הטבח וההפקרה הייתה אולי הייטק ניישן כלפי חוץ, אבל מבפנים היא הייתה חולה. והחולי הזה והחולשה במערכת החיסונית החברתית שלנו הם שהובילו למצב שבו ממשלה כל כך מטורפת וקיצונית יכולה הייתה להיבחר מלכתחילה.

זה מוביל אותי למילה השלישית שרציתי לדבר עליה והיא **תקווה**.

מרטין לותר קינג אמר - "רק כאשר חשוך מספיק, יכול אדם לראות את הכוכבים" והוא צדק.

למרות שהמציאות היום מורכבת ומפחידה - מלחמת שולל רצחנית, שלטון ערל לב ומנותק, 48 חטופים מופקרים בעזה, חרם מדיני הולך וגדל, נסיונות למנות ראש שב"כ שמאמין בריבונות הרב על פני ריבונות החוק והרשימה עוד ארוכה.

למרות זאת אני מלא תקווה, שדווקא בגלל עומק השבר הזה אנחנו לקראת תיקון ובניה והתיקון הזה לא תלוי בהם, הוא תלוי רק בנו ובאופן שבו נתנהל בשנים הקרובות.

אם נבין שהמטרה היא לא לחזור למה שהיה אלא לקחת את הטוב במה שהיה אבל לתקן את מה שהיה שבור.

אם נבין שבלי שוויון הזדמנויות לכל ילד באופקים וברהט, באום אל-פחם ובקרית שמונה, בחיפה ובאשדוד, אין דמוקרטיה.

אם נסתער על הזירה הציבורית לא כצל חיוור של תפיסת העולם הקנאית-משיחית או של הקפיטליזם החזירי כמו שהיינו בעשורים האחרונים, אלא עם אידיאולוגיה שמציעה לישראלים NEW Deal - חיים בכבוד, שוויון, עתיד שפוי, ביטחון ושלוש!

אם נעשה את זה אני יודע שנמצא אחן קשבת אצל הרבה ישראלים שאולי לא איתנו היום, אבל לא כי הם לא מבינים את המציאות המטורפת, אלא כי לא הקשבנו ולא הצענו מציאות אחרת!

הגיע הזמן לנפח את החזה ולומר בקול רם במה אנחנו מאמינים, בלי להתנצל ובלי להסס: אנחנו מאמינים בשוויון אזרחי מלא בין יהודים לערבים.

אנחנו מאמינים במדינת רווחה ובשוויון חברתי מלא בין כל אזרחי ישראל ודורשים חיזוק משמעותי של שירותי הרווחה והחינוך.

אנחנו מאמינים שישראל צריכה לחתור לחיים בשלום ובביטחון, לא כסיסמה אלא כדרך חיים. כל יום, כל היום ולא בשביל הצד השני ולא בשביל האו"ם, אלא קודם כל בשביל הילדים שלנו!

אנחנו מאמינים שישראל צריכה להיות דמוקרטיה ליברלית חזקה - עם כנסת חזקה, עם חוקה ושיטת בחירות שבאמת מייצגת את העם ועם סגירת בריחים מוחלטת לכל שחותר נגד אופיה הדמוקרטי של המדינה.

הרצל כתב אם תרצו אין זו אגדה, אבל המשך המשפט אומר - ואם לא תרצו הרי כל אשר סיפרתי לכם אגדה הוא ואגדה יוסיף להיות. הוא צדק אז והוא צודק היום.

זה תלוי רק בנו ורק אם נבין שהשינוי לא יגמר ברחובות, אנחנו צריכים לדאוג שהממשלה הזו תסיים את מלחמת השולל הזו, תחזיר את החטופים והלוחמים הביתה ואת המנדט לעם. אבל המשימה לא תסתיים שם - אחרי זה נצטרך לדאוג שתיבחר פה ממשלה נורמלית עם אגף ליברלי כמה שיותר חזק ואידיאולוגיה ברורה וחדשנית ולא עוד מאותו דבר. אבל גם שם לא נעצור, השלב הבא יהיה לחזור להוביל את ישראל, הציבור הליברלי יכול וחייב להוביל שוב את מדינת ישראל ולחזור להנהגה ולהובלה, כך נבנתה מדינת ישראל וכך היא תיבנה מחדש!

צילום: ראובן גש | צומת נהלל

בוגי יעלון | רב אלוף במיל' ופוליטיקאי

ערב טוב ושבוע טוב לאנשים שאכפת להם ונאבקים להצלת המדינה!

השבוע בוצעה תקיפה ישראלית חריגה לחיסול צמרת חמאס בדוחא, בירת קטאר. מבחינה מבצעית-צבאית –פעולה מרשימה. מבחינה מדינית-אסטרטגית – קטסטרופה, שמחזקת את מעמדנו, כמדינה סוררת ומצורעת. מבחינה פוליטית – הצלחה גדולה: אחראי העל למחדל ה-7.10 הצליח לטרפד את יוזמת הנשיא טראמפ לשחרור החטופים וסיום המלחמה, ואולי ליצור לעצמו אליבי בחקירת "פרשת קטארגייט". בושה!

לא היינו זקוקים לסרטונים הקשים בהם ראינו את מצבם של אור ברסלבסקי ואביתר דוד מתענים במנהרות החמאס, כדי להבין עד כמה דחוף לשחרר את כולם עכשיו!

לא הייתי זקוק לתחקיר המצויין והמדכא של רביב דרוקר בתוכנית "המקור", כדי לטעון את מה שברור כשמש – ממשלת ישראל טרפדה הזדמנויות רבות לשחרור כל החטופים (הרי בן גביר התגאה בכך), כי בראשות הממשלה עומד מי שלא רוצה לשחררם, משום שסמוטריץ' ובן גביר מאיימים עליו בפרוק הקואליציה. בושה!

אז אל תגידו שאין לממשלה מדיניות – המדיניות היא להאחז בשלטון תוך הפקרת החטופים והקרבת חיילים במלחמת שולל, או במילים אחרות: להאחז בשלטון ו"שהמדינה תישרף"....

כן, אתה הראש, אתה אשם!

הממשלה מנצלת את העובדה שרוב העם הגיוני, ועדיין משתמש בביטוי "לא יעלה על הדעת". ביטוי שהפסקתי להשתמש בו עם הקמת הממשלה הרעה הזו. כי:

האם יעלה על הדעת שממשלת ישראל תפקיר חטופים למותם כבר 708 ימים?

האם יעלה על הדעת שממשלת ישראל תוביל למלחמה הארוכה בתולדותינו, מול אויב שהוכרע צבאית ומסגרותיו פורקו כבר לפני למעלה משנה – כי המשיחיים בממשלה רוצים מלחמת נצח?

האם יעלה על הדעת שממשלת ישראל תכרה למדינה בור, נוכח הפיכתנו למדינה מצורעת, והאשמתנו בפשעי מלחמה?

האם יעלה על הדעת, שהשר המופקד על הביטחון, השר ישראל כץ, יצהיר בפני רבנים שבכוונתו לשלוח את חיילי צה"ל לשטח את העיר עזה ולטהר אותה מתושביה, כפי שלטענתו, עשינו בבית חנוך וברפיח?

השר כץ, ביססת את כתב האישום נגדך בבית הדין הבין לאומי הפלילי בהאג באשמת טיהור אתני. בהודעתך זו אתה, למעשה, מפליל גם את חיילי צה"ל שנשלחים על ידי הממשלה לבצע זאת.

בושה!

השבוע גם פרסמה ועדת גרוניס, לחקר רכישת הצוללות וכלי השייט, את מסקנות הביניים שלה. ועדה שנלחמתי להקמתה, לנוכח חשדותי להתנהלות לא תקינה בסביבת ראש הממשלה.

לקרוא "שחור על גבי לבן", שראש ממשלת ישראל – בנימין נתניהו, ור' המל"ל – יוסי כהן, פעלו באופן שיטתי מאחורי גבה של מערכת הביטחון והקבינט, תוך הסתרת מידע בכוונה תחילה, כדי לקדם עסקאות רכש עם מספנת 'טיסנקרופ', בניגוד לצרכים הביטחוניים של מדינת ישראל, וגם אישרו לגרמניה למכור צוללות מתקדמות למצרים, ושיקרו, שהם לא יודעים מי אישר... אם זו לא בגידה, אז מה כן?!

ממשלת ישראל והנאשם העומד בראשה, הגבירו את מאמצייהם להתנער מאחריותם למחדל ה-7.10, על ידי האשמה מגושמת ונואלת של תנועת המחאה נגד ההפיכה המשטרית. המאמצים מבוצעים ע"י חברי קואליציה חסרי עמוד שדרה (שאין להם בעיה לשקר), ע"י שופרות וע"י "מכונת הרעל", כמובן.

ממשלה סבירה היתה לוקחת אחריות על מדיניותה השגויה שהובילה לטבח ה-7.10, ומתפטרת מיד לאחריו. ממשלה סבירה גם היתה לוקחת אחריות על הניהול הכושל של המלחמה מאז, מבלי להחליט על מצב הסיום, למעט "הניצחון המוחלט" (שהוא כמו אופק, שמתרחק ככל שמתקרבים אליו).

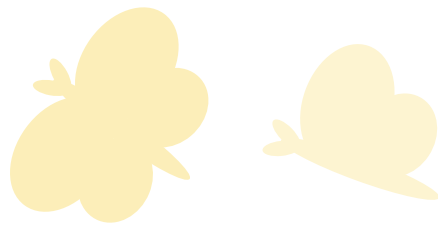
ממשלה סבירה גם לא היתה מאפשרת, במצב הביטחוני הקריטי, את השתמטותם של החרדים הצעירים, כאשר לצה"ל חסרים באופן מיידי 15,000 אלף חיילים, והוא נאלץ להשלים את הפער בגיוס חיילי מילואים חריג שנמשך מאות ימים תוך פגיעה בחיי משפחתם ובפרנסתם. בושה!

ברור שממשלת הזדון הזו נאחזת בשלטון, כי העומד בראשה מבין שסוף המלחמה הוא סוף כהונתו, ואז תוקם ועדת חקירה ממלכתית.

אין לי ספק שהוועדה, כשתקום תמצא אותו אחראי-על למחדל החמור בתולדותינו, מעל אחריותם הברורה של הרמטכ"ל, ראש אמ"ן, ראש השב"כ והמפקדים האחרים.

מאחר שהוא עושה כמיטב יכולתו למנוע את הקמת הוועדה, החלטתי להציב בפניו שאלות, אותן הוועדה אמורה לשאול:

1. מתי החלטת לשנות את המדיניות וקבעת ש"חמאס נכס והרשות נטל", ש"צריך לחזק את החמאס", ואף לממנו במיליארדי דולרים קטאריים, ולמה?
 2. מה עמד מאחורי החלטתך (יחד עם ראש המוסד יוסי כהן) לסגור את יחידת 'צלצל', שהוכיחה את יעילותה במעקב וסיכול כספי טרור?
 3. האם החלטת לסגור את יחידת 'צלצל' כדי לאפשר את העברת הכסף הקטארי לחמאס? (הרבה מעבר ל-30 מיליון דולר בחודש במזומן במזוודות)?
 4. האם טרם, ובסמוך ל-7.10 הרגעת את מערכת הביטחון ואת הציבור ש"חמאס מורתע", "פני חמאס להסדרה ולא להסלמה", "צאו לבלות" קראת לציבור בחגי תשרי – כי האמנת לקטארים? האם אתה כבר מבין שהם הונו אותך?
 5. למה אתה מחפה על עוזריך הקרובים (אוריך, אינהורן ופלדשטיין), שמסתבר שמומנו והופעלו ע"י קטאר, במקום לדרוש את מעצרם וחקירתם בחשד לבגידה?
- יש לי עוד שאלות רבות, אותן אציג בעתיד.

חברים, הברירה שלנו כמחאה היא להילחם או להתייאש. ואני טוען, שאין לנו ברירה אלא להילחם כדי להציל את המדינה מחורבן.

כבר למדנו שהאופוזיציה חלשה מכדי להפיל את הממשלה, ואותם חברי אופוזיציה שמבינים זאת, נלחמים איתנו ברחובות.

לצערנו, הוא הצליח להשתלט על מרבית המשטרה, ע"י מינוי עבריו מורשע וכהניסט לשר הממונה עליה. גם מערכת המשפט נחלשה, והוא רוצה להחלישה עוד יותר, ע"י החלפת היועצת המשפטית גלי בהרב-מיארה הגיבורה. הוא רוצה להשתלט על השב"כ ע"י מינוי מי שהוא הגדיר כ"משיחיסט" מדי, כאשר היה מועמד לתפקיד המזכיר הצבאי.

ואנחנו לא ניתן! מי שחרד לעתיד המדינה – והדאגה היא גדולה – חייב לפעול להחלפת הממשלה הרעה הזו בהקדם. ואנחנו לא נוותר!

מדינת ישראל על פרשת דרכים הסטורית: האם נצליח לחזור להיות מדינה יהודית, דמוקרטית וליברלית ברוח מגילת העצמאות- דרך הציונות שהביאה אותנו להישגים עצומים, עד להקמת הממשלה הרעה הזו – או – שנתדרדר בדרך בה מובילה אותנו הממשלה הזו, להיות רודנות משיחית, גזענית, פאשיסטית, הומופובית, מיזוגנית, נחשלת, מושחתת ומצורעת – דרך שהחלישה אותנו בכל מרכיבי העוצמה?

נצטרך גם לבחור בין הפרדות מושכלת משכנינו הפלשתינים (בלי אשליות!), לבין כיבוש, סיפוח, טיהור אתני ויישוב ביהודים.

בשני תחומים חשובים אלה, על פי כל סקר, אנחנו הרוב שאינו מיוצג בממשלת החורבן הזו.

צילומים: ראובן גש | צומת נהלל

אנחנו הרוב שצריך להיערך לבחירות, תוך שילוב ערביי ישראל, ולא דחייתם, כדי להקים ממשלה שתחלץ אותנו מהמשבר.

אנחנו מתקרבים להכרעה. זה לא הזמן לעייפות, או ייאוש, ואנחנו רואים שיותר אנשים שאכפת להם יצאו לרחובות בחודשים האחרונים. אך זה עדיין לא נגמר.

אני מזכיר שהמחאה הביאה להחלפת שלטונו ב-2021; המחאה הביאה לבלימת "הבליץ ההונגרי", של ההפיכה המשטרית עד ה-7.10; המחאה הביאה לביטול פיטורי גלנט במרץ 23; המחאה הביאה לבחירת עו"ד עמית בכר לר' לשכת עורכי הדין, ומנעה את בחירת מועמד הממשלה העבריינית. המחאה הביאה לביטול פסגת ההתגברות. המחאה מונעת את חקיקת חוק ההשתמטות.

המחאה גם הביאה לעסקה לשחרור החטופות והחטופים, בניגוד לעמדת הממשלה. אלולא המחאה, הנשיא טראמפ היה מאמין שכל החטופים מתים (מעניין מי לחש זאת על אחנו?), כפי שמישהו מטעה אותו בימים אלה, לחשוב שחמאס לא רוצה עסקה.

המחאה הובילה למינוי נשיא בית המשפט העליון יצחק עמית. המחאה מגינה על היועצת המשפטית לממשלה מפני הכוונה לפטרה, וחייבת למנוע את בחירת ר' השב"כ הבא על-ידי הנאשם. אנחנו כאן, כדי להגיד בקול ברור: לא נוותר!

אנחנו, כמחאה, חייבים להגדיל את מספר המוחים ברחובות – זה מאיים עליהם, ואנחנו חייבים להיערך להסלמת צעדינו, עד כדי אי-ציות אזרחי לא אלים, והשבתת המדינה.

נמשיך להאבק ברחובות עד שהוא יילך!

צילום: ורדית אלון קורפל | רחובות

חיפה

13 ספטמבר 2025

דר ליאת קרן | מכון ויצמן למדע

ערב טוב מחאת חיפה

אני מתרגשת מאוד לעמוד כאן ולחלוק אתכם את הסיפור שלי.

שמי ליאת קרן ואני מדענית במכון ויצמן. בימים כתיקונם אני מובילה מעבדה של מדענים, רופאים וסטודנטים שחוקרים את מחלת הסרטן במטרה לפתח תרופות שיצילו חיים. לפני 3 חודשים, ב-15 ביוני המעבדה שלי נהרסה כליל מפגיעת טיל אירני. ברגע אחד, שנים של עבודה ירדו לטמיון. ציוד מעבדה בשווי מיליונים הושמד. דוגמאות יקרות מחולים שאספנו במשך שנים נשרפו. קריירות של סטודנטים נעצרו. האובדן של הידע הוא אדיר. והאובדן הזה לא רק שלנו. זה אובדן למדינת ישראל ולאנושות כולה. מחקר שיכול היה להציל חיים נגדע ע"י טילים שמטרתם לחסל חיים.

האובדן של המדע הוא רק פסיק קטן ברשימת האובדנות של ממשלת ההפקרה והביזה. 48 חטופים כבר 708 ימים בשבי. רק השבוע התבשרנו על 6 נרצחים ו-30 פצועים בפיגועים, ו-4 חיילים שנפלו. בעזה ילדים מתים מרעב. חיילים מיואשים שמים קץ לחייהם. המילואימניקים קורסים. הפשע משתולל. שעות לימוד מקוצצות. מורים לא סוגרים את החודש.

האקדמיה מותקפת משלוש חזיתות:

1. מהאויבים שלנו, שמבינים יותר טוב מהממשלה שהמדע הוא נכס אסטרטגי.

2. מהעולם, שקורא להחרים אותנו – עם השלכות הרסניות.

3. ומהממשלה עצמה – שמקדמת חוקים לפירוק האקדמיה, כי מה שווה אקדמיה אם אי אפשר לשלוט בה?

ובזמן הזה, במקום לבנות מחדש את בית חולים סורוקה ומכון ויצמן, במקום לשקם את הפצועים ולתמוך במילואימניקים, הממשלה מוציאה מיליונים על טיסות למשתמטים, מפציצה את אלה שמנהלים איתה מ"מ להשבת החטופים, יוצאת למהלך מוטרף לכיבוש עזה שכולו הזיות משיחיות ואינטרסים קואליציוניים, מקדמת חוקים הזויים, ושוברת כל ערך בסיסי. זה לא מצב חירום. זו מדיניות.

זו לא שורת מחדלים – זו בחירה חוזרת ונשנית: לבחור בכאוס על פני אחריות. לבחור בשנאה על פני פני תקווה. לבחור בעצמה פוליטית על פני החיים עצמם.

אבל אתם לא צריכים אותי כדי לדעת את זה.

אתם כאן – שבוע אחרי שבוע – כי אתם לא מוכנים לשתוק.

ברשותכם, אחזור למכון ויצמן, שלמרות הזמנים הקשים, מזכיר לנו את כוחה הבלתי רגיל של החברה הישראלית. שעות ספורות לאחר האסון, בעוד מכבי האש עדיין נלחמים באש המשתוללת, מדענים רצו לתוך הבניינים הבוערים בשביל להציל דוגמאות יקרות. במשך 48 שעות פעלה שרשרת אנושית שחילצה מקררים עם תוצרי מחקר מתוך מבנים שקרסו. במהלך לימודי ביליתי מספר שנים באוניברסיטת סטנפורד בארה"ב. אני מבטיחה לכם שלו אסון בסדר גודל כזה היה קורה שם, היו

סוגרים את המוסד לשלוש שנים ושולחים את כולם הביתה. אבל אצלינו, בזכות יצירתיות ונחישות, מכון ויצמן חזר לתפקד תוך שבועות ספורים.

מעבדות צופפו, ספריות הפכו למשרדים, קראוונים הוצבו – וחזרנו לעבוד.

מדענים יהודים וערבים, גברים ונשים, חוקרים למען עתיד טוב יותר.

זו ישראל היפה, הליברלית, הפרגמטית. ישראל שמאמינה בסולידריות חברתית, שמבינה שהשקעה בחינוך ובדעת זו השקעה לתוך ארוך. ישראל שמבינה שאי אפשר לפתור הכל בכח. ישראל ששווה להילחם בעבודה. אך לשקם את המכון לא מספיק. צריך לשקם את המדינה שלנו. ולכן, בו בזמן שאני בונה מחדש את המעבדה שלי, אני פה אתכם היום.

זה עלינו להחזיר את המדינה שלנו למסלול. המדינה הזו הוקמה על בסיס ערכים של שוויון, חינוך, חירות, וחתיירה לאמת. אלה הערכים שאני חוקרת לפיהם, אלה הערכים שאנחנו מחנכים לפיהם – ואלה הערכים שממשלת ישראל רומסת בכל דרך אפשרית. אני כאן הערב כדי להזכיר: אפשר וצריך לבנות מחדש. את המדע, את הדמוקרטיה, את האמון והערכים. אני בונה מחדש את המעבדה שלי – והיא תהיה אפילו טובה יותר. הסטודנטים המדהימים שלי, שחלקם עשו יותר מ-100 ימי מילואים השנה, יסיימו דוקטורט ויהיו מנוע הצמיחה של מדינת ישראל, ומכון ויצמן ימשיך לעמוד בחזית המדע העולמי. וגם אנחנו לא מתייאשים.

הצדק לצידנו ולכן אנחנו ננצח. כי אנחנו באמת עם נפלא. מגיעה לנו הנהגה בהתאם.

צילום: ורדית אלון קורפל | רחובות

15 ספטמבר 2025

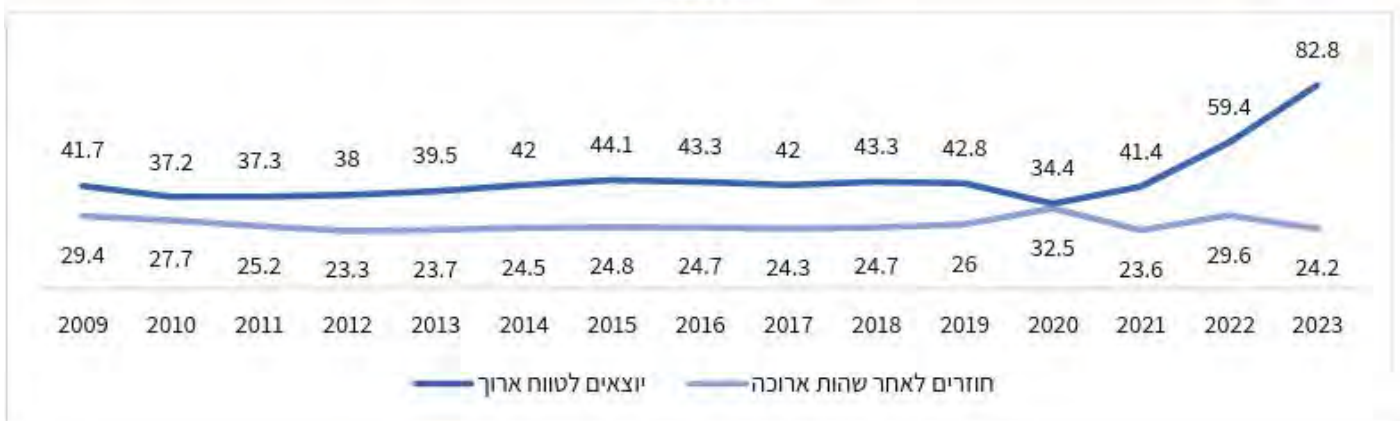
פרופ' דניאל אורנשטיין | הטכניון - מכון טכנולוגי לישראל

הגירה? זה לא בגלל הטילים

ישראלים עוזבים, אבל לא בגלל רקטות או טרור. איומים חיצוניים היו תמיד חלק מהמציאות שלנו, וישראלים תמיד ידעו להתמודד איתם. מה שמניע את היציאה מהארץ כעת אינו מלחמה, אלא התחושה שהחברה הישראלית מתפוררת מבפנים – בהובלת ממשלה שמעדיפה את הישרדותה ואת השקפותיה הקיצוניות על פני אחדות המדינה ועתידה.

על פי דיווחים אחרונים ב- *Times of Israel*, אף שהעלייה ממדינות מערביות עלתה מאז 2023, כ- 82,700 ישראלים עזבו את הארץ בשנת 2024 – כ- 50 אלף יותר ממספר העולים. נתונים שפרסם מרכז המחקר והמידע של הכנסת מראים כי מגמה זו החלה עוד לפני מתקפת השביעי באוקטובר, וסימנים מוקדמים מצביעים על המשך המגמה גם ב-2025. הנתונים הללו אינם כוללים את מי ש"בודקים אופציות" בחו"ל – מי שעוברים בשקט מבלי להירשם רשמית כמהגרים. בעוד שגם ההגירה לישראל עלתה לאחר אוקטובר 2023, מספר הישראלים השבים ארצה נמצא בירידה מתמדת מאז 2022.

תרשים 1: ישראלים יוצאים וחוזרים לטווח ארוך בשנים 2009-2023 (על פי מועד היציאה והחזרה הקובעת), באלפים⁵

מתוך: נתונים על הגירת ישראלים, מרכז המידע והמחקר של הכנסת, אוקטובר 2025

השתתפתי ביותר ממאה הפגנות ברחבי ישראל. אני קורא את השלטים, מקשיב לנאומים, משוחח עם חברים. בין המפגינים יש רבים שהם ותיקים, קצינים ובכירים לשעבר, והורים לחיילים בשירות פעיל – חלקם ספגו אובדן בלתי נסבל מאז השביעי באוקטובר. הזעקה המשותפת שלהם (שלנו) איננה קריאה לכניעה, אלא קריאה להגן על ישראל כמדינה ליברלית ודמוקרטית המחויבת לשלום ולצדק, תוך עמידה נחושה מול האיומים מבחוץ.

מאז ינואר 2022 מוקד ההפגנות אולי השתנה – מהתנגדות להחלשת המוסדות הציבוריים ולהפיכתם לפוליטיים, דרך הדרישה להשבת החטופים, ועד הקריאה להקים ועדת חקירה ממלכתית – אך המסר המרכזי נשאר: על מנהיגינו לנטוש את השחיתות והקיצוניות, ולבנות מחדש חוסן, אחדות ואמון באמצעות מוסדות חזקים, שקופים ומנוהלים באופן מקצועי.

אך העייפות נותנת את אותותיה. לאחר שנים של מחאה מתמשכת מתפשטת תחושת ניתוק – תחושה שהמדינה אבודה, בעוד כל יום מביא עמו עוד סאגה פוליטית של שחיתות, ושוב נתניהו ומקהלת התקשורת התומכת בו עולים לשידור כדי לנזוף בחצי מהמדינה, ולהכתיר את מבקריהם כאנרכיסטים או משתפי פעולה עם חמאס (או פשיסטים, או "דיפ-סטייט", תלוי באיזה יום).

סקרים משקפים תחושת ויתור הולכת ומעמיקה. סקר יולי 2024 של המכון למדיניות העם היהודי (JPPI) מצא כי כ־רבע מהיהודים בישראל – וכ־ארבעה מכל עשרה אזרחים ערבים – היו מהגרים מהמדינה אילו יכלו לעשות זאת בפועל. אף שהסקר של JPPI אינו מפרט את הסיבות, מדד הדמוקרטיה הישראלית לשנת 2024 מראה כי מבין הישראלים שמחזיקים או שוקלים להוציא דרכון זר, רק כ־10% מציינים את המצב הביטחוני כסיבה לכך, בעוד שסיבות חברתיות, פוליטיות וכלכליות מהוות יחד כ־רבע, ותחושת זהירות של "ליתר ביטחון" מהווה כ־מחצית.

האמון בהנהגה קרס. לפי מדד הדמוקרטיה לשנת 2024, רק 19 אחוזים מהיהודים בישראל נותנים אמון בממשלה, והאמון בכנסת אף נמוך מזה. חוסר האמון חוצה מגזרים ומחנות פוליטיים. צה"ל נותר אחד המוסדות הבוודדים שעדיין נהנים מהערכה רחבה, אם כי גם כאן מינוי נאמנות פוליטיים מאיימים לשחוק את האמון הציבורי.

ובכל זאת, ישראל איננה מעבר לתיקון. כוחות הביטחון, מערכת המשפט, שירות המדינה, האוניברסיטאות והתקשורת עדיין מחזיקים ביכולת לאחריות ולרסן עצמי. הם עדיין מאוישים באנשים מקצועיים המחויבים לטובת הציבור. הציבור עדיין ברובו מאמין בהם. הם מוכיחים כי המרקם הלאומי, על אף שבריריותו, טרם נקרע וניתן לתקנו.

גל העזיבה הנוכחי אינו נובע מהימלטות מרקטות. מדובר בעזיבה של מדינה שכבר איננה נתפסת כהוגנת ומכילה, שאיבדה את הראייה של טובת הציבור, ושחסרה תכנית לחוסן ולקיימות ארוכה-טווח. ישראל אולי תשרוד מבחינה צבאית, אך אם נוותר על פלורליזם, יושרה אזרחית וכבוד הדדי – מה יישאר ראוי להגנה?

עדיין לא מאוחר לדרוש טוב יותר. אם אנו רוצים שילדינו יישארו כאן, הם ראויים למדינה שתזכה באהבתם, בנאמנותם ובאומץ לבם.

(פורסם ב Times of Israel)

צילומים: אלון קורנגרין | תל אביב

צילום: אלון קורנגרין

"אין חמלה. אין חמלה לעם היהודי. אני מצטער להגיד את זה – אין חמלה. שר הפנים, השר השס"ני הזה, מדבר על חמלה. איפה החמלה שלו לאישה שילדה לפני חודש תינוק קטן? תינוק. לגרש אותה – איפה החמלה?"

"בהתנתקות מעזה – לאזרחים הביאו מים, אוכל, עובדים סוציאליים, פסיכולוגים, חיבוקים. לנו אפילו מים לא הביאו. עקרו אותנו – זה נקרא עקירה.

"מה אנחנו? חמאסניקים? נוחבה? תסתכל איזה כוח הפעילו נגדנו. מי שראה אותם היה חושב שהחטופים נמצאים פה.

"מדינה של בן גביר. מי זה בן גביר? מה עשה למדינה? עברייני מורשע – עבירות. כל הזמן רדף אחרי ראש הממשלה, יצחק רבין ז"ל, ובזה הוא מתגאה. מה אפשר לצפות מאדם שתולה בסלון שלו את התמונה של ברוך גולדשטיין? תומך טרור. זה שר? זה שאמור להיות אחראי עליי? מה קרה לנו? השתגענו.

"אני קורא מכאן לעם היהודי: ב-7 באוקטובר בדואים יצאו להציל אנשים מהסכנה. (עאמר) אבו סבילה הלך – השאיר ילדים. הוא לא חשב לרגע על הילדים שלו, חשב רק על דבר אחד: איך להציל שני ילדים אחרים. זו חמלה אמיתית.

"ואז בא השר הזה ואומר עלינו שאנחנו פולשים. אנחנו נולדנו פה, הסבים שלנו נולדו פה. אתה טוען שאתה צודק ויש לך כוונות אמיתיות? אז תחתום על הסדר. למה אתה לא מוכן להתחייב? רק דיבורים, דיבורים – הכל דיבורים. שר משוגע. מדינת ימין קיצוני.

"אבל אני מאשים גם אותנו, הבדואים. יש בחירות – ואנחנו לא יוצאים. נתנו לעברייני הזה הזדמנות להיות חבר כנסת ושר, כי ישבנו בבית. אני מאשים גם את עצמי על זה. צריך לצאת. כשיש בחירות – כולנו חייבים לצאת.

"בפעם שעברה ביבי נתניהו אמר שהערבים נוהרים לקלפיות. הפעם באמת תהיה נהירה. זו התשובה שלנו: בקלפי, בעזרת השם. כדי שלא תהיה שוב הזדמנות לעברייני הזה להיות שר. הולך הביתה, מתגאה ורוקד על זה שהרס את החיים של הילדים שלנו."

פרופ' חיים וייס | אוניברסיטת בן-גוריון בנגב

על פי המסורת היהודית, הימים שבין ראש השנה ליום הכיפורים מכונים "הימים הנוראים" אבל בשנתיים האחרונות החברה הישראלית כולה מצויה ברצף אחד ארוך ואיום של 'ימים נוראים': 722 ימים נוראים של הפקרת חטופים, מלחמה אכזרית וחסרת מטרה שאיש אינו רואה את סופה, ופירוק התשתיות החברתיות והמוסריות של החברה הישראלית.

בליבו של יום הכיפורים עומדת חובת ה'ודיו': כל אדם נדרש להתוודות על חטאיו בפני עצמו, בפני קהילתו ובפני בורא עולם. וידוי אמיתי דורש כנות, ומחייב צניעות וסוג של הכנעה בפני אלוהים ואדם. למרבה הצער, חברי הממשלה הנוכחית לא ניחנו באף אחת מן המידות האלה. אין בהם שמץ של כנות, אין בהם כל ענווה ובוודאי שאין בהם הכנעה. אלו הם אנשים שהמירו את צניעותו של המעשה הדתי במעטה גס ויהיר של מפגני אמונה חלולים ומתוקשרים שכל תכליתם יחסי ציבור ובניית תדמית עבור קהל מצביעים אותו הם מבקשים לרצות. מכיוון שאין סיכוי שהאנשים הללו יתוודו בכנות על חטאיהם ויבקשו את מחילת בני עמם, אציין, במקומם, בלשונה של התפילה כמה מחטאיהם כלפינו:

על חטא שחטאתם בהפקרת בטחונה של מדינת ישראל.

על חטא שחטאתם בהפקרתם של החטופים המעונים במנהרות החמאס.

על חטא שחטאתם ביחס קר ומנותק למשפחות החטופים.

על חטא שחטאתם בניהול מלחמה שאין לה תכלית וסוף, הגובה מחיר דמים נורא מבנינו ובנותינו.

על חטא שחטאתם בהרג, הרעבה וגירוש של תושבי עזה: ילדים, נשים וגברים, ובאטימות הלב לסבלם שאין לו שיעור.

על חטא שחטאתם בפירוק המנגנונים הדמוקרטיים ובמינוי אנשים שאינם ראויים כדוד זיני לשומר הסף של המערכות הרגישות ביותר בישראל.

על חטא שחטאתם בפגיעה מתמשכת ומכוונת במרקם הישראלי העדין.

על חטא שחטאתם בשיסוי איש באחיו.

על חטא שחטאתם בפגיעה במקורות ההצלחה והגאווה של החברה הישראלית ובהם האקדמיה, מערכת הבריאות, התרבות והאמנות.

על חטא שחטאתם בביזוי כבודנו וערכנו בין משפחות העמים.

המשנה במסכת יומא מציינת כי על עבירות שבין אדם לחברו אין יום הכיפורים מכפר עד שירצה את חברו. אינני יודע אם ביום מן הימים נתרצה ותזכו למחילה כלשהי מן החברה הישראלית על חטאיכם ופשעיכם, אבל ברור הוא שעל מנת שיתחיל כאן תהליך של תיקון עליכם בראש ובראשונה להשיב את כל החטופים בהסכם ולסיים את המלחמה הארורה. על מנת שיתחיל תהליך של תיקון עליכם לעמוד למול האומה שפופי ראש ולומר בפשטות חטאנו, עווינו ופשענו. לאחר מכן, על מנת שנוכל להתחיל לשקם את הריסותיה של החברה הישראלית על כולכם, עד האחרון שבכם להתפטר ולהקים וועדת חקירה ממלכתית שתחקור עד תום כיצד קרה שקבוצה מופקרת וחסרת אחריות הובילה מדינה שלמה לשפל קטסטרופלי וחסר תקדים בכל היבטי החיים.

בימים הללו, ימים של חשבון נפש, אני מבקש סליחה ומחילה ממשפחות החטופים. סליחה, סליחה ושוב סליחה על שיקיריכם עדיין אינם כאן איתנו. אני מבקש מכם שתמחלו לנו על שלא עשינו מספיק על מנת להשיבם. אני מבטיח לכם שלא נרפה ולא נעזוב אתכם ולו לרגע עד שכל החטופים והחטופה ישובו הביתה כמו שכולנו אומרים מדי יום ביומו בביטוי שיש בו הבטחה חזקה גם יחד "אנחנו אתכם, אתם לא לבד".

ולך נתניהו אני אומר: יש כרגע הסכם על השולחן, הסכם כולל שמשיב בבת אחת את ארבעים ושמונה החטופים, הסכם שמסיים את המלחמה ומשיב את החיילים הביתה והסכם המאפשר לכל תושבי האזור להתחיל בשיקום הריסות חייהם. אין לך מנדט לא פוליטי ובוודאי שלא מוסרי לדחות את העסקה הזו. למעט כמה משיחיים מטורפים האוחדים בגרונך וחולמים על מלחמת נצח, תושבי המדינה כולם רוצים בהסכם הזה. יום הכיפורים בפתח, ביבי נתניהו, עשה מעט תשובה על חטאיו הרבים ועל האסונות שהמטת עלינו, השב את החטופים וסיים את המלחמה האיומה הזו ותן לעם השבור והמותש שלנו להתחיל את השנה החדשה עם מעט תקווה בלב.

צילום: אורנה קופרמן | ירושלים

צילום: מרסלו שניידמן | תל אביב

צילום: אורנה קופרמן | ירושלים

צילום: מירי פורת | חיפה

דר' מיטל פינטו | המכללה האקדמית צפת

פורום המרצות והמרצים למשפטים למען הדמוקרטיה

ערב טוב לגיבורות וגיבורי הדמוקרטיה של מחאת נתניה והסביבה! שמי מיטל פינטו ואני דוקטור למשפטים, יושבת ראש משותפת של פורום המרצים למשפטים למען הדמוקרטיה. אנחנו כ-150 מרצים ומרצות למשפטים שפועלים כבר מדצמבר 2022, כשיריב לזין הציע את רעיון הבלהות של פסקת ההתגברות.

משונה לדבר על משפט כשהממשלה שלנו מתעלמת ממנו לגמרי. שלא מעט מהאזרחים במדינה הזו מתעלמים ממנו או מפרים אותו בבוטות.

אבקש להתמקד בשלושה נושאים חשובים היום: פעולות ישראל בעזה, החטופים והבחירות הבאות.

נתחיל בעזה. אגיד בצורה הברורה ביותר: הוראת הרמטכ"ל לעקור את תושבי העיר עזה היא בלתי חוקית בעליל. התושבים העזתיים כרגע נאלצים לבחור בין מוות בהפצצות לבין עקירה למקום שהתנאים בו אינם אנושיים. עשרות חפים מפשע, רבים מהם ילדות וילדים, נהרגים מדי יום בהתקפות.

הרמטכ"ל הורה על פינוי העיר עזה בניגוד לעמדת הפרקליטה הצבאית הראשית, שהתריעה כי לא ניתן להגן על חוקיות המהלך, מכיוון שלא הובטחו התנאים שיימנעו אסון הומניטארי. גם הפרקליטות הצבאית מבינה שהעברה כפויה של מאות אלפי בני אדם מבתייהם, לתוך אסון הומניטארי - באוהלים מאולתרים, ללא מקום בטוח, ללא תשתיות, ללא חשמל, ללא מזון, ללא מים - מהווה פשע מלחמה.

אחד העקרונות המרכזיים בהפעלת סמכות שיפוט בינלאומית - למשל בבית הדין הפלילי הבינלאומי בהאג - הוא "עקרון המשלימות". בית הדין הפלילי הבינלאומי יעמיד נאשם לדין רק אם המדינה הרלבנטית "אינה מוכנה או אינה מסוגלת לחקור או להעמיד לדין". אחת מטענות ההגנה של ישראל בטריבונלים בינלאומיים היא שיש לה מערכת אכיפת חוק רצינית ונחושה, ושהיא פועלת לבד לחקירה והעמדה לדין של פשעי מלחמה. והנה, הרמטכ"ל וצה"ל כולו מבצעים במודע מעשים שהפרקליטות הצבאית כבר קבעה שהם מהווים פשעים בינלאומיים, ועדיין אף גורם במערכת אכיפת החוק לא מזזי אצבע.

ואם לא היינו לגמרי בטוחים שאנחנו כבר לא חיים בדמוקרטיה, הגיעה ההנחיה ההזויה של נתניהו: להשמיע את נאומו באו"ם לתושבי עזה. ככה בין ההפצצות לתור לחלוקת המזון, בעודם חומקים מהפצצות והכדורים, הם ישמעו ממנו באנגלית על ידו המושטת לשלום אם רק יניחו את הנשק ויכריעו בידיהם החשופות את חמאס (מה שהוא לא מצליח לעשות כבר שנתיים). צה"ל מתיישר ובפיקוד דרום מתחילים להכין את הפקודה והתוכנית המבצעית. משאיות עם רמקולים. איפה הרמטכ"ל? זה שאמר במפורש לפני תחילת המהלך לכיבוש עזה שזו מלכודת מוות? איפה אלוף הפיקוד? איפה מפקד אחד בשרשרת שיקום ויגיד: את זה אני לא עושה. זה לא משרת תכלית צבאית. לא אסכן חיי חיילים ולא אשתמש בציד צבאי בשביל טירוף כזה בשירות השליט.

נמשיך לעניין החטופים – זה הפשע הגדול ביותר שהממשלה עושה. מפקירה את אזרחיה לרעב, עינויים ומוות. כולם יודעים שנתניהו מסכל כל עסקת חטופים אפשרית. ראינו את התחקיר של דרוקר, אנחנו יודעים שנתניהו חתם בינואר על עסקה שאמורה היתה להשיב את כל החטופים ואז הפר את

העסקה ויצא למבצע מרכבות גדעון. אנחנו יודעים שהצבא אומר שהמבצע השיג את מטרתו וכעת הזמן לשחרר חטופים בעסקה. אנחנו יודעים שכבר באמצע אוגוסט חמאס הסכים למתווה שממשלת ישראל עצמה הציעה, אבל הממשלה והקבינט אפילו לא דנו בכך. הדבר הכי חשוב שהיה חסר בנאום של נתניהו באו"ם אתמול הוא התייחסות לאפשרות של סיום המלחמה והחזרת החטופים. זה לא מעניין אותו. הוא אפילו לא טרח להתייחס לעשרים ושמונת החטופים שכבר אינם בין החיים בגלל הפקרת הממשלה. חברים, חברות, אם אנחנו לא נגיד מעל כל במה שאנחנו לא מוכנים להפקרה הזו, שלא מדובר בעמדה רגשית, אלא בעמדה ערכית של מהות הישראליות, אף אחד לא יעשה זאת בשבילנו. אסור לנרמל את המצב הזה. צריך לצעוק כל הזמן ולהזכיר את קיומם ללא הפסקה.

נסיים עם עניין הבחירות – יש חשש לקיומן של בחירות הוגנות. לא בגלל שהבחירות יבוטלו. סביר שהממשלה לא תעשה צעד אנטי דמוקרטי מובהק כזה. אלא בגלל שהממשלה מנסה לנרמל הוצאה של מפלגות ערביות כמפלגות לגיטימיות בבחירות. יש כבר הצעת חוק כזו שמבקשת לתקן את חוק יסוד הכנסת באופן שיהיה אפשר לפסול מפלגות החשודות בתמיכה בטרור. מי יחליט מהי תמיכה בטרור? ועדת הבחירות המרכזית שאת רובה מרכיבים פוליטיקאים. לפי הצעת החוק, לבג"ץ לא תהיה ביקורת שיפוטית אוטומטית על החלטה כזו אלא רק ביקורת שיפוטית בהליך של ערעור שבו יכולת ההתערבות של בג"ץ הרבה יותר מצומצמת. לצערי, חלק ממפלגות האופוזיציה משתפות פעולה עם הנירמול הזה כבר מעכשיו כשהן מצהירות שלא ישתפו מפלגות ערביות בקואליציה עתידית. במקום להתנגד להזיות הקואליציה הם מכשירים את השטח להוצאתן של המפלגות הערביות.

חברים, אין סיכוי להחליף את הממשלה הזו אם המפלגות הערביות תהיינה מחוץ למשחק. ואל תחשבו שהמהלך האנטי דמוקרטי הזה יסתיים במפלגות הערביות. הוא לא. מפלגות אחרות באופוזיציה שמאיימות על הקואליציה הן הבאות בתור. אסור לנרמל את המהלך הזה. אזרחי הערבים של מדינת ישראל הם אזרחים שווים זכותם להשפיע. אנחנו צריכים לעודד אותם לצאת להצביע ולחבור למפלגות האופוזיציה כדי להחליף את הממשלה האיומה הזו.

אני כאן הערב גם כדי להגיד שהכל קשור בהכל – המאבק למען הדמוקרטיה והמאבק להצלת החטופים, ולמניעת עוד מוות מיותר במלחמה מיותרת – הם אותו המאבק. לא בכדי, ממשלה שמפקירה את חיי החטופים, החיילים והאזרחים שלה עצמה, ושמעלמת מהחובות הכי בסיסיות של דיני המלחמה והמשפט הבינלאומי בשטח האויב, היא גם הממשלה שמסרבת להקים ועדת חקירה ממלכתית, ממשלה שמנסה לפטר את היועצת המשפטית לממשלה באופן בלתי חוקי, ממשלה שמנסה להשתלט על ערוצי התקשורת הציבוריים, וממשלה שמאפשרת לנערי הגבעות לנהל את יהודה ושומרון.

לתוכנית הזדונית של הפיכת ישראל לדיקטטורה מפגרת במלחמת יש ברירה אנחנו אומרים: לא ניתן! אנחנו נלחמים על הבית, ושום דבר לא יעצור אותנו עד שממשלת הדמים תהפוך להיסטוריה! תודה על ההזמנה ותודה שאתם נותנים לי כוח להמשיך במאבק בנוכחות ובמאבק העיקש שלכם!

באר שבע

27 ספטמבר 2025

סומיה בשיר | ראש קבוצת 'אין לנו ארץ אחרת', מייסדת עמותת אינסאן

ערב טוב באר שבע ערב טוב נשים ואנשי הדרום. אחיי ואחיותי בנות ובני דודיי, חברות וחברים יקרים, כולנו ראינו את מה שקרה באו"ם. ראש ממשלת ישראל עולה לבמה – והעולם יוצא. שגריר אחר שגריר, אומה אחר אומה. הם לא רצו לשמוע את השקר. הם לא רצו להיות חלק מהשלטון הקיצוני שמוביל את המדינה שלנו לתהום.

והאולם הריק הזה הוא לא רק ביזיון לראש הממשלה. הוא מראה. מראה כואבת לכולנו. מראה של בידוד, של קיצוניות, של ניתוק מהעולם כולו.

אבל האמת הכואבת היא לא באו"ם, אלא כאן, אצלנו. כאן, במציאות היומיומית: ממשלה שמפקירה חטופים, שמפקירה אזרחים, שמפקירה את העתיד של ילדינו. ממשלה שבוחרת פעם אחר פעם במלחמה שאין לה סוף, במלחמה שאין לה תוחלת.

ושואלת אני אתכם – עד מתי?!

עד מתי תשלחו את הילדים שלכם אל מלחמות שגזלות את נעוריהם?
עד מתי פלסטינים חפים מפשע ימשיכו להיהרג כאילו חייהם אינם חיים?
עד מתי החברה שלנו תישחק מבפנים, והחוסן שלנו יתמוטט מול עינינו?

חברות וחברים – תגידו איתי בקול: אין ביטחון בלי שלום – אין שלום בלי צדק!

הממשלה הזאת מחזיקה את עצמה בחיים רק באמצעות הפרד ומשול, באמצעות הפחדה ושנאה. אבל אנחנו יודעים את האמת: העם חזק מהממשלה הקיצונית!

הם רוצים שנאמין שאין דרך אחרת. שהם יגנו עלינו רק דרך כוח ונשק. אבל אנחנו יודעים את מה שהם לא מוכנים להודות בו: ביטחון לא יבוא מהפחד. שלום לא ייוולד מהריסות. עתיד לא נבנה על דם חפים מפשע.

אני עומדת כאן כאישה ערבייה-פלסטינית-ישראלית, כאמא, כפעילה, ואומרת לכם בקול ברור: חטופים לא מפקירים! אזרחים לא מפקירים!

הכוח נמצא בידיים שלנו – לא בידיים של ראש הממשלה, לא בידיים של ממשלה קיצונית ומנותקת. הכוח בידיים של הציבור. של אנשים פשוטים שחיים כאן יחד, שעובדים יחד, שלומדים יחד, שחולמים על עתיד משותף.

אז תגידו איתי: ילדים צריכים עתיד – לא ארונות!

אנחנו חייבים לשבור את השתיקה. אנחנו חייבים להרים קול ברור: יש דרך אחרת!
דרך של חיים, לא של מוות.
דרך של שותפות, לא של פירוד.
דרך של אנושיות, לא של שנאה.

ואל תתבלבלו – רק דרך מדינית, רק הסכמים אמיתיים, יכולים להביא ביטחון. אין דרך אחרת. ולכן אנחנו אומרים מכאן בקול רם, שיישמע בכל רחוב ובכל בית:

לא למלחמת נצח!
לא לשלטון הקיצוניות!
כן לשלום, כן לצדק, כן לאנושיות!

חברות וחברים נשים ואנשים יקרים, אנחנו לא עם שנולד למלחמה. אנחנו לא עם שנועד לחיות על חרב. נולדנו כדי לחיות – יחד, שווים, בני אדם.

ולכן אני אומרת לכם היום:

הגיע הזמן לבחור בחיים, לא במוות.
להחזיר את התקווה, לא את השנאה.
לשבור את מעגל הדם, ולבנות עתיד אחר.

זה בידיים שלנו. זה עכשיו.
זה מתחיל כאן – בקול שלנו, בלב שלנו, בתקווה שלנו.

כי זו המולדת שלנו זו הארץ שלנו זו המדינה של כולנו ואין לנו ארץ אחרת.

איילת השחר סיידוף | עו"ד אשת תאטרון עסקים ורוח מייסדת וראש תנועת אימהות בחזית

שלום באר שבע,

עוד שבוע נפתח, עוד מוצאי שבת, עוד מוצ"ש שאנחנו פה עומדים בצומת ובעוד עשרות אם לא מאות נקודות במדינת ישראל. המחאה הכי נחושה, הכי צודקת וגם שתנצח פה את הכל. אז בתור התחלה באו נרים לנו ונגיד כל הכבוד לנו, האנשים עם הדגל, אנחנו התקווה, אנחנו שומרי הסף.

השבוע חזינו במופע האימים של נתניהו, בעודו טס לארצות הברית, משאיר מאחוריו אומה מדממת, ארבעים ושמונה חטופים במנהרות, תשע מאות עשרים ושתיים חללים, טס לנאום באולם ריק, ומבקש, כפי ששמעתם, להשמיע את נאומו, אלק, לתושבים העזאתיים. אנחנו ידענו שזה נועד לאחזניים של החיילים. המנהיג העליון רוצה לדבר אל החיילים שלו. השקן באדם חושב שאנחנו ניתן לו לחדור לנימי נימי הילדים שלנו.

אז התרוממנו על הרגליים האחוריות ונלחמנו בזה. אז נכון, הייתה הוראה כזאת, אבל זה לא קרה. אימהות בחזית נוסדה באפריל 23, וכבר שלוש שנים שאנחנו נלחמות יום-יום, שעה-שעה, בממשלת הרשע. אנחנו נאבקות בבתי המשפט, בכנסת, בוועדות וברחובות. אני רוצה להגיד לכם, כמי שנמצאת בין שלוש לארבע פעמים בשבוע בכנסת ופוגשת את אותם ערלי לב, זה לא ממשלת ישראל. אלו אנשים שבגדו בנו. ההפקרה היא מכוונת, ההתעללות היא מכוונת, האכזריות היא מכוונת, ולכן רק עלינו, רק עלינו, המשימה לסיים את זה. על האימהות.

אני קוראת לכל אימא, כל אימא שיש לה ילד כרגע בלחימה, הצטרפי אלינו לחזית. סרבי לכניסה לעזה. זה מזמן כבר לא מלחמת אין ברירה, זה מזמן כבר לא מלחמת קיום. זו מלחמת פשע, שתביא להתמוטטות מדינת ישראל. חובה לסרב למלחמה. זו חובה.

צילום: דנור אהרון | תל אביב

מדינת ישראל סיימה את מטרותיה המבצעיות במרץ 24. כל מטרות המלחמה הסתיימו. כל שנותר זה להחזיר את החטופים. בשביל להחזיר את החטופים צריך לסיים את המלחמה. אבל יש אדם אחד, שאיננו מוכן לוותר, כי כל עוד הם שם, הוא בשלטון. וכל עוד חיילים נופלים, ממשלה עומדת.

אז אימהות, קומו! הצטרפי לחזית. אני צריכה אותכם איתנו. נחושות. מאחורינו. ביום שלישי הקרוב תהיה צעדה של הורי הלוחמים. תעקבו אחרי אימהות בחזית.

יצאנו להילחם על השוויון, להילחם ברבנים. לדרוש שירות שווה לכולם, ואנחנו עדיין עושות את זה יום יום. אבל כרגע, בעת הזו, הדבר הכי חשוב זה לסיים את המלחמה הארורה הזאת שהופכת את הילדים שלנו לפושעי מלחמה, שגומרת את המדינה הזאת והורגת חטופים.

התמרון האחרון הוא לא חוקי. הוא לא אושר על ידי הפרקליטה הצבאית. הרמטכ"ל הכריז שזה מלכודת מוות, ושלח את הילדים שלנו לתוך המלכודת הזאת.

חובה להתנגד. זה בושה! אנחנו ננצח. אני לא יודעת כמה זמן זה ייקח. אבל אני רואה אתכם, אני רואה אותי, אני רואה את האימהות בחזית. אנחנו כבר עשרות אלפי אימהות. כולנו מחויבות יום יום לקום כל בוקר על מנת לבלום את מעשה העיוולת, את מעשה הרישעות, על מנת לתקן, על מנת לדאוג בכל רגע נתון שאף אימא לא תישאר לבד, שאף לוחם לא יישאר לבד.

ואני רוצה להגיד לכם, אימהות, יותר משיש לכם השפעה על הממשלה או על נתניהו, יש לכם השפעה על הילדים שלכם. זה הזמן לדבר את השיחה החדשה. זה הזמן לשבור קונספציות ולהסביר שכרגע ישראל נחטפה על ידי מנהיג אחד בלתי קשיר שלוקח את כולנו לתאום ורוצה לחרב את החיים שלנו ואת תפקידנו לשמור על הילדים שלנו ולדאוג שיהיה להם פה עתיד.

אז אל תתייאשו. אנחנו ננצח. עוד רגע זה נגמר. הצטרפו לאימהות בחזית. אימא, זה לעולם לא מוותרת. זה היצור הכי חזק בטבע, הכי נחוש וגם הכי מפחיד. לכן אנחנו ננצח.

תודה רבה לכם באר-שבע. תמשיכו. ההתמדה תביא לנצחון. תודה רבה.

צילום: ראובן גש | צומת זרזיר

צילום: איציק בן לוי | תל אביב

באר שבע

4 אוקטובר 2025

טלילה פרנק | קולנוענית, קיבוץ רעים

מאז שאני סטודנטית שנה א לקולנוע, כבר 30 שנה, אני מביימת ומפיקה את סרטי בר המצווה בקיבוץ רעים. אחרי המתקפה הרצחנית של ה 7/10 על הקיבוץ והעוטף, במשך תקופה ארוכה לא הצלחתי אפילו לדמיין את עצמי עושה סרט, לא זכרתי מי אני.

אחרי כשנה הרגשתי צורך לחזור אל עצמי ואל דברים שאהבתי לעשות. החלטתי לחזור אל הסרטים שצילמתי פעם בקיבוץ ולערוך מהם סרט חדש: "מרפסת בגובה 90 קילומטר" שיוקרן השבוע בפסטיבל חיפה במסגרת תחרות שהזוכה בה נשלח לתחרות האוסקר של הסרטים הקצרים.

כבמאית סרטים קהילתיים, התמזל מזלי לפגוש כמעט את כל ילדי הקיבוץ בגיל 13, להכיר אותם ואת החלומות שלהם ולכתוב איתם ביחד את סרט ההרפתקאות האולטימטיבי שהפך במהרה לסרט קאלט מקומי.

כמה כואבת היתה העריכה של הסרט החדש השנה. החזרה אל רגעי הקסם עם הידיעה שיש ילדים שלא יזכו להגשים את החלומות שלהם, ומשפחות שיחיו את הכאב של היעדרם כל חייהם.

גם בעזה יש ילדים בני 13 שלא יזכו להגשים את החלומות שלהם, והם רק ילדים.

כשהופקרנו לנפשנו ב 7/10 הגיעו לעוטף אנשים מכל הארץ: תל אביב, רהט, יהודה ושומרון ועוד, ונלחמו כדי להגן על חיינו. הם לא שאלו מה הדעות, הלאום, או הדת שלנו. הם עשו מה שיכלו כדי להציל חיים ואני עד סוף חיי אהיה אסירת תודה לכל אחד מהאמיצים האלה שחלקם שילמו על כך בחייהם.

לפני 20 שנה ליוויתי בסרט תיעודי ניצולי שואה מילדי טהרן שהיו ילדים במלחמה. הסיפורים שספרו לי נצרבו בנפשי ומהדהדים בכל המידע שמתקבל מעזה: גופות נערמות על עגלות, יתמות חולי ורעב. את המידע אני צורכת מכל מקום אחר שהוא לא התקשורת הישראלית, שפושעת לתפקידה ונמנעת מלסקר את הזוועות.

אני לא מאמינה שאני אומרת אבל לצערי הרב זה נכון: מדינת ישראל שהוקמה לאחר השואה מנסה להשמיד את העם הפלשתיני, בגדה ובעזה. אני כל כך מתביישת בזעמת.

בתוך זה כולנו מופקרים: החטופים, החיילים, הילדים, הפצועים, תושבי עזה ואנחנו אזרחי המדינה. אנחנו טובעים בתוך מלחמת שולל שנועדה לשמר שלטון מושחת ופושע שחותר תחת היסודות הדמוקרטיים של המדינה.

לפעמים, כשיוצא לי לדבר עם אנשים שמחזקים אותי על הפעילות שלי למען החטופים והדמוקרטיה, אני מציעה להם להצטרף. חלקם מיואשים, חלקם עדיין אבלים וחלקם אומרים שהם מפחדים ממה שיצא מהם אם יקחו חלק. ואני אומרת, תנו לזעם שלכם להתבטא בכל דרך חוקית ולא אלימה שמתאימה לכם. אנחנו נמצאים בתוך מציאות מסויטת בה כוחות עצומים מרוויחים מהייאוש שלנו.

בואו נהפוך את גוש הכאב המדמם שאנחנו, לכוח של זעם ותקווה.

אני אדגים לכם:

- לא מקובל עליי שירון שחר בן כיתה שלי ועוד שלושה צעירים שהכרתי מיום שנולדו בקיבוץ נרצחו ביחד עם עוד 1700 אנשים, ושאף אחד לא נתן על זה את הדין!
- לא מקובל עלי שעלמה ונעם מבארי שנחטפו כילדים לעזה התייתמו משני הוריהם ושאין להם קבר לאבא שלהם!
- לא מקובל עלי ש 48 חטופים וחטופה חיים וחללים מופקרים בגיהנום של עזה בזמן שניתן היה להחזיר אותם בהסכם לפני יותר משנה!
- לא מקובל עלי שחיילים שחונכו כל חייהם לתת מעצמם לציית ולסמוך על מפקדיהם מופקרים בעזה לביצוע משימות שלא מתאימות לצבא הגנה או לכל אדם באשר הוא, כדי לשרת הזיות משיחיות ושלטון של רודן!
- לא מקובל עלי שילדה בישראל מפחדת לומר שעצוב לה שתינוקות מתים בעזה או שהיא רוצה שיהיה שלום!

אני יכולה להמשיך כך עוד שעה.

האם כל זה מקובל עליכם? לא?

אז תזעמו ותפעלו כי כעס הוא פעולה ופעולה מייצרת תקווה. תתכוננו לעצור את החיים שלנו אם ההסכם הקרוב יטורף, וגם אם יקרה הנס המלחמה תעצור והם יחזרו - בואו לסוכות של תקווה בירושלים השבוע, ונכתוב תסריט חדש על שוויון, אהבה, בטחון אמיתי וסולידריות.

ועכשיו אחזור על הכל באנגלית, זה יהיה קצר:

!Trump, don't let him sabotage the agreement

באר שבע

4 אוקטובר 2025

ד"ר יעלה רענן | קיבוץ כיסופים, מכללת ספיר ופעילות זכויות אדם

צבע אדום. השעה היא 6:30. ריצה לממ"ד. כך התחיל הבוקר של כל תושבי העוטף. משם הסיפורים נפרדים - אך כולם מלאי אימה.

כל ילדי העוטף ישנים בממ"ד. הצטרפתי לבת שלי בת ה 12, בחדר-ממ"ד שלה. מחבלים בבית, מחבלים עוזבים את הבית. 26 שעות שנחנו כמו נצח - ובנס עדיין בחיים.

יש לנו יחד שבעה ילדים; חמישה מהם גרים בעוטף. כשחולצנו, והצלחתי לקבל קליטה - נשמתי נרגעה: הם כולם, עם משפחותיהם, בחיים.

שמי יעלה. אני מכיסופים.

גדלתי עם אח גדול שחישל אותי, ועם אהבה כללית לבני אדם, לכן חשבתי שאני חסינה מפוסט טראומה. אבל לא. שנתיים של דיכאון. של התפרצויות זעם. כנראה שאין באמת חסינות מפני אותם 26 שעות של אימה.

באותו היום, כבר בשעה 7:00 אבדה התקשורת עם בני גולן, בן 29, גם הוא מכיסופים. בסיפור מפותל שיש בו חברים בדואים, משפחה בדואית שהייתה עם העדר על יד כיסופים, וחיפשה מקלט בקיבוץ מהמחבלים, ושאבדה באותו היום את התינוקת שלה... בשעה 15:00 גולן מתקשר מהטלפון של עלי, ואני מבינה שהוא עדיין בחיים. בהמשך של אותו היום, גולן עזר לעלי ולמשפחתו להיחלץ מהממ"ד שהם חלקו, ובאותו הלילה עלי לקח את גולן, הבן, רעב, קפוא, יחף - אליו הביתה לכפר. שותפות הגורל של המשפחות, כמו שותפות הגורל כל אנשי הנגב באותו היום, קיבל חיזוק בדם ואימה.

אני התבקשת לדבר — יש לי ארבע דקות לספר על השביעי, על מה שקרה מאז, ועל מה שקורה היום. איך אפשר להכניס את הכל לארבע דקות?

בכיסופים המחבלים רצחו 14 איש. מתוכם קשישים: ג'ינה בת 90, נרצחה בביתה. עופר רון, איש עדין וחכם, שהכרתי כי היה מגיע לשיעורי אקטואליה שהעברתי לקשישים בקיבוץ, נרצח בביתו. מנוחה חולתי אישה בת 76 נרצחה וביתה הועלה באש. בעלה מצא אותה כך למחרת. את שלמה מנסור, זקן החטופים, לקחו, ורצחו כבר באותו היום. הם רצחו גם ילדים שלנו: נווה, בת כיתה של הבת שלי, נרצחה כאשר הייתה עם סבתה. שגיא זק, שנה גדול מהבת, שבשנה האחרונה לחייו גבה ונהיה יפה תואר, אבל שמר על החן שתמיד היה לו, נרצח עם אבא שלו, איתי, ועם אמא שלו, אתי, שחינכה וגידלה את כל ילדי הקיבוץ. במשפחת זק נשארו שני יתומים. גם דפנה ואיוון, זוג צעיר, שעדיין לא הספיק להקים משפחה, והיא הבת היחידה להוריה. המחבלים שרפו את הממ"ד בביתם כשהם בתוכו, ולא ניתן היה לאחר מכן להפריד בין האפר שלה לשלו. וסער, רבש"ץ מיתולוגי של כיסופים, נהרג כאשר הגן עלינו. השאיר אלמנה צעירה ושתי יתומות.

השבוע נציין שנתיים לשבת השחורה - 729 ימים - ועדיין מחכים שממשלתנו תפעל להחזרת החטופים. ביניהם גם עמרי מירן. בן זוגה של לישי שניהלה את המכינות בספיר, שם אני עובדת. לישי חיפשה שנים את בן הזוג הנכון לה. כשמצאה, מיד הקימו משפחה - ומיד לאחר מכן הוא נלקח.

אני מקווה שהבשורות האחרונות יתממשו וייתן סוף לסבל השבי. יאפשר התחלה של שיקום של החיים. וקבורה למתים.

אחרי ה 7/10 עברנו למלון ואז לקראווילות; אולם אנחנו עדיין מחכים לשיקום אמיתי. המדינה דוחקת בנו לחזור הביתה - אבל ממשיכה את המלחמה, את ההפגזות, והבתים לא מוכנים; ואין אפילו תחילת בנייה של 30 המשפחות שאיבדו את בתיהם לחלוטין. מדיניות פטרונית, אכזרית ושוחקת מותירה אותנו עם סיוטים, נדודי שינה וכאב עמוק.

הממשלה שלנו אכזרית. היא אכזרית לחטופים ולבני משפחותיהם. היא אכזרית כלפי תושבי עזה. היא אכזרית כלפי חבריי הקרובים בנגב - תושבי הכפרים הלא מוכרים - והורסת סתם, סתם - כפרים שלמים, ואז מגיעים בן גביר ושליחיו כדי לרקוד על ההרס.

לאורך העשורים האחרונים אני קוראת, יחד עם חברים רבים, לקדם פתרון מדיני עם העם הפלסטיני, ולהפסיק את האלימות. ההתקפה של ה 7/10 חיזקה את האמונה שבי, שזו הדרך היחידה קדימה. לכן אני קוראת גם היום - לשנות כיוון - לא להשמיד, אלא לשקם; לא להתעלם מהסבל, ההרג וההרס שאנחנו מייצרים ברצועת עזה, אלא לראות בהם בני אדם, להתחיל משם.

אין הצדקה, שום הצדקה, להתקפת החמאס. שום היסטוריה של מצור וכיבוש לא מצדיקים את הטבח ב- 7 באוקטובר. ועם זאת, גם פעולות החמאס אינן מצדיקות את ההרג ההמוני בעזה.

תפילתי - שנדע כמדינה וכחברה לעשות סיבוב פרסה: להשיב את החטופים, להחליף כיוון במדיניות, ולהתחיל לבנות חיים של כבוד לכולנו - מהים ועד הירדן.

תודה.

צילום: ELAN | תל אביב

חיפה

4 אוקטובר 2025

אילן גרין | אב לשני לוחמים, האחד פצוע קשה. ממנהיגי מאבק הורי הלוחמים

ערב טוב

אני אילן גרין. שני בני התאומים לחמו בעזה ובלבנון. אחד נפצע קשה בחאן יונס לפני שלושה חודשים והיה מאושפז עד לפני שבועיים. כעת הוא ממשיך להשתקם בבית.

אני חלק מקבוצת הורי לוחמים נלחמים שקמה באחרונה, בראש ובראשונה כדי להגן על ילדינו, אבל גם על המדינה. אנו שומעים את הדיווחים, ונכון, אלו ימים מרגשים. כולנו מתמלאים תקווה גדולה, אך לצידה, חששות גדולים לא פחות. בהכירנו את הנפשות הפועלות. בהכירנו את האיש ומפעלותיו בענף הטיפוליים - אי אפשר עדיין לנשום.

יצאנו כדי לזעוק את זעקתם של ילדינו. מאז ומעולם חינכנו את בנינו לתת, לתרום, להתגייס, להיות שם עבור המדינה. גידלנו את הילדים שלנו להיות לוחמים למען המולדת, למען מדינת ישראל ועם ישראל.

יצאנו כדי לזעוק את זעקתם של ילדינו, אבל לא רק. יצאנו כדי לומר שהמלחמה הפוליטית הזאת, מלחמת מלכודת המוות, חייבת להסתיים עכשיו! לא צריך להיות גאון גדול בשביל להבין שהמלחמה הזאת הפכה לבלוף. ה"מבצע" הזה לא מוביל לשום מקום חוץ מאשר לבתי הקברות. אנחנו כבר יודעים שאין טעם לפנות אליו, לקרוא לו, לבקש ממנו, לצפות או לדרוש. אנחנו לא מעניינים אותו, רק שנמשיך להקריב את הילדים.

אבל, לשמחתנו, ואולי גם לאסוננו, יש מי שיכול לכפות עליו. לא יאומן שהסיכוי שיותר טוב שלנו נמצא בכלל בארה"ב, ושקוראים לו דונלד טראמפ. לא נתפס שקרובי החטופים צריכים ליסוע עד ניו-יורק כדי לנסות ולשוחח עם ראש הממשלה שלהן. אבל, אנחנו נאחזים בכל בדל סיכוי שיש לנו, כי אנחנו נעשה הכל! עבור ילדינו.

אנחנו כאן כדי ללוות ולוודא שהמתווה המוצע ייושם, וישים סוף למלחמה ולהרג הילדים שלנו. ככל ויהיו טירפודים, ככל שהמלחמה תימשך - ואנחנו מאד מאד מקווים שלא! - אנו נחריף את המאבק. אנחנו הורים ונעשה הכל בשביל ילדינו. אנחנו כאן עד שתיעצר מלחמת השולל הזאת, הילדים יחזרו הביתה, החטופים יחזרו למשפחות המיוסרות שלהם, עד שהמדינה תחזור לשפיות. אנחנו לא רוצים להאמין שגם הפעם העסקה תטורף, אבל אנחנו למודי עיסקאות ואכזבות. נסיון העבר מראה לנו, שהתחלה או התקרבות להסכם - אין משמעה שישנה עסקה.

אמהות שלא ישנות בלילה, אבות שמתפוצצים מכעס ותסכול ביום. שרואים איך מנצלים את הילדים שלהם שמבינים את הבלוף הצטרפו אלינו! הילדים הם של כולנו!

לפני סיום, אני מבקש לומר מספר מלים באנגלית:

Good morning to the 47th president of the US,
Mr. President Donald John Trump.

Mr. President, Thank you!

We all admire your initiative to end this rolling disaster.

But you already know Mr. President, that Netanyahu is not your friend.
You already know that Netanyahu is nobody's friend, except himself.

Netanyahu might try to fool you again. Mr. President.
As you put it in your own words:
"Every time they're making progress, it seems like he bombs someone."

You showed us that you can stop him from bombing Israel's future.

Mr. President, Don't let him fool you again!

Only you can.

Thank you mr. President.

מילה אחרונה:

אני קורא לכל הארגונים להתאחד יחד, לכח אחד, אגרוף אחד, כולנו רוצים בסוף את אותו הדבר.
בואו נשים את המחלוקות הקטנות בצד כי אין לנו זמן לזה. לחטופים ולמשפחותיהם אין יותר זמן.
ילדים שלנו אין יותר זמן! יש אך ורק פתרון אחד, לסיים את המלחמה בעזה ולהחזיר את כולם
הביתה. יחד נחזיר את ההגיון למדינה.

תודה רבה.

גדיר האני | פעילה חברתית וחברת הנהגת תנועת עומדים ביחד

ערב טוב לכל הנשים, הגברים, הצעירות והצעירים שממשיכות וממשיכים להיות מחויבים לעתיד טוב יותר!

ערב טוב לכל מי שהערב אולי בפעם הראשונה אחרי כל כך הרבה זמן מאמין שהנה - אולי הפעם - אנו קרובים לסיום המלחמה, לשחרור 48 החטופים והחטופה, להפסקת הסבל של יהודים וערבים ישראלים ופלסטינים בעזה, בעוטף, בכל מקום ומקום.

אני גדיר האני, פעילה חברתית ופעילה למען חיים משותפים ושלו. ילידת עכו. בת למשפחה ששרדה את הנכבה ב' 48. חונכתי על ערכי הסובלנות והכבוד ההדדי. העשייה שלי למען השכנות הטובה והשלווה היא משימת חיי. גם ברגעים הקשים שאנו לכודים בהם כל כך הרבה זמן - אני לא נותנת לייאוש לנצח אותי. כל פעם שכוחותי אזלים אני בוחרת להמשיך בעשייה עם השותפות והשותפים שלי בתנועת עומדים ביחד, ברוח גלילית וביחזמות תקווה ועוד.

אלו ימי תשובה לשכנינו היהודים - זמן של חשבון נפש, אישי וקולקטיבי, של תיקון הדרך.

בימים שלפני יום כיפור בחרתי להיכנס לכיתות בבתי הספר הערבים בעכו יחד עם רב יהודי ושיח' מוסלמי ולהסביר על מהות היום הקדוש, להקנות ידע שמגביר את הכבוד ההדדי. ראיתי את הסקרנות של הילדים, את המחויבות לכבוד, את הדמיון בין הדתות ובעיקר את האלטרנטיבה - האפשרות שנחיה בכבוד זה לזו, בשכנות טובה, במציאות בה מגוון הדתות והקהילות הוא מקור לעושר לכולנו ולא רק סכנה ופחד הדדי.

מהו חשבון הנפש של כולנו אני שואלת? האם נוכל שני העמים לסלוח זה לזה על מאה שנים של מלחמה? האם נזכה לראות פיוס? והיום - כאן - אנחנו עומדים יחד ורואים שאולי סוף סוף יש תקווה! יש רוב עצום בשני העמים שמבקש לחיות בביטחון, בשוויון, בצדק ושלו.

כולנו כבר נפגענו מהתקווה כל כך הרבה פעמים, גם אני ברגעים רבים נופלת לייאוש. אך מיד אני אומרת לעצמי ואני אומרת כאן לכולנו - אם אנו נתייאש מי יפעל? מי יתקן? על מי נוכל לסמוך? מחרחרי המלחמה המבקשים להמשיך בשפיכות הדמים רק מחכים שנתייאש, אבל לא! לא ניתן להם לסכל את ההזדמנות הזו!

זו העת שלנו למצוא את הכוחות! לא לוותר! לתמוך בכל דרך במאמץ להגיע להסכם אמיתי, שכמו שאמר הנשיא האמריקאי לא ייגמר רק בעזה, אלא ביישוב הסכסוך! בהקמת מדינה פלסטינית שתהיה בית לאומי לעם שלי! שתעצור לא רק את הסבל של שני העמים אלא תציע תקווה אמיתית לשלום ישראלי פלסטיני! שתביא לחילופי שלטון! להקמת ממשלה שפועלת למען אזרחיה כולם! ללא הבדל ואפלייה. שאכפת לה מחיי אזרחיה, יהודים וערבים כאחד! שלא מאפשרת לאלימות ולפשע לקטול את צעירינו. אין לנו בית אחר. זה הבית של כולנו - כל תושבי הארץ. יהודים וערבים.

עלינו להגביר את האור, לפעול יחד, לאחד את השורות. רק אם נפעל יחד נצליח לעצור את טירוף המשיחיות, את טירוף הקיצוניות שהוביל אותנו לאסון הנורא הזה. אני כל כך מפחדת שהקיצוניים יחבלו גם הפעם. כן, הדרך עוד תהיה קשה, יש צורך לבנות מחדש את האמון בין העמים, רגשות הנקמה לא ייעלמו מאליהם, אך אל מול האלטרנטיבה - עוד מבצע, עוד גירוש, עוד אלימות ופיגועים - כולנו חייבים לצאת לרחובות ולעשות הכל! לעצור את המלחמה ולהחזיר את כולם עכשיו! את החטופים, את העקורים, את הפצועים ואת החללים!

חייבים להמשיך בכל המאמצים- לא רק בהפגנות, אלא גם בפעולות בשטח, אנו חייבים לתת תקווה לדור הצעיר, שנולד למלחמות וכבר לא מסוגל לדמיין עתיד אחר.

חייבים לראות את אפשרות הפיוס מול עינינו. רגעים קטנים ממנו בחיי היום יום שלנו כבר קורים- בבתי החולים המטופל היהודי שם את חייו בידי הרופא הערבי, אותו דבר גם המטופלת הערבייה ששמה את חייה בידי הרופאה היהודיה.

אני נמצאת בשטח, מגיעה למכינות וקבוצות מנהיגות, ערביות ויהודיות- מביאה את הקול שלי, אומרים לי אבל את יוצאת דופן- ואני אומרת לכולם- לא! אני אולי אמיצה להשמיע את הקול, אני לא מפחדת מאיומים, אבל קולי הוא קול החברה הערבית! זהו קול השותפות, והשכנות הטובה.

אומרים לי הצעירים הערבים- אבל איך נוכל להאמין שקיצוניים כאלה שולטים בנו? אחראים לחיינו אבל מאיימים עלינו? הורסים את בתינו? משליכים אותנו למעצר על הבעת כאב על אובדן החיים של בני עמינו? אחינו היהודים חייבים לראות אותנו כשותפים אמיתיים- שותפים בהקמת אלטרנטיבה לממשלת הזדון! שותפים בהובלת המדינה.

אני פונה מכאן אל ראשי מפלגות האופוזיציה- בואו אמרו באומץ! החברה הערבית היא שותפתנו לשלום! בואו נבנה יחד מציאות של שיוויון! מדוע אתם מפחדים להצהיר זאת בקול? מדוע אתם מפחדים להגיד שמה שצריך עכשיו זה הקמת מדינה פלסטינית? אני בטוחה שתזכו לחיבוק חם מצד מנהיגי החברה הערבית, מאיתנו, האזרחיות והאזרחים- גברים ונשים, שרוצות כל כך לראות את ילדינו חיים במציאות של שלום.

לרגעים קטנים אני עדיין מרשה לעצמי לחלום- ואני חולמת על שותפות אמיתית שמקדמת פיוס, תקווה אמיתית לכולנו, שותפות שתיתן לכל ילד- בעזה, בשכם, בנתניה, בחיפה- את האפשרות לגדול בביטחון, בשלווה. אנחנו- כל מי שנמצא כאן, מדי שבוע ושבוע- חייבים לפעול יחד להפוך את התמונה הזו למציאות. ונביא איתנו כל אחת ואחד, עוד ועוד. כי רק אם נפעל יחד נצליח!

תודה רבה!

צילומים: אילת מרקוביץ | חיפה

הרב יואב אנדי | ראש מדרשת מנהיגות בחנתון

ערב טוב

השבת יצאה ובשמחה מהולה בחשש התבשרנו שיש סיכוי להפסקת המלחמה וחזרת החטופים הביתה. אחרי שנתיים תמימות, שנתיים שלמות אולי זה עומד לקרות. אמן כן יהיה רצון אנו תפילה חרישית שתישמע מקצה העולם ועד סופו שההסכם שנראה שיוצא לדרך יתממש וחטופינו יחזרו הביתה למשפחותיהם והחללים לקבורת עולם. חיילנו יתבססו בגבולות בטחון ונוכל להתחיל, רק להתחיל לבנות את עצמנו מחדש. והעבודה רבה היא.

ביום הכיפורים התפללנו "תהא השעה הזאת שעת רחמים ועת רצון מלפניך" ואמרנו "אבינו מלכנו סלח ומחל לכל עוונותינו". אבל אנו יודעים היטב שמצוות בין אדם לחברו אין יום הכיפורים מכפר עד שירצה את חברו. לא יעזרו כל התפילות בעולם כדי לתקן מחדל ואסון בלתי נתפס – דרושה פעולה נחושה, דרוש שינוי דרך. הרבי חיים מצאנז מספר על אדם שתעה ואבד ביער כבר לא ידע מאין נכנס ומאין יצא... אחרי חודשים הוא רואה אדם אחר מולו, וכולו שמח טוב לב והוא שואל את אותו אדם: איך יוצאים מכאן? והאדם משיב: אינני יודע איך יוצאים אבל בדרך שהלכתי בה אל תלך. בדרך שהלכנו בה לא נשוב ללכת! הימים האחרים יגיעו רק אם נביא אותם ונשנה את דרכנו.

נביט פנימה ונשאל את עצמנו = אולי לא עשינו די?

נביט אל הממשלה הזאת, ונאמר: אל תחפשו תירוצים משיחיים, אל תבקשו להיות ספרטה ואל תתמהמהו בדרך - ישמו את ההסכם. נביט אל מנהיגי האופוזיציה השונים נאמר – אתם לא ניצבים בהצגה הזאת – אתם לא יכולים לצפות מהצד ולקוות שזה יסתדר – עשו הכל שבכוחכם שההסכם יצא לפועל. בחיים לכאבנו הגדול אי אפשר להחזיר את הגלגל אחורה, את שנעשה אין להשיב, אבל אפשר לשנות ואפשר להשתנות ואפשר לתקן! ומוכרחים לתקן! חג הסוכות עומד בפתח.

שוב חג ושוב החטופים לא עמנו ושוב אנו אומרים בחג הבא הם בבית! הפעם נאמר זאת בקול גדול, בחג הסוכות המשפחות יתאחדו. החטופים יהיו כאן עמנו - על כך אנו צועקים על כך אנו מתפללים.

סוכה מסמלת ארעיות ואנו אנחנו מחפשים את הקבע בבית שלנו. קבע משמעותה ליצר כאן בית שרואים את העתיד שלו, שחשים שהוא על המסלול הנכון, ואם לא נחוש שהבית שלנו איתן לא יעזרו גם מליון סוכות שנבנה בכל כיכרות העיר.

וכמו בעולם הפוך, הממשלה הקיצונית הזאת לצד המלחמה הנוראית הזאת במקום להילחם על הבית ולבנות אותו ולחבר אותו עושה הכל כדי להחליש אותו מבפנים. החל בהחלשת מוסדות המדינה, בדה לגטמציה של העומדים בראשות אותם מוסדות וכעת גם תיאוריות קוספירציה הזויות וקיצוניות שכל מטרתם פירוד ופירוק מופצות בידי שרים בממשלה.

הממשלה פועלת במקביל, במקום לבנות את הבית, במקום לחזק אותו, במקום להילחם עליו הם מחלישים, מפוררים וזורעים שנאה והקצנה.

אבל אנחנו לא ניתן להם !! לא ניתן להם !!!!

נחזק את הבית, נילחם עליו!

נבנה את הדרך יחד, יחד מכל חלקי החברה שלנו מכל הזרמים, מכל הדעות מכל הדתות שרוצים ללכת יחד - כי אין דרך אחרת. ונבנה באהבה ולא בשנאה כי אי אפשר לבנות בשנאה.

כעת נשים את ליבנו לתמוך במהלכים שיסיימו את המלחמה הארוכה מדי הזאת ויחזירו את חטופנו הביתה ולשם כך נחזק את העוסקים במלאכה ונתפלל לסיומה המוצלח.

חיים חפר כותב בשנת 1970 במהלך מלחמת ההתשה הארוכה (שנמשכה שלוש שנים) את השיר "הימים האחרים"

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים,
נראה אותם יותר מהר מאשר אנו משערים.
וכשיבוא השקט, וימשול בשערים
וכל דברי ימינו אלה יחרטו בתוך הספרים,
נביט אז זה בזה במבטים המוזרים,
ונזכור אז כי הלכנו יחד לימים האחרים.
אנחנו עוד נראה את הימים האחרים ולא נשקוט עד שאלו יבואו.
אנחנו עוד נראה את הימים האחרים.

צילומים: מרסלו שיינדמן | תל אביב

ערן עציון | דיפלומט וסגן ראש המל"ל לשעבר

זה יכול להיות יום הסטורי. זה צריך להיות יום הסטורי. ה-4 באוקטובר 2025 צריך להיזכר בעתיד כיום שבו נעצר שעון המלחמה, והתחילה הספירה לשלום. אנחנו שולחים מכאן תודה גדולה לנשיא טראמפ, כי אנחנו יודעים שרק בזכותו, בזכות הלחץ שהוא הפעיל על נתניהו, נוצרה ההזדמנות הגדולה הזו לשחרור החטופים, סיום המלחמה, ועלייה על הנתיב המדיני לשלום. ובאותה נשימה, ביחד עם התודות לטראמפ, אנחנו שולחים אזהרה חמורה לנתניהו – לא ניתן לך לטרפד את ההסכם ואת החזרת החטופים. לא ניתן!

נתניהו, יש לך מנדט לשני מהלכים, ולשניהם בלבד – להחזיר את החטופים, ולהחזיר את המפתחות. עכשיו.

המצב סבוכ, ולנתניהו יש אינטרס לסבך אותו עוד ועוד, להציג מצגי שווא, "להסביר" לנו שמה שאנחנו רואים הוא לא מה שאנחנו רואים, ומה שאנחנו מבינים הוא לא מה שאנחנו מבינים. יש לו מערך אדיר של שופרות ובוטים ויוון מגלים שמנסים להנדס את תודעתנו. אז בואו נבהיר את מצב העניינים האמיתי: נתניהו אולץ לחתום על ההסכם, בניגוד לרצונו ובניגוד לאינטרסים שלו, על ידי טראמפ. ההסכם הזה דומה מאוד להצעות קודמות שאותן נתניהו דחה ומסמס וטירפד. אבל מה שקרה בשבועות האחרונים, ובעיקר מאז נסיון הסיכול הכושל בדוחא, הוא התגבשות חסרת תקדים של קואליציה ערבית ומוסלמית, שגרמה לטראמפ לחתוך הפסדים וללכת להסכם. נתניהו חשב שיש לו צ'ק פתוח, וגילה שהוא באוברדראפט.

ההסכם הזה אמנם נוסח ברישול ומלא חורים, וחמאס לא קיבל את כולו אלא רק את חלקו, ועדיין – הוא ההזדמנות החשובה ביותר לשחרור כל החטופים וסיום המלחמה, מאז ה-7/10.

הנה מה שצריך – ויכול – לקרות עכשיו, אם רק נצליח למנוע מנתניהו לטרפד את ההסכם: אפשר יהיה להגיע בתוך ימים עד שבועות לחבילת הסכמות מפורטת ראשונה. החבילה הזו תכלול את שחרור כל החטופים, רצוי בפעימה אחת. שחרור 250 אסירי עולם ו-1700 עצירים, כפי שנקבע בהסכם. נסיגה של צה"ל לקו הנסיגה הראשון, שנמצא עמוק בתוך הרצועה, וכניסה נרחבת של סיוע הומניטרי לכל שטח הרצועה.

ביצוע ההסכמות האלה יאפשר את ייצוב המצב בשטח, ו- הליכה לבחירות.

כי את המשא ומתן על שאר הסוגיות הכבדות – פירוק חמאס מנשקו, העברת השלטון בעזה לממשלת טכנוקרטים זמנית, הכנסת כוח ייצוב בינלאומי (ISF), תכנון וביצוע של שיקום עזה, וכניסה למשא ומתן לפתרון הסכסוך הישראלי פלסטיני והישראלי ערב – את המשא ומתן על כל הנושאים האלה חייבת לעשות ממשלה נבחרת, ממשלה כשירה, ממשלה לגיטימית. ממשלה חדשה.

ממשלה שאינה נושאת על גבה את האחריות והאשמנה לאלפי הרוגים, לעשרות אלפי פצועים ולמאות אלפי נפגעי נפש.

ממשלה שלא באה להשמיד את הדמוקרטיה הישראלית ואת יסודות הציונות וערכי מגילת העצמאות. ממשלה שבאה לעבוד בשביל כלל הציבור, עבור האינטרסים הלאומיים, ומתוך יראת כבוד והבנה עמוקה של גודל המשימה ההסטורית – כינון בית לאומי לעם היהודי בארץ ישראל, בגבולות בטוחים ומוכרים, על פי משפט העמים.

ממשלה שתדע לתרגם את ההישגים הגדולים של צה"ל מול חיזבאללה ומול איראן, וגם מול חמאס והג'יהאד האיסלמי, לכדי ארכיטקטורת ביטחון אזורית חדשה. ממשלה שתלך להכרעות ההיסטוריות הקשות, כולל ההכרעה על היפרדות מן הפלסטינים בהסכם אזורי.

ממשלה שתקים וועדת חקירה ממלכתית, אולי יותר מאחת, ל-7/10. להחלטות שהביאו אליו, ולהחלטות שהתקבלו אחריו ועד עצם היום הזה.

ממשלה שתדע לבצר את בטחון ישראל לדורות, לשקם את העם הישראלי, ולצקת את היסודות לדמוקרטיה ליברלית ישראלית חזקה ומשגשגת. זה אפשרי, זה בידינו.

וכדי שכל זה יקרה – אנחנו כאן ואנחנו נמשיך להיאבק כדי להבטיח שזה אכן יקרה. כדי לא לתת לנתניהו למסמס, לטייח, לטרפד ולהכשיל. כדי להמשיך לעודד את הנשיא טראמפ, שאנחנו יודעים שהוא רואה ושומע אותנו, לדחוף קדימה בכל העוצמה שיש לו. עד מימוש ההסכם, עד שחרור כל החטופים, הפסקת המלחמה, והליכה לבחירות חופשיות והוגנות. עכשיו.

תל אביב

11 אוקטובר 2025

אבי דבוש | פעיל סביבתי, חברתי ופוליטי, יועץ ארגוני ומנכ"ל שומרי משפט

הם חוזרים הביתה!

כולם וכולן. לא וויתרנו על אף אחד. נמשיך לא לוותר.

הם חוזרים כולם בעסקה - כפי שנאבקנו מהרגע הראשון. ההסכם הזה הוא הוכחה שרק עסקה יכולה לשחרר את כולם. הם חוזרים בעסקה כוללת, כפי שדרשנו. כפי שהיתה יכולה לקרות לפני למעלה משנה וודאי במרץ האחרון בכניסה לשלב ב' של המשא ומתן שמוסמס וטורפד. 61 חיילים נהרגו מאז. אלפי ילדים ונשים בעזה. החטופים החיים הועמדו בסכנה בכל רגע ורגע והמצוקה שלהם גברה.

הערב אנחנו עומדים כאן בגיל ורעדה. בשמחה מאופקת ותקווה גדולה לראות אותם כבר מחר. בזרועות ההורים, האחים, בנות הזוג.

שמי אבי דבוש. נולדתי וגדלתי באשקלון במשפחה דתית- ימנית- מזרחית. גדלתי במתינות שמקדשת את החיים ומכבדת כל אדם, כי כולנו נבראנו בצלם ומי שמאבד נפש אחת- מאבד עולם מלא.

ב 2008 עברתי עם משפחתי לעוטף עזה. גרנו בברור חיל. אחר כך בשדרות. וב-2022 עברתי לקיבוץ נירים וחברתי עם אשתי, חברת הקיבוץ, לבית אחד שאיחד שתי משפחות.

קיבוץ נירים נמצא כקילומטר מחאן יונס. הוא אחד מ-11 הנקודות שהוקמו ב-6 באוקטובר 1946 והבטיחו את קבלת הנגב לישראל שבדרך. הוא עמד מול התקפה מצרית מטורפת ביומה הראשון של מלחמת העצמאות ויכל ל-1,000 לוחמים, טנקים ומטוסים, עם 39 מגינות ומגינים. כל הקיבוץ חרב. נותר רק קיר אחד ועליו הכרזה: "לא הטנק ינצח- כי אם האדם"

בשישה באוקטובר 2023 חגגנו בערב את חג הקיבוץ ה-77. למחרת התעוררנו לכיבוש מוחלט של האזור וציד אדם. נירים היה הקיבוץ הראשון אליו חדרו מחבלי הנוחב'ה ב-6:42, והאחרון אליו הגיע כח צה"ל מאורגן לכבוש בחזרה את הקיבוץ, רק ב-13:24.

ביום ראשון השמונה באוקטובר, אחר הצהריים לאחר למעלה מ-30 שעות במקלטים, פוננו תחת אש לאילת. נשארנו שם ארבעה חודשים והובלנו את עצרות החטופים, לצד משפחות מניר עז, ניר יצחק, רעים, כרם שלום ועין השלושה ולצד חברינו משדרות ואופקים.

פינינו את עצמנו לבאר שבע וחזרתי להובלת מחאת הנגב. ורק באוגוסט האחרון חזרנו. ביום ה-691 למלחמה שבנו לבית שאנחנו אוהבים, ששופץ מהפגיעות. חזרנו לקיבוץ משתקם. חזרנו גם למלחמה מטורפת שהרעידה את הבית שלנו בכל דקה ודקה.

ועכשיו הפסקת אש. התקווה מתה אחרונה. התקווה ניצחה!

"ההיפך מאהבה איננה שנאה- זו אדישות. ההיפך מאמונה איננה כפירה אלא אדישות"

כך כתב ניצול השואה וחתן פרס נובל לשלום, אלי ויזל.

אתם ההיפך מאדישות. אנחנו ההיפך מאדישות. מרגש היה לראות בשנתיים הללו את מאות האלפים שעמדו לצד המשפחות בכיכרות, בצמתים, בצעדות ובמשמרות היומיות. שקראו לעברן- אתם לא לבד! אנחנו איתכם!

"כדי להגשים חלום אחד יש צורך במליון חולמים שלא עוצמים את עיניהם", כתב אהוד מנור. בעוד רגע הלוואי הלוואי ישובו מעזה החטופים החיים והחללים. החלום שלנו יתגשם.

אבל אנחנו לא נעצום עיניים. לא נוותר על תיקון אמיתי. לא נוותר על ועדת חקירה לאסון הגדול בתולדותינו. ועדת אגרנט קמה ב 21 בנובמבר 1973, ארבעה שבועות בדיוק מתחילת הפסקת האש במלחמת יום הכיפורים. נגמרו התירוצים!

לא נוותר על חקירה אמיתית גם על כשלון המלחמה מהשמונה באוקטובר. על 42 החטופים שהופקרו ונרצחו בעזה, בהם יגב בוכשטב ונדב פופלוול מנירים. לא נוותר על מהפך פוליטי. האחראים לטבח, שהשתמשו בכל תעלול שיווקי ואחיזת עיניים על מנת לחמוק מאחריות, צריכים להישלח הביתה. במקומם חייבת לקום ממשלה שתתחיל את התיקון העמוק שנחוץ לחברה הישראלית.

הגיע הזמן לשוב הביתה. החטופים הביתה. המילואימניקים הביתה. והחברה הישראלית הביתה, לערכי היסוד שלנו. לערכי הכרזת העצמאות הקוראת לשוויון ללא הבדל דת, גזע ומין. שמושיטה יד שלום לכל שכנותינו במזרח התיכון. שרואה את ישראל כחלק ממשפחת העמים. שלא מקדשת נקמה וכח כשלעצמו. שנהרת בחיי ילדים ונשים, בחיי חפים מפשע.

נחזור הביתה לערכים היהודיים שלנו של קדושת החיים, של אהבת הגר, של זכויות לעני, ליתום ולאומנה. של הפרדת רשויות, אחריות לאומית ודמוקרטיה!

לערכים ההומניסטיים של כבוד האדם והיותנו חלק ממשפחת האדם.

נעשה ונצליח! עוד לא אבדה תקוותנו!

פרופ' ברק מדינה | האוניברסיטה העברית בירושלים

עם ההחלטה על ההסכם לשחרור החטופים ולסיום המלחמה, שואלים לא מעט אנשים מדוע נחוצה עוד הפגנה. אני מבקש להציע שלוש תשובות.

הדבר הראשון הוא מובן מאליו: תודה למשפחות החטופים. תודה על ההובלה הממושכת, הקשה, המייסרת, של המאבק הזה. זה מאבק שבו נדרשו תעצומות נפש על-אנושיות. דווקא מי שנמצאות במצב הקשה ביותר האפשרי לאדם, כאשר יקיריהן בסכנת חיים מיידית, כאשר התגובה הטבעית היא שיתוק, התכנסות פנימה, תפילה חרישית, הצלחתן והצלחתם, אמהות ואבות, אחיות ואחים, בנות זוג, להיות עמוד האש לפני המחנה. הן "עמוד האש בלילה להאיר לנו את הדרך אשר נלך בה", דרך המוסר והסולידריות והאנושיות. אני מבקש מהאמהות סליחה על כך שהן נדרשו ליטול את ההובלה; ולומר להן תודה שעשו זאת בצורה כל כך מעוררת השראה.

הדבר השני הוא קשה מנשוא. בימים השמחים הללו, אנחנו זוכרים גם את מי שלא זכו להגיע אליהם. מתוך 251 החטופים, ככל הנראה 210 אישה ואיש נחטפו בעודם בחיים. מבין אלה, ידוע עד כה על 42 חטופות וחטופים שנרצחו בעודם בשבי או נהרגו בשוגג מאש כוחותינו. חמישית מאחינו ואחיותינו שנחטפו על-ידי בני הבליעל בעודם בחיים, לא זכו לשוב בחיים. האחריות לכך מוטלת בראש ובראשונה על החמאס, אך הממשלה שלנו, ובעיקר העומד בראשה, נושאת גם היא באחריות לכישלון הנורא הזה.

הדבר השלישי שאני מבקש לומר הוא הכרה במורכבות המצב שלנו. אחרי השנתיים הקשות מנשוא הללו, המשפחות זכאיות למנוחה. אבל לכל השאר, מי שהתמזל מזלו ויקיריו לא היו מבין החטופים או הנרצחים או הנופלים, צריך לשוב ולהזכיר את הדברים של רש"י, בפרשנות שלו על פסוק הפתיחה של פרשת וישב, שנקרא בעוד שבועות אחדים.

פרשת וישב פורשת את הטרגדיה של יעקב, אחרי חזרתו מחרן, פרשת חטיפתו של בנו יוסף. הפרשה נפתחת במשפט תמים לכאורה: "וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מְגוּרֵי אָבִיו, בְּאֶרֶץ כְּנָעַן". אבל רש"י מוצא במילת הפתיחה הזו, "וישב", את סיבת הטרגדיה. במילים של רש"י, שהפכו מפורסמות, "ביקש יעקב לישוב בשלווה, קפץ עליו רוגזו של יוסף. צדיקים מבקשים לישוב בשלווה, אומר הקב"ה: לא די לצדיקים מה שמתקן להם לעולם הבא אלא שמבקשים לישוב בשלווה גם בעולם הזה?". במילים אחרות, שלווה תהיה לנו אולי בעולם הבא, למי שיזכה בכך; אבל העולם הזה מחייב אותנו לפעולה. איננו רשאים לפרוש לביתנו, כפי שביקש לעשות יעקב אחרי כל הקשיים שחווה בבית חותנו לבן. עלינו להצביע על העוולות ועל המעוולים. להיאבק לכך שמי שנושא באחריות לאסון, לקיטוב בעם, ראש הממשלה בנימין נתניהו וכל שרי ממשלת השבעה באוקטובר, ילכו לביתם בבושת פנים.

עלינו להיאבק לכך שמי שנושא באחריות לאסון, לקיטוב בעם, ראש הממשלה בנימין נתניהו וכל שרי ממשלת השבעה באוקטובר, ילכו לביתם בבושת פנים.

עלינו להיאבק לכך שתוקם ועדת חקירה ממלכתית, שתבדוק לא רק את הסיבות לאסון השבעה באוקטובר אלא גם את אופן ניהול המלחמה: ההצדקה להתארכות המלחמה ולסירוב הממשלה להסכם; ההצדקה להרג הנרחב של אזרחים ברצועת עזה ולמדיניות שנקטה בכל הקשור למניעת סיוע הומניטארי; הטיפול במפונים ביישובי הנגב המערבי ובצפון, ועוד ועוד.

עלינו לדרוש מהממשלה לתת דין וחשבון לציבור. העובדה המדהימה שהממשלה מסתירה מן הציבור את הנוסח המלא של ההסכם, כמו שהיא ממשיכה לעשות לגבי הנוסח המלא של ההסכמים הקודמים, שאינה טורחת לספק לציבור הסברים מדוע אחרה כל-כך לסיים את המלחמה, שאינה מסבירה מה התכניות להמשך, מהם הלקחים המדיניים, לא רק הצבאיים, מן המלחמה, מהי הדרך שבה אפשר לחתור לשלום, כל אלה הם מחדלים שעל כולנו להמשיך להיאבק כדי שיבואו על תיקונם.

ובה בעת, האתגר שמונח לפנינו הוא גדול בהרבה. האתגר נובע מכך שלחם חוקו של נתניהו הוא ליבוי השנאה בינינו, העמקת העוינות והקיטוב בעם. אל לנו לשחק לידי בהפיכת חלקים מהציבור לאויביו. יהיה זה הציבור החרדי, ציבור המתנחלים או שאר תומכי ממשלת השבעה באוקטובר, ויהיה זה הציבור הערבי שחי איתנו וגם העם הפלסטיני שעמו אנחנו בעימות נורא. זה אתגר גדול, של איש מאיתנו אין תשובה פשוטה לו ובה בעת איש מאיתנו אינו יכול להשתמט מן ההתמודדות עם האתגר הזה. כיצד חיים כאן חיים משותפים, של כל מי שרואה בכברת הארץ הזו מולדת; בלי לבטל את החובה המוטלת עלינו לפעול לקידום הערכים שבלעדיהם אין לנו קיום – התייחסות לכל בני האדם כאל שווים, הכרה בכך שגם למי שחושב אחרת מאיתנו יש זכויות, כולל הזכות לטעות.

אני חושב שלדילמה הזו כיוון נתן זך, ב"שיר לימים הנוראים", כאשר כתב:

שִׁמְרָנוּ מִן הַגְבוּרָה/הַשׁוֹתֶקֶת וְאֵינָה עוֹשָׂה;

שִׁמְרָנוּ מִן הָעוֹשִׂים/אֲשֶׁר גְּבוּרָתָם מַעֲשִׂים;

מִן הַשִּׁיר הַהוּפֵךְ פְּזֵמוֹן/וְשִׁיר לְכֵת וְשִׁיר אֲשֶׁכְּבָה [...]

אל לנו לבחור ב"גבורה שותקת ואינה עושה"; ואל לנו להיות אלה "אשר גבורתם מעשים". שני הקצוות הללו קלים מדי, הם כמו שיר שהופך פזמון. האתגר הוא לחשוב. יש להיאבק לא רק מתוך אומץ אלא גם מתוך חכמה וצדק. ולכך מכוון הפסוק שבעיני הוא היפה ביותר בתורה, ב-ויקרא יט, "לא תשנא את אחיך בלבבך, הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא".

צילום: אלון קורנגרין | תל אביב

13 אוקטובר 2025

כמה לא
באותם
הבית

ח'כ'נו עכ'ן
ס'ע'חה ש'ע'ק'ח
ע'ל'נו כ'ע'כ'ן
ה'ר'ב'ה ז'מ'ן

אנחנו
כאן
נבד'
החטרף
האחרון

אדמה פציעה
מתחילה
להחלים

קטנים
הולכים
בגן
המקדש
החדש
בשטח
המקדש
החדש
בשטח

HOME

WE
LOVE
ISRAEL

נועם קרמפף

דנור אהרון

תל אביב

מירית אלון הלוי

תל אביב

נועם קרמפף

תל אביב

אמיר יעקובי

תל אביב

אורי יפה

צומת הגומא

איציק בן לוי

תל אביב

תל אביב אמיר יעקובי

צחי דברת

תל אביב

בני משי

דנור אהרון

תל אביב

פאולינה פטימר

תל אביב

אריה זולר

רמון

רונן שפירא

תל אביב

איציק בן לוי

תל אביב

דנור אהרון

תל אביב

עופר עמיאל | פעיל מחאה מעמק הירדן

ערב טוב מחאת העם חיפה

אני עופר עמיאל, מעמק הירדן.

ביום ראשון האחרון נקטפתי בצהרי יום ממקום העבודה לעיני משפחתי ולקוחות למעצר שהיה אליה מראשיתו, ללא צו, ללא עילה אמיתית, במהלכו ספגתי אלימות, השפלות, פציעות, הגבלת מים, נגרר שש שעות בתא מעצר אחורי ברכב בדרכים ברחבי הארץ, אזוק בידיי וברגליי, מסע שכל תכליתו נקמה והפחדה.

המעצר תחזן היטב, פורסם בערוץ 14 עוד לפני שבוצע, וקדם לו מסע הסתה הטרדות ואיומים עלי, על אהובתי, על ילדיי, אשר הוצת ותוכנן היטב על ידי שר בטלן בממשלת ישראל כחשבון נקמה אישי מול אזרח, יחד עם עושי דברו בארץ ובמיאמי, תוך שימוש בהכפשות מחליאות, שקרים ועיוות המציאות.

אני ישראלי, יהודי, לוחם בצבא, לוחם באזרחות, פטריוט, ליברל, משלם מיסים, חסר רישום פלילי, אפילו עבירת תנועה אין לי.

אני מתנגד חוקי ונלחם בשלטון מושחת. מותר לי? דני לוי – האם זה עדיין מותר במדינת ישראל?

אני חזק. נחוש. מאמין בצדקתנו, מאמין בעתיד. אני מוקף בחברות וחברים. מובחרים. מופתיים. מסורים, נחושים, מחוייבים לעם, למולדת, לשורשים, לחופש, לשוויון, לצדק, לאמת, לעשייה.

ל - ר - ע - ו - ת.

בזמן שאנחנו עומדים כאן חופשיים - חברים שלנו, עצורי הפחים מירושלים, אחים למאבק, זרקים חודש וחצי בבית מעצר ניצן במעצר לא מידתי שמתודלק על ידי גורמים פוליטיים. שישה, בניהם עמוס, אייל, שמוליק ומרק - אוהבי המדינה בגיל השלישי, טובי בנינו אשר כל חייהם עושים, תורמים ופועלים להחזרת החטופים, זרקים בתת-תנאים עם רוצחים ואנסים מורשעים, סופגים התעללויות מסוהרים, וסומנו כמטרה של מכונת הרעל על מנת להשתיק מחאה דמוקרטית, צודקת, לא אלימה.

יש לי גיבור ילדות, שפעם שר על אלו ש "ששרות לירח". הוא דיבר על אלו שאהוביהן הועלמו.

שחררו - את - עצורי - הפחים.

הענן השחור הכבד אשר יורד עלינו כבר שנים - עדיין כאן.

בישראל אוקטובר 25 מתנהל מסע ציד תוך השתקה, והעלמה של מתנגדי שלטון שמבצעים מחאה חוקית, לא אלימה, מחאה שמאחוריה עומד רוב העם כבר שנתיים וחצי, מחאה שקצה בשחיתות, בהרס, בשנאה, בשררה ובריסוק כל התשתיות החברתיות, הכלכליות והקיומיות של מדינת ישראל. אנשים נקטפים מהבית, הרחוב והעבודה כי עמדו עם דגל או שלט ושרו.

חלק מהשוטרים מגיעים נבוכים עם הנחיות הזויות מה מותר להגיד ומה לא ומצדיקים את עצמם עם "הנחיות מלמעלה".

מטאטא המקארתים הופך להיות גס וחסר אבחנה מיום ליום.

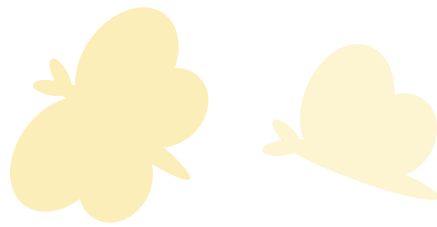
מבצרי הדמוקרטיה ושומרי הסף קורסים אחד אחר השני.

קיום אדומים נחצים.

ישראל מתקדמת בעיקביות להיפך לדיקטטורה פאשיסטית חשוכה ונחשלת.

צילום: טל גוטרמן | מול כלא הדירים

אני פונה, קורא זועק אל כל מי שעניו בראשו, מצפוניו בידיו, ומצפוניו מכוון אל הצדק והאמת:

אל תשאירו את המלאכה למעטים.

היו גאוות ילדכם, הורכם.

תהיו האנשים להם אתם מחכים.

עוד רגע זה מאוחר מדי.

עוד רגע זה אתם, כולנו.

פוליטיקאים, ראשי התעשייה, אמנים, אזרחים, הדור הצעיר, דור הביניים, אנשי תקשורת, כל מי שמבין ויודע שכוחות רשע וזדון לפנינו:

הרימו את קולכם.

התנגדו.

צאו לרחובות.

תנו כתף למאבק.

המאבק שלנו תמיד יהיה חוקי, לא אלים, והוא על עתיד כולנו.

אנו נאבקים בנוכל-על, נאשם בפלילים שממשיך להסתובב בשמש כשפדחתו הסגולה מרוחה כולה בחמאה. יחד עם בנו המשתמט, נערת פוטו-שופ עבריינית מורשעת וכל חברי ממשלת החורבן, בטלנים חסרי כשרון או יכולת אותם אסף סביבו בהיותם רודפי שררה כוח וכבוד – בדרך הבריחה שלו ממשפט אמת - הוא מנהל מסע השמדה לכל מוסדות וערכי המדינה שפעם התקיימה כאן.

עשו את כל הניתן לעשות במסגרת החוק ובאופן לא אלים כדי לעזור להחליף ולסלק מההגה איש אחד, נהג אחד שיכור משובש, מחריב ועוכר ישראל, האיש שפינקלשטיין ואשל לימדו אותו איך לשלוט ולהיבחר דרך שנאה ופילוג, וכך קיים עשה.

דקה אחת אחרי שיילך – יחל הריפוי.

ביום שאחרי - השוטר שהגן עלי, התיר את האזיק מהמיפרק הסדוק, הביא לי מים, בלם את הסאדזם, היה אנושי, היה בן מולדתי - הוא יהיה זה שישדד מערכות במשטרה, הוא יהיה זה שיעמיד לדין את המתעללים, הוא יהיה מפקד התחנה, מפקד המחוז, ושליחותו תהיה "שירות והגנה" ולא ציד של מתנגדי משטר.

ביום שאחרי – מפכל משטרה יגן עלי, יגן על אזרחיו בחירוף נפש באשר הם, יהיה נאמן לחוקי המדינה ולא לעברייני מורשע ליצן טיקטוק משתמט ולמממן חמאס נאשם בפלילים, ולא ייתן גב לשוטרים שסוללים את קידומם דרך התעללות באזרחים.

ביום שאחרי – נשיא מדינה, יושב ראש אופחיציה, ומנהיגי מפלגות שיטמנו ראשם בחול אל מול דיכוי זכויות אדם ומעצרים פוליטיים – ימצאו את עצמם מרוחים בזפת ונוצות מוקעים מכיסאם. תחתם יגיעו שליחי ציבור אמיתיים.

ביום שאחרי – יעמדו לדין וישלמו על פשעיהם כל מרכיבי המנגנון המזוהם שנשלט על ידי ערוץ טלוויזיה מסית, רעיל, מפלג שמונה עדת משתמטים עלובי נפש אחד אחד, בטלנים מוצפי שנאה, המנהלים ערב ערב אורגיות של צהלות והילולים סביב שקר עלילות דם, וגזלייטינג.

ביום שאחרי – את העם הזה יובילו גיבורי צבא -העם במלחמת העצמאות השנייה של מדינת ישראל, אלו שהחזיקו אותה על כתפיהם מאז האסון, אלו שהובילו, יזמו, תמכו, הקימו, התנדבו, בנו, נלחמו ונלחמים על החטופים, ספגו את האש והרעל והמשיכו.

ביום שאחרי - יירשמו לדיראון עולם כל מי שישב במנזר השתקנים ושתיקת הכבשים ולא הרים קול יום יום כאשר אדם כמו מרק פויגל נזרק למעצר. אתה שומע את זה, לפיד? ליברמן, הנדל, טרופר, בנט, כהנא, גנץ. שומעים?

ומנגד – יירשמו על דף לבן האמיצים.

עמירם ליון, שיקמה ברסלר, בוגי יעלון, עמי דרור, נדב ארגמן, מערך עוטף העצורים הקדוש, נמרוד שפר, רן הר נבו, אייל נווה, אהוד ברק, דן חלוץ, אורי משגב, רביב דרוקר, ברוכי קרא, נעמה לזימי, אמיר השכל, גלעד קריב, רון שרף, רם בן ברק, אייל ברקוביץ', יוסי מרשק, יאיר גולן, אפרת רייטן, נאור שירי, אורלי בר לב, עינב צנגאוקר ויש כמובן עוד רבים וטובים - אלו שחסמו בגופם ונפשם את ההפיכה המשטרית וכוחות האופל – הם גם האנשים שימשיכו בריפוי, בשיקום, ובבנייה.

זה לא דתי-חילוני, אשכנזי-מזרחי, קיבוצניק-עירוני.
זה לא ימין-שמאל. זה ישר.

זה אמת מול שקר. צדק מול שחיתות. עשייה מול בטלנות וסיאוב.

ישראל לא תהיה דיקטטורה פאשיסטית.

אנחנו הרוב.

אנחנו עשויים פלדה

אנחנו - לא - נוותר - לעולם!

צילום: ורדית אלון קורפלן | נס ציונה

חיפה

18 אוקטובר 2025

אמיר קשת | סטודנט ואקטיביסט חיפאי

שמי אמיר קשת, בן 25, אני סטודנט, מאורס לאהבת חיי מיקה, אח שכול ליובי, עצמאי, וחבר הנהגת הדמוקרטים הצעירים פה בחיפה.

אני כאן היום וכל שבוע כבר מעל שנתיים, כי אני נולדתי לדור שיש לו עוד הרבה שנים להעביר פה – ואני לא הולך לשום מקום.

החוויה הסטודנטאלית של הדור שלנו בשנים האלה הייתה שונה - מחוויות ראשונות של התבגרות, קהילתיות, גילוי והתבגרות, השגרה שלנו הייתה רצופה במאבק יומיומי להישאר עם הראש מעל המים, בין אם זה מהחרדה לקבל עוד צו 8 וללכת למילואים ובין אם מהמינוס בבנק.

אבל דווקא הקושי, החרדה, תחושת הדחיפות - חיזקה את המחויבות שלי ושל חבריי לדרוש את המדינה, העיר והחברה שאנחנו רוצים לחיות בה חזרה..

בזמן שאנחנו בקמפוסים בונים את העתיד שלנו, אנחנו רואים איך מי שהיו אמורים לדאוג לנו, הממשלה שלנו, מפרקים את ההווה שלנו ומסכנים את העתיד שלנו. להיות צעיר בישראל זה לראות איך שמים פוליטיקה זולה ואופורטוניסטית לפני אחריות ומנהיגות אמיצה, איך שוכחים מאיתנו, ומשאירים לנו אדמה חרוכה שהדור שלנו יצטרך לתקן אחריהם.

כשהם ניסו להרוס את הדמוקרטיה, לא נשארנו אדישים. יצאנו מהכיתות ומהשיעורים לרחובות. בליל גלנט, כשהבערנו את הרחובות, למדנו את השיעור החשוב ביותר שיכול להיות בדמוקרטיה. ואז לפני שנתיים המציאות באה, וטפחה על פני כל מי ששם פוליטיקה לפני חיים.

מאז, בשנתיים האחרונות, לא נשארנו רק ברחובות.

היינו בכל מקום. במילואים, בחזית המלחמה, בחמ"לים האזרחיים, במאבק למען החטופים, באינספור יחזמות והתארגנויות שהצליחו סוף סוף לסיים את המלחמה הנוראית הזאת. כן - אנחנו, גם אנחנו נלחמנו בה, וגם סיימנו אותה.

הסטודנטים התנדבו, ארגנו, גייסו, דיברו והפכו את הקמפוסים למוקדי שיחה. מתוך השבר התחלנו לראות מה המדינה הזאת יכולה להיות אם ניתן לצעירים להנהיג.

מתוך השבר הבנו שאין לנו ברירה אלא לקחת את הפיקוד לידיים שלנו, כי יש לנו אפס אמון באנשים שהפקירו את החברים הכי טובים שלנו למות לטובת קידוש הארץ והישרדותם הפוליטית, ואחר כך עשו הכל כדי שנתרגל לחיים כל כך רדודים, כדי שנגיד תודה על זה שמחזירים חטופים.

לדור שלנו נמאס מפוליטיקת ריאליטי שרצה סביב אותו ראש ממשלה מאז שאנחנו מכירים את עצמנו. אבל הוא בעיקר מאס מלמות במלחמות ובחרדות אחרי שהוא מסתכל בעו"ש. כן, הדור שלנו, שפוקד את המחאות והעצרות כבר שנים רוצה לסגור את החודש, אנחנו הסטודנטים שעובדים הכי הרבה שעות במערב - הכי הרבה שעות במערב! איך אפשר בתנאים כאלו להיות בחזית המאבק להצלת ישראל? לצערי, השאלה הזו לא משנה - כי זו היא חובתנו, לעשות את הבלתי אפשרי, והוכחנו במלחמה הזאת שאנחנו יודעים לעשות זאת.

הדור שלנו שוויתר על השנים הכי יפות שלו בשביל להיות חלק במאבק רוצים להביא פה ילדים, רוצים לחנך אותם במערכת שמקשיבה לצרכים שלהם, רוצים לתת להם ילדות טובה יותר ממה שקיבל בעצמו – ילדות וחיים של שלום. שלום אמיתי, ארוך טווח.

והמאבק הזה לא קורה רק ברחובות, הוא גם בכיתה. בכל דיון שבו שותקים כדי "לא לריב, לא לפלג". בכל פעם שצנזורה מחליפה דיון, בכל יום שבו החופש האקדמי עומד בפני סכנה.

אנחנו, הסטודנטים, חיים בין שתי קצוות. לומדים בשביל העתיד ונאבקים על ההווה. לומדים על כלכלה כשהחשבון במינוס. לומדים על מדיניות ציבורית בזמן שגופי השלטון מכריזים על העתיד שלנו מלחמת חורמה.

אבל זה יעבוד להם רק אם נשתוק. ואנחנו לא נשתוק.

לא בכיכר, לא בקמפוס, לא בשום מקום.

כהונת הקואליציה הזאת קרבה לסיום, והנחישות שהראינו חייבת להפוך לכוח פוליטי של ציבור שלם של צעירים שמבינים שבלי השפעה מבפנים, הכל יועלם.

תראו את חיפה - ליברלית, יפה, חיה. בדיוק כמו שאנחנו רוצים שישראל תיראה.

אבל כדי שזה יקרה, כל אחד ואחת מאיתנו צריכים לפעול. עכשיו.

המסר שלנו פשוט:

סטודנטים - אל תוותרו על העתיד שלנו.

צאו למחאות, דרשו שינוי! מגיעה לנו ממשלה ראויה, חזק עלינו לדאוג שהיא תקום.

אנחנו הדור שיכריע איך תיראה ההנהגה הבאה - הזמן לפעול הוא עכשיו.

תתפקדו, תוציאו אנשים לקלפיות, תשפיעו מבפנים.

ולשאר הקהל המדהים כאן - תעזרו לנו לעצב את העתיד. דברו עם הילדים והנכדים, שאלו אותם איזו מדינה הם רוצים, ועזרו להם לבחור אותה.

כי אם לא נשנה כיוון עכשיו - נשלם על זה שנים, בריבית דה־ריבית.

מי שלא ידבר, מי שלא יפעל, מי שלא יבחר - אחרים יכתבו את ההיסטוריה במקומו.

אני אופטימי. אני אופטימי כי אני רואה אתכם כאן, אני אופטימי כי אני יודע שבשנה הקרובה אנחנו נעשה הכל כדי שההנהגה הכושלת, הצינית והמושחתת הזו תלך הביתה, ואנחנו נהיה אלה שיחליפו אותה.

השנה הזו היא לא רק תחילתה של שנה חדשה באוניברסיטה - זו תהיה התחלה חדשה למדינה. והיא מתחילה מאיתנו. עכשיו!

עו"ד סאלמנה גאלב | מערך עוטף עזורים

אחיי ואחיותיי, ערב טוב לכולכם

אני רוצה להתחיל באותם רגעים שבהם החטופים החיים שלנו חזרו הביתה. הרגע בו ליבי התמלא מאושר ושמחה. ואני אומר לכם הם חזרו — לא בזכות שתיקה, אלא בזכות קולכם. בזכות אנשים שעמדו ברחובות ואמרו: אנחנו לא נרפה, עד שתחזרו. זה היה ניצחון של עקשנות, של אמונה, של תקווה. ניצחון של המפגינים. ואנחנו נמשיך לזעוק, עד שישוב האחרון מביניהם.

אבל באותה נשימה — יש גם אחרים, שנלקחים בידי המשטרה. אזרחים, צעירים, מבוגרים, שנגררים, נעצרים, נחקרים, לא כי פשעו, אלא כי העזו למחות. כי צעקו, כי כאבו, כי לא שתקו, כי דרשו. אני רואה אותם. יום אחרי יום. בתחנות המשטרה, בבתי המשפט, במעצרי השווא. אנשים שנעצרו לא כי הם פושעים — אלא כי שוטרים קיבלו הוראות "מלמעלה". לצערי המשטרה, במקום להגן על זכויות האזרח, הפכה לעיתים לכלי של פחד ודיכוי. לעצור כדי להשתיק. להשפיל כדי להרתיע.

ואם אותה נחישות הייתה מופנית לטיפול בבעיות הרחוב הערבי - אולי היינו רואים פחות לוויית, ופחות פחד. אבל המשטרה במחדל, במקום להגן, ממתנה עד שהטרגדיה מתרחשת.

כשמפקירים חברה שלמה לגורלה - אסור לנו לשתוק.

במקביל אני נחרד כשאני רואה איך המשטרה מערערת עד לבית המשפט העליון - לא על פושעים, אלא על פעיל מחאה שהחזיק שלט ומגפון. ואני אומר לעצמי: זו לא רק משטרה שאיבדה שליטה. זו משטרה שאיבדה כיוון. זו האמת הכואבת.

צילום: אלון קורנגרין | תל אביב

אבל אנחנו, במערך "לעוטף עצורים", אנחנו עומדים שם מולם כמגן על מפגיני הדמוקרטיה. לא עם אלות — אלא עם חוק. וכשאני עומד שם - עורך דין ערבי - ומגן על מפגינים יהודים, זה הרגע בו אני מבין משהו עמוק מאוד:

כשאני מגן עליהם — אני מגן גם על עצמי.
כשאני נלחם על הזכות שלכם למחות - אני נלחם על הזכות של כולנו לנשום אוויר של חירות.

כי חירות - שייכת לכולנו, ולכל מי שעומד זקוף מול הדיכוי.

ובכל זאת — אני מאמין. כן, אני מאמין. לאחר שראיתי את היופי שבאדם - כשאני, עומד עם מפגינים יהודים וערבים, לא לצידם - אלא איתם. אני מבין שהשלום - הוא לא חלום רחוק, לא סיסמה על קיר. כי השלום מתחיל כשאנחנו מביטים זה בעיני זה, ומבינים את גודל השעה.

השלום דורש אומץ - אומץ לשבור חומות, להקשיב, להושיט יד, לבחור בחמלה - ולא בשנאה ופחד. שינוי אמיתי מתחיל כשאנחנו מפסיקים לפחד זה מזה, וכשאנחנו מתחילים לבנות זה עם זה.

אני קורא מכאן לכל המנהיגים ממחנה השינוי: תפתחו את שערי השותפות, את שערי השלום, כי כאן, ברחובות נולד הסיכוי לחיים משותפים. חיים של כבוד, של כנות, של אמת, של שלום.

השלום איננו חולשה - השלום הוא הגבורה האמיתית. כי קל לשנוא וקל לפחד. אבל רק אמיצים באמת - בוחרים בשלום. וביום שיבוא השלום — אני מתחייב ומבטיח לכם כאן, שהוא יבוא אז נעמוד כולנו יחד, כתף אל כתף, נרים את הידיים, נרים את הקול, עם דמעות של שמחה ונאמר בקול אחד לשלום שעתה הגיע "איחרת אבל מזל שהגעת".

צילומים: איילת אניסמן | חיפה

רביע אלאעסם | חבר בוועדת ההיגוי של החברה הבדואית

חבר בהנהגת תנועת "עומדים ביחד"
ופעיל במועצה לכפרים הלא מוכרים בנגב

אני רביע אלאעסם, בן עשרים וארבע, מח'רבת אל-וותן שבנגב, חבר בוועדת ההיגוי של החברה הבדואית וחבר בהנהגת תנועת "עומדים ביחד".

לא באתי היום מתוך עולם הפוליטיקה, אלא מתוך לב האדם. ממקום שעדיין מחפש את הזכות הפשוטה לחיות בשלום, מארץ שלא ידעה יום אחד של שקט אמיתי, אבל מעולם לא ויתרה על התקווה.

הפסקת האש בין עזה לישראל נתנה לנו רגע של שקט, אבל שלום הוא לא שתיקה של רובים – שלום הוא הקול של הלב שבוחר לא לשנוא עוד. שלום לא נחתם באולמות ובכנסים, שלום נבנה בעיניים שמעזות לראות באחר בן-אדם.

אנחנו בנגב מכירים את המלחמה גם בלי לשאת נשק, מכירים את הכאב גם בלי להתפנות מהבתים שלנו, ומבינים את ערך השלום כי הוא נשלל מאיתנו כבר מזמן. אנחנו לא רוצים להיות סמל לסבל, אנחנו רוצים להיות סמל לתקווה.

השלום שבו אנחנו מאמינים לא מבדיל בין עזה לנגב, לא בין עיר לכפר. שלום אמיתי לא שואל מי אתה – אלא איך לעזור לך לחיות בכבוד.

אני לא מחפש שלום שמגן רק עליי, אני מחפש שלום שמגן על כולם. אני מבקש שלום שיתן לכל אדם

בארץ הזאת לחיות חיים פשוטים, בלי פחד, בלי הרס, בלי חרדה מהמחר.

כשאני אומר "עומדים ביחד", אני לא מתכוון למפלגה או לסיסמה, אלא לעמדה מוסרית – לעמוד לצד האדם, יהיה מי שיהיה. לומר לממשלה ולעולם שצדק לא יכול להיות סלקטיבי, ושוויון הוא לא מתנה אלא זכות.

אנחנו לא רוצים לחיות על חשבון מישהו אחר, אנחנו רוצים לחיות עם כולם. אנחנו רוצים להסתכל על הילדים שלנו ועל הילדים שלכם ולדעת שהם מקבלים את אותו עתיד, לא פחד מהשונה ולא חומות שמפרידות ביניהם.

אני בן הנגב, אני בא ממאדמה שמכירה קשיים אבל ממשיכה להצמיח תקווה. למדתי שהאבנים שנזרקות עלינו יכולות להפוך לבתים, ושהקול שמושתק היום יהיה מחר שיר של חירות.

השלום שאנחנו חולמים עליו הוא לא כניעה, הוא אומץ – אומץ לסלוח מבלי לשכוח, לאהוב מבלי לפחד, להאמין שכל אדם ראוי לבית, לעתיד, ולשמים משותפים של תקווה.

אולי אין בידינו את כל הכוח, אבל יש בידינו אמונה, והיא חזקה מכל דחפור, וכנה מכל הבטחה פוליטית.

אני רביע אלאעסם, מח'רבת אל'וותן, בחור צעיר מהנגב שחולם חלום גדול – שכל בני הארץ הזאת יחיו בשלום אחד, שלום שנולד מן הצדק, שצומח מתוך השוויון, ושפורח בלבבות שבחרו לעמוד יחד, לא נגד מישהו – אלא למען כולם.

כי פשוט נמאס לנו מהפחד.

והגיע הזמן לחיות.

חיפה

25 אוקטובר 2025

עמירם לוין | אלוף במיל', לשעבר מפקד סיירת מטכ"ל והמשנה לראש המוסד

ערב טוב חיפה!

אתם, אנחנו, עם ישראל היפה החזרתם את כל החטופים החיים הבייתה, ואסור לנו לעצור עד שנחזיר את כל החללים לקבורה בחיק משפחתם.

במדינת ישראל העם בוחר את חברי הכנסת, אבל ראש הממשלה ממנה את ממשלת ישראל.

נתניהו, המואשם בפלילים, מינה שרים עבריינים, שרים משתמטים ותומכי השתלטות מצה"ל ושרים גזעניים שצמחו בחבל ארץ בו אין כבר דמוקרטיה אבל יש בה כבר אפרטהייד. הממשלה בראשותו שמימנה את החמאס פעלה ופועלת כמה שנראה יותר ויותר כחבורת פשע הנשלטת על ידי משפחה שדומה יותר ויותר למשפחת דון קורליאונה, או יותר נכון דונה קורליאונה.

לפנינו שתי משימות, הראשונה להשלים את החזרת כל החטופים החללים ולסיים המחדל הנורא שנתניהו וממשלתו המיתו עלינו. ואח"כ עלינו, על כל אחד ואחת מאתנו להתארגן לבחירות ולפעול ככל יכולתנו להחלפת הממשלה.

אנחנו צודקים ואנחנו הרוב! כן, אנחנו הרוב, ואנחנו יכולים וחייבים לנצח.

כמו רבים רבים מכם ומעם ישראל, גם לי יצא פה ושם להשתתף במלחמות ובקרבות, הייתי שם. עכשיו כשהבחירות מתקרבות, אני רוצה לשתף אותכם בתובנה אחת מכל השנים והמלחמות הללו. לא את הלבן בעיניים של אויבנו אני זוכר, אני דווקא זוכר את העיניים האדומות והדומעות של האימהות, אבל יש עוד דבר שגיליתי ואני זוכר מאז, ואותו אני רוצה שגם אתם תדעו ותזכרו, גיליתי שהדמעות של אמא ערבית הן באותו גודל כמו דמעותיה של אמא יהודייה, והן גם זולגות באותו הקצב. את התובנה הזו אני רוצה שתיקחו אתכם לבחירות.

או במילים אחרות: הרגנו להם מספיק, הם הרגו לנו מספיק, די! בואו נחפש דרך אחרת. על זה הבחירות!!

התמשכות הכיבוש היא אם כל חטאת, המאבק הוא בין מי שרוצה שנחזור להיות דמוקרטיה במדינה נאורה עם רוב יהודי מוצק, מדינה שרואה בכל אזרחיה ובערביי ישראל אזרחים שווים באמת (ולא רק משת"פים לבחירות), מדינה שחותרת באמת לפתור את הסכסוך הפלסטינאי ולהשתלב במזרח תיכון משגשג (מדינה שלא רואה בערב הסעודית מדינת גמלים), לבין חבורה גזענית משיחית שתשליט (וכבר משליטה) כאן דיקטטורה ואפרטהייד ורואה את הפלסטינאים ואת ערביי ישראל כנחותים וכונועים ליהדות מתנשאת. ולכן הבחירות הפעם הן קריטיות והן על עתיד ילדינו ונכדינו.

האם האימהות היהודיות והערביות ימשיכו רק להזיל את אותן דמעות, או גם יחוו שמחות, קידמה וחיים מאושרים זו לצד זו, על זה הבחירות!.

ולסיום: עצתי לכם, תלכו עם מי שאתם מאמינים שבאמת יחתור לסיום הסכסוך עם הפלסטינים, ומי שבאמת רואה את ערביי ישראל כאזרחים שותפים לעתיד ישראל. מאחר וממשלת ישראל פועלת ומפעילה כמה שנראה כנופיות פשע.

כמעט חודשיים בכלא ללא משפט של מפגינים למען החזרת החטופים, הושבתם בצינוק, והעברתם מכלא לכלא הם בקושי הפרומו למה שעוד צפוי לנו!

צריך להניח שממשלת העבריינים תפעל בכל כוחה לשבש את הבחירות, וכולנו, כל אחד כפי יכולתו חייבים להתארגן ולחבור למי שמתארגן כדי להבטיח את תקינות הבחירות.

הניצחון יושג רק כשנראה את כל חללינו בקבר ישראל, והניצחון המוחלט יושג רק כשננצח בבחירות – זו משימתנו!

תודה

חיפה

25 אוקטובר 2025

מיכל אהרוני | יועצת אסטרטגית ומחזאית

בואו נדבר רגע על פוטושופ: כן, גם על זה של הגברת. לא שאכפת לי שבתמונות רעייתו של ראש ממשלתי נראית בת שלושים, יש הייטקיסטים, בני עדתי הפוליטית, חברים לתפיסת עולמי, שגם בנות הזוג שלהם יכולות להיות הבנות שלהם. א

אבל הפוטושופ של שרה נתניהו הוא תמצית ומיצוי ממשלת הפוטושופ הישראלית:

רק השבוע עשינו פוטושופ למלחמה: מלחמת חרבות ברזל היא מעתה מלחמת התקומה. למעלה מ-900 חיילים מסרו את נפשם במלחמת חרבות ברזל ולא זכו לדעת שזאת בכלל מלחמת התקומה, הם נהרגו במלחמה אחת ואמורים להיזכר כמי שנהרגו במלחמה אחרת.

קחו את פרס אופיר. למיקי זהר לא מתאים אקדמיה לקולנוע, לא מתאים לו אורי ברבש קורא לו מניאק והופך ויראלי. אז הוא משיק פרס חדש, "טקס האוסקר הישראלי הממלכתי". האיש לא רק מייצר פרס חדש הוא אפילו ממתג מחדש את האוסקר, מעכשיו הוא ישראלי, קיבל אזרחות, לוקח משכנתא על ארבעה חדרים בקריות ועושה קפה עם טרנטינו במרכז המסחרי פעם בשבוע.

קחו את גילה גמליאל. אישה שכשרת מודיעין בזמן טבח השבעה באוקטובר עשתה פוטושופ למושג. מודיעין זה לא לדעת הכל אלא לא לדעת כלום. שום דבר. ואחרי שנה וחצי של מלחמת התקומה (אין על פוטושופ) יצאה בתוכנית גמליאל טראמפ. ללא מורא, ללא משוא פנים. טראמפ אשכרה אמר לעצמו, אין, גילה גמליאל היא האישה שאני רוצה להצטרף לתוכנית שלה להגירה מרצון. והיו סרטונים והיו פרסומים והנה מסתבר שטראמפ כנראה מעולם לא שמע על גילה גמליאל. איזה הפסד לטראמפ.

כי ככה זה כשמתמכרים לפוטושופ, כבר אין יותר אמת. המושג הזה, הפשוט, הכל כך נדרש, הופך אמורפי לחלוטין. ולכן וועדת חקירה ממלכתית צריכה גם היא לעבור דרך פילטרים מפוקחים של השלטון ולהפוך לוועדת חקירה ממשלתית. וועדת חקירה בהסכמה, וועדת חקירה מהוגנת, וועדת חקירה מסויימת, לא משנה מה, העיקר שהיא תהיה וועדת חקירה מפולטרת. התמונה ברורה? אנחנו נטשטש אותה, ניישר את הקמטים, נצמצם היקפים, זה לא יהיה השער של הניו יורק טיימס אלא של הווג: מה שלא יפה לא יהיה.

הייתי השבוע בלוויתו של תמיר אדר בניר עז. תמיר יצא מהבית כדי להגן על הבית. כשהוא יצא מהממ"ד הוא אמר לאשתו אל תפתחי את הדלת לאף אחד, גם אם את שומעת שאני מבקש ממך. כמה אמת יש במשפט הזה, כמה יכולת להתבונן למציאות בעיניים ולהבין את כל התרחישים ולדעת לקראת מה אתה הולך.

בלוויה היה הרצי הלוי. הפנים שלו, איש עייף, מיוסר, כואב. איש שרואים בפניו שיום הוא מתמודד עם האמת, יום הוא כואב אותה. איש שחי את האמת בא ללוויתו של מי שמת בידיעה. מתוך ידיעה.

בממשלה הזאת אין אחד או אחת שמגיעים לקרסוליים של תמיר אדר ז"ל. בממשלה הזאת אין אחד או אחת שמגיעים לקרסוליו של הרצי. לא מפני שבממשלה הזאת אין אנשים שהיו יכולים להיטיב עם הציבור, נתניהו איש מבריק. מבריק. אבל ביום שאתה מתחיל להעביר את המציאות רק דרך פילטרים גם המצפון שלך מתחיל לסנן.

חיפה

25 אוקטובר 2025

ד"ר תולי פלינט | מומחה לטיפול בטרומה, סא"ל במיל, אקטיביסט שלום

שמי תולי פלינט והגעתי לכאן מטעם "חיילים למען חטופים" – מי שסירבו להמשיך לשרת במלחמה. שירתתי בצבא 7 שנים, הייתי מ"פ בגולני ואז, שנים רבות במילואים, תחילה כקצין ולוחם מפקד גדוד בחטיבת אלכסנדרוני ואז כקב"ן של אוגדה. לצערי, הניסיון הזה הוא כביכול הצידוק לכך שהדעה שלי חשובה, אני רוצה לומר לא!

הייתי מעדיף לומר: אני כאן מכיוון שלמדתי את התואר בעבודה סוציאלית טיפולית ואת הדוקטורט בקרימינולוגיה ואני מומחה בטיפול ובשיקום של נפגעות ונפגעי טראומה בלי קשר לדרגה הצבאית. החלמה מתחילה בלקיחת אחריות על מה שקרה בתוך ומחוץ לגבולות המדינה והנפש של כל אחת ואחד מאיתנו שחיים במרחב הסובל והמדמם. המרחב מדמם עדיין גם כשיש "הפסקת אש". מאז 2014 אני חבר בתנועת "לוחמים לשלום" וביחזמות שונות של קיום צודק ומכובד של שני הלאומים הישראלי והפלסטיני תוך שוויון מלא. ראיתי בעיני – יש דרך אחרת!

אני נמצא כאן כנציג של קבוצות שהתעוררו מהאשליה שכוח, אפליה, הפרדה בין אדם לאדם חלזול בחיים של מי שאינו אהוב על השלטון הם דרך כלשהי לקיום חיים טובים באיזשהו מקום ולא כל שכן במרחב שבין החרמון לאילת ובין הנהר לים. כפי שאמר לות'ר קינג "אי צדק במקום כלשהו הוא איום על הצדק בכל מקום". והמרחב שלנו מלא באי צדק.

במדינה שהולכת והופכת מיליטנטית - מנהלי בתי ספר מתגאים באחוזי הגיוס במקום באחוזים של האקדמאים מקרב תלמידיהם; עלינו לצאת למאבק אזרחי על השוויון, הצדק והדמוקרטיה לכולם! לא רק ליהודים או משרתי צבא אלא לכול מי שחיה כאן. עלינו לתת חשיבות רבה יותר לקיום האזרחי שלנו מאשר ל"בטחון" שבשמו מדירים, מפלים וכולאים אזרחים ואזרחיות רבים בלא משפט החל מ"מבעירי הפחים" ביום ה-700 למלחמה ועד אזרחים בעיקר מהמיעוט הפלסטיני-ישראלי ומהפלסטינים בשטחים במעצר מנהלי. כן, גם המשטרה צריכה לחזור להגן על האזרחים ולא על השלטון - זה אינו תפקידה.

אם לחזור ל"חיילים למען חטופים", הרי שהתפקיד של הקבוצה הזו, קבוצת המסרבים למלחמה, שהיה אמור להסתיים עם חזרת החטופים לא הסתיים! מנהיגי המדינה ביצעו ומנסים להמשיך לבצע "מחטף של הדמוקרטיה" ולהפוך את מדינת ישראל לתאוקרטיה של קבוצות אינטרסים אנטי ליברליות תוך טובות הנאה למקורבים. לא עוד.

אי הצדק שמתרחש בשמנו זולג אל המרחבים המוגנים והנורמאליים כביכול. התוקפנות האלימות והכוח שהפעילו החיילת או החייל במילואים או בסדיר נגד מי שמוגדרים "אחרים" הופכת לאלימות בתוך הבית. מיד לאחר מבצע או מלחמה כולל הנוכחית יש עליה באלימות בתוך הבית, בבתי הספר, בבתי החולים בכבישים ובמרחבים הציבוריים. רוב הציבור לא יודע על מה שמתרחש שם, עלינו לקרוא לתקשורת – הראו לנו את האמת, הפסיקו לשתף פעולה עם ההסתרה.

כחיילים הייתה זו חובתנו לסרב לפקודה בלתי חוקית בעליל וכעת, גם כאזרחים עלינו לסרב לשתוק אל מול פעולות וחוקים בלתי חוקיים בעליל – חוקים גזעניים ופאשיסטיים כמו חוק הלאום וחוקים אנטי דמוקרטיים אחרים.

הגזל וההרס בחסות החוק הופך כל אזרח שומר חוק וחפץ חיים לפליט בתוך ארצו. הדמוקרטיה, שגם כך הייתה מעורערת במדינה שבה יש עדיפות לבני דת אחת הולכת ונסדקת. מרחבי השוויון מצטמצמים.

אנחנו, האנשים המתגוררים במדינה, אנחנו זקוקים וראויים לשיקום. שש השנים האחרונות, החל בקורונה וכלה במלחמה המתמשכת יצרו משבר נפשי חסר תקדים. חוסר האמון והבגידה המוסדית שהתבטאה גם בהפקרת הישובים בצפון ובדרום אבל גם בהפקרת החיילות והחיילים, בנטישת האזרחים היהודים והפלסטינים הישראלים לנפשם בתחילת המלחמה וגם לאחר מכן. ההשתלטות על רשויות השלטון, הפקרת מערכת הבריאות ובריאות הנפש וההשתלטות על מערכת החינוך גורם גם הוא למצוקה בלתי נסבלת ולתחושת זרות הגורמת לסבל. לא עוד, יש דרך אחרת של שיקום והיא מתחילה, כפי שנאמר כבר בנטילת אחריות, בתיקון וביצירת מרחב שוויוני לכולם. אם ברצוננו לקום עלינו לדעת שכולנו "נגועי טראומה". כל אחד, החל בילד הקטן שנולד ועד לזקנים שבינינו, מכל הלאומים. וכולנו זקוקים למרחב מטפח וחומל, לא רק מגזר מסוים.

אסיים בדבריו של מרטין בובר – מקום השכינה אינו בשמיים ואינו בארץ אלא בין בני האדם, במפגש בין בני האדם. עלינו לזכור זאת.

צילום: ראובן להב | רמלה

עצרת הזיכרון לראש
הממשלה יצחק רבין

תל אביב

1 נובמבר 2025

ד"ר נסרין חדאד חאג' יחיא | מנכ"לית שותפה של חברת המחקר NAS
סגנית נשיאת הקרן החדשה לישראל

ערב טוב- מסאא אלכיר,

הגענו לכאן לערב של כאב משותף שמבקש להפוך לערב של החלמה ושל תקווה. אחרי יותר משנתיים של פחד, של דם, של שתיקה – אנחנו סוף סוף נושמים לרגע אחד. הפסקת האש השברירית הזו היא קו החיים הדק שכולנו נאחזים בו. והיא חייבת להיות התחלה. לא הפוגה, אלא פתיחה של דרך. דרך של שלום, של שינוי, של חזרה לשפיות ולחיים שיש בהם עתיד.

מורשת רבין מורכבת עבורנו, האזרחים הערבים. היא כוללת גם פרקים כואבים. רבין היה קודם כל איש צבא. אבל אנחנו זוכרים את רבין כי היה לו אומץ שלא רואים הרבה בפוליטיקה, את האומץ להשתנות. באומץ, הוא שינה כיוון בסכסוך, ושינה כיוון ביחסי יהודים וערבים. בעצרת בחירות בנצרת הוא התנצל על שנים של אפליה, והבטיח שינוי. ממשלת השלום שלו קמה בזכות שותפות היסטורית עם נציגי הציבור הערבי. צעירים וצעירות ערבים נכנסו לראשונה לתפקידים בכירים בשירות הציבורי. זה לא היה חסד. זו הייתה תפיסת עולם. חזון של דמוקרטיה אמיתית, שמכילה את כל האזרחים. זה האומץ שאנחנו מתגעגעים אליו, זה האומץ שאנחנו צריכים גם היום.

חברות וחברים,

אני עומדת כאן הערב בברכתם של מי שלא הזמנו. מנהיגי הציבור הערבי היו צריכים לעמוד כאן על הבמה הזו. מי שרוצה לבנות עתיד טוב באמת, חייב להושיט יד לשותפות יהודית-ערבית – בגלוי, לא בחדרים סגורים, לא רק כשנוח ולא רק אחרי סקרים. שותפות בונים יחד כי דמוקרטיה היא לכולם, או שהיא פשוט לא דמוקרטיה. ד-מ-ו-ק-ר-ט-י-ה זה גם בקפלן וגם בכפר קאסם, סכנין ורהט. אני כאן כי ניתוק הוא קל, וחיבור הוא אומץ. ואנחנו בוחרים באומץ. אנחנו בוחרים בדרך הקשה יותר, אך הנכונה יותר, דרך שמובילה לעתיד של שגשוג משותף ולא להנצחת הפחד.

צילום: ליאור שגב | כיכר רבין, תל אביב

כן, אפילו כאן יש מי שמאיימים לשלול מאיתנו את זכות הבחירה. יש מי שחושב שאפשר לחיות בדמוקרטיה בלי חמישית מהאזרחים. אבל אנחנו כאן בכל זאת, ואנחנו כאן כדי להישאר!

אני כאן כדי להגיד את האמת, אמת אמיצה שרבין הבין והפנים: ממשלת תיקון לא יכולה להדיר את נציגי הציבור הערבי! דמוקרטיה חזקה רק כשכולם שווים! דמוקרטיה חזקה כשאין כיבוש!

ודמוקרטיה חזקה רק כשלכולם, לכולנו יש ביטחון. זה כולל גם את הישובים במשולש, בנגב ובגליל.

חברים וחברות, אנחנו לא האיום- אנחנו ההזדמנות. אנחנו הדוברים של שתי שפות, של שתי תרבויות, של שני כאבים ושני חלומות. אנחנו יכולים להיות הגשר שמחבר, אבל גשר מחבר רק אם שני הצדדים מעזים לעלות עליו. אני מבקשת מכם להושיט יד. לא כוויתור, אלא כאומץ. בואו נהיה הדור שמפסיק לפחד ומתחיל לבנות. בואו נדמיין מציאות שבה ילדים מרעננה וטייבה, מלוד ורמאללה, מתל אביב ועזה – גדלים לא על פחד, אלא על תקווה. זה בידיים שלנו.

מורשת רבין אינה נוסטלגיה. היא בחירה. בחירה בין הפחד שהופך אותנו ליריבים לבין האומץ שהופך אותנו לשותפים. וכן גם לשותפים עם כוח פוליטי שיכולים לשנות את המציאות כאן! אני עומדת כאן כאמא לכרמל, חלא וניל. אני רוצה שהבנות שלי יגדלו לצד הילדים שלכם. אני רוצה שהן יגדלו במקום שמבין ששונות זה הכוח. מקום שבו ביטחון נבנה לצד צדק, וששלוש נולד משוויון. חברות וחברים, אנחנו נהיה הדור שיביא את השינוי שיכלול שוויון, ביטחון לכולם ושלוש!

שוקרן!

צילומים: ליאור שגב | כיכר רבין, תל אביב

עצרת הזיכרון לראש
הממשלה יצחק רבין

תל אביב

1 נובמבר 2025

גדי מוזס | ניר עוז

ערב טוב

במרץ 1995, נשא יצחק רבין נאום בטקס הזיכרון בקיבוץ תל-חי.

מבין חורבותיו של קיבוץ אחר, הקיבוץ שלי, ניר עוז, אני לוקח את מילותיו של רבין ומעביר ומתאים אותן לימים האלה ולמציאות שלנו, שלוש שנים אחרי.

סיפור הטרגדיה והגבורה של עוטף עזה ידוע בארץ כבר שנתיים. אין ילד בישראל שלא יודע או מכיר את סיפורו של העוטף ובתוכו – קיבוץ ניר עוז. סיפור חבריו שנרצחו באכזריות, וסיפור גבורתם של חברי הקיבוצים, עיירות הפיתוח והמושבים, בשעות בהן מחבלי הנוחבה כבשו את היישובים והעזרה בוששה להגיע.

היו מעשי גבורה גדולים יותר בתולדות ארץ ישראל. היו מלחמות אין ברירה ויש ברירה, ואלפים נהרגו, אבל סיפורו של קיבוץ ניר עוז ממחיש את האחיזה בקרקע, את החלוציות, את ההתיישבות ואת הביטחון.

סיפור ניר עוז והעוטף הוא תמצית סיפורנו! כבר שבעים שנה אנו חיים את הסיפור הזה וצועדים עם מילותיו האחרונות של יוסף טרומפלדור "טוב למות בעד ארצנו". דורות של לוחמים חונכו על המילים האלו. זוהי צוואה שבתי הקברות הצבאיים בכל הארץ הם עדות עצובה למימושה הכואב.

ואני אומר לכולנו היום: אם אין ברירה, אם חרב חדה מונחת על צווארנו, אם אין שיעור לסכנה לקיומנו כפי שהיה בשבעה באוקטובר, אם הכל מונח על כף המאזניים – אין ברירה, הולכים לקרב, הולכים לאובדן החיים.

אבל אני אומר "טוב לחיות בעד ארצנו!". אין המוות והשכול בבחינת גזירת גורל ולא גזירה משמים. אפשר גם אחרת! אפשר לפחות לנסות להשיג הסדר עם הפלסטינאים, עם סוריה ועם לבנון. טוב לחיות בעד ארצנו ועלינו לא לחסוך בשום מאמץ כדי שילדנו ונכדינו לא ידעו מלחמה.

צילומים: טל גוטרמן | כיכר רבין, תל אביב

באנו היום לתל אביב לתת כבוד לנופלים, לזכור ולהזכיר!
אם יש צורך וחובה – נילחם. אבל כולם! ולא רק הפראיירים!
אם אפשר להימנע מהמלחמה – נילחם על השלום!

עם כל הצער, הכאב והקושי עלינו לקוות ולהאמין בהסדר מדיני כולל שיביא לתרופה ומזור לכאבי העם. ואם אני, גדי מחס, אחרי 482 ימי שבי קשים ואחרי הכאב, האובדן והשכול, יכול לעמוד כאן ולומר בקול רם את הדברים האלה, אז כולנו יכולים! אני מוכרח לשדר תקווה זו ואמונה זו.

עלינו לשכנע את העם שהבחירה בשלום היא הבחירה בעתיד ילדינו ובתקומת העם.

יצחק רבין, שהיה חייל ומצביא במשך זמן רב לפני שהיה ראש ממשלה, גם האמין בדברים האלה, והוא שילם על כך בחייו. אותו יצחק רבין גם ידע לקחת אחריות - לא רק על ההצלחות. והוא ידע שלא משאירים אף אחד מאחור!

יצחק רבין, שמיד לאחר ניסיון החילוץ הכושל של נחשון וקסמן מידי מחבלי החמאס, נעמד מול המצלמות ואמר: "אני, כראש הממשלה ושר הביטחון, נושא באחריות להחלטה על הפעולה", היה איש ישר ומנהיג אמיץ ואני יודע, שאם יצחק רבין היה היום ראש הממשלה, איש לא היה נשאר מאחור! הוא לא היה מוותר עלינו, על השבויים, במשך שנתיים! והוא לא עוצם עין, עד שכולם היו חוזרים הביתה, גם החללים.

ואני לא אשקוט ולא אנוח, עד שובו של אחרון החטופים, ואני בטוח שגם אתם, שבתם לכאן הערב, תמשיכו לעמוד לצד המשפחות, כי יש לנו עם נפלא ויש לנו צבא נהדר, של חיילים שמקדשים את עצמאותנו בגופם ובנפשם.

אני רוצה לשלוח מכאן תודה ללוחמים ונחמה למשפחות השכולות, ואני קורא להמשך של הסולידריות, החום והאהבה שהעם הנפלא שלנו מעניק לקורבנות השבעה באוקטובר ולמשפחותיהם.

תודה רבה.

מיקה אלמוג | אשת תקשורת, פעילת שלום מנהלת התוכן של קואליציית ארגוני השלום

באופן חריג, סיפור אישי:

בשנים של אוסלו הייתי סטודנטית בניו יורק אז יצא שסבא שלי היה בן המשפחה שראיתי בתדירות הכי גבוהה.

ביולי 1994 התלוויתי אליו לבית הלבן, לטקס החתימה על הסכם וושינגטון עליו התבסס הסכם השלום עם ירדן, והכל היה חגיגי ומרגש ונוצץ ורב טקס כמו סרט הוליוודי. וכשהם עמדו שם על הבמה, והקשבתי לדברים שנאמרו וראיתי את לחיצות הידיים, ההתרגשות התחלפה - ופתאום לא הזוהר היה הדבר המרגש, אלא מה שקרה שם לנגד עיני: הבלתי אפשרי הפך לאפשרי. העבודה שלו, ושל רבין היריבים שהפכו לשותפים הכי חשובים, מפעל חייהם, הוא להפוך את הבלתי אפשרי לאפשרי.

כמה חודשים מאוחר יותר הגעתי ארצה לביקור מולדת, ונסעתי עם ההורים שלי ועם אחי ואחותי לטיול בירדן - אחרי חתימת הסכם השלום, עם דרכונים ישראלים. ביקרנו בעמאן, בפטרה, דגלי ישראל מלאו את חלונות הראווה של החנויות ששמחו לקבל את זרם התיירים החדש, ובלובי של המלון פגשנו פלסטינאים מיפו, מרמלה ומחיפה, שהתרגשו כמונו. וכשעלינו לפסגת הר נבו, אבא שלי, שהיה רופא חטיבתי בבקעת הירדן בתקופת המרדפים שאחרי ששת הימים, עמד דומע מול תמונת הראי של ארץ ישראל, וניסה להסביר לנו כמה זה בלתי נתפס, הרגע הזה של חופשה משפחתית על פסגת ההר המסוים הזה. רואים רחוק, רואים הפוך.

הוא השקיף לנוף המרהיב ואמר, "אולי הילדים שלכם כבר ייקחו את זה כמוזן מאליו". תראי, הבלתי אפשרי הפך לאפשרי.

צילומים: גיל בארי | תל אביב

חזרתי לניו יורק מלאת אמונה ותקווה, ושם הייתי ברביעי בנובמבר, 1995 כשחברה התקשרה ואמרה לי לפתוח CNN, והגעתי לטלוויזיה בדיוק ברגע שבו התחלפה הכתובית, מ"ראש ממשלת ישראל נורה", ל"ראש ממשלת ישראל נרצח". כמה שבועות מאוחר יותר סבא שלי הגיע לניו יורק לעצרת תמיכה ענקית שהתקיימה שם. באתי לפגוש אותו והוא נראה לי קצת מוזר, וכשחיבקתי אותו הרגשתי את אפוד המגן מתחת לחליפה. לפעמים הבלתי אפשרי הופך אפשרי גם לרעה.

30 שנה מאוחר יותר, חרעי הפורען של ליל ה-4.11 הצמיחו שדות הרס שמאיימים לכלות כל חלקה טובה.

ועדיין, גם אחרי שנתיים של מוות, הרס, חורבן ואובדן, עדיין יש כמה עובדות שאי אפשר להתכחש אליהן: בין הירדן לים יש שני עמים. לא זה ולא זה יותר על מולדתו. לשני העמים יש שתי אפשרויות: שלום מבוסס אמת וצדק או מלחמת נצח נטועה בשקר ופנטזיה. מי שמשלם את המחיר היקר ביותר של מלחמת נצח הוא תמיד הציבור שהכי פחות חפץ בה: בני אדם שרוצים לגדל משפחה, להקים עסק, לעסוק בחיים.

את הצלטנו ההדדית נשיג רק דרך שיתוף פעולה בין הציבור המתון וחפץ החיים בשני העמים, הישראלי

והפלסטיני, ובהובלת מנהיגים ומנהיגות שלנגד עיניהם טובת עמם ולא הישרדותם שלהם.

רק כך נחלץ את בני האדם משני הצדדים מלועם של קיצוניים אלימים ומושחתים, שמשרתים רק את עצמם - במחיר דם ילדינו. ורבים יגידו שזה בלתי אפשרי. אז שוב אנחנו מול הבלתי אפשרי, זה רגע טוב להזכר שזה אתגר אבל לא תקדים. עצם הקמתה של מדינת ישראל הייתה בלתי אפשרית. עשינו את זה בעבר. ותמיד זה היה בלתי אפשרי הכי בלתי אפשרי. השלום הכרחי. השלום אפשרי. השלום יקרה.

צילום: אלון קורנגרין | תל אביב

הרצליה

8 נובמבר 2025

פרופ' דפנה הקר | אוניברסיטת תל אביב

ערב טוב למחאת הרצליה!!

שמעתי וראיתי אתכם – מחאה אמיצה, קולנית, עקשנית – בדיוק מה שאנחנו צריכים בכל רחבי ישראל!

מארגני המחאה ביקשו ממני להתייחס לכלים חיוניים לקראת הבחירות. ואני רוצה להתמקד בשני כלים: אופטימיות וציפוף שורות.

נתחיל מאופטימיות. כל החיים שלי הייתי פסימית. אולי נולדתי פסימית –

מעדיפה לראות את החלק הריק שבכוס ולהיערך בהתאם. ואני עדיין חושבת שחשוב להיערך לכל תרחיש, כי למדנו בשלוש השנים האחרונות ששום דבר לא מובן מאליו ושתמיד יכול להיות יותר גרוע.

אבל דווקא עכשו, בתקופה הקשה והמאתגרת הזו, אני, לראשונה בחיי, אופטימית. זו הרגשה חדשה, מרגשת ומחזקת. דווקא עכשו הבנתי שפסימיות היא עמדה פריווילגית – כשהחיים שלי היו דבש, יכולתי להרשות לעצמי להיות פסימית. עכשו, כשיש איום ממשי על היכולת שלי לחיות כאדם חופשי במדינה דמוקרטית – אני חייבת לאמץ עמדה אופטימית.

דויד גרוסמן כותב כבר כמה שנים על תקווה ואופטימיות, כאב שאיבד את היקר מכל וכנביא של החברה והמשטר בישראל: ב-2014, הוא כתב: "אני נאחז בתקווה ומשמר אותה בי, מפני שאני לא יכול להרשות לעצמי את המותרות והפינוק שיש בייאוש. המצב נואש מכדי להשאירו למיזאשם"

ב-2020 הוא כתב: "ואפשר לראות את התקווה כמין עוגן, שנזרק מתוך קיום חנוק ונואש לעבר עתיד טוב וחופשי יותר. לעבר מציאות שעדיין איננה קיימת, שרובה עשוי ממשאלות לב. מדמיון. העוגן מזרק ונאחז בקרקע העתיד, והאדם, ולפעמים חברה שלמה, מתחילים למשוך את עצמם אליו. זה מעשה אופטימי: היכולת להשליך את העוגן הדמיוני אל מעבר לנסיבות המוחשיות והשרירותיות מעידה על כך שבנפשו של האדם שמעז לקוות יש עדיין מקום אחד שהוא חופשי. מקום שאיש לא הצליח לדכא אותו, ולא לזהם" (סוף ציטוט)

גרוסמן, כמו גם כמה הוגות פמיניסטיות וכמו מנהיגים שונים דוגמת יאיר פינק אצלנו, שאמצו את המוטו "אופטימיות כהתנגדות" או כ"עמדה פוליטית", מסמנים עבורנו שאופטימיות זה לא לה לה לנד, אופטימיות זה לא אסקפיזם, אופטימיות זה לא רוחניקיות של "הכל לטובה", אלא בדיוק ההיפך – זו עמדה שמתעקשת לדעת בדיוק מה קורה, ולפעול.

"אל תגידו יום יבוא, הביאו את היום" נאמר בשיר לשלום שכולם נזכרו בו השבוע, ביום הזכרון לרצח רבין – זה נכון לא רק לשלום ולביטחון, שכה נחוצים באזורנו, וכה אפשריים כמו שהראנו בפורום היום שאחרי המלחמה מיד אחרי ה7 באוקטובר הארור, אלא נכון גם לשוויון מגדרי, למדינת רווחה, למיגור השחיתות והפשע, לשירות ציבורי מקצועי, לפוליטיקאים שפועלים למען העם ולא למען עצמם – או במילים אחרות, "אל תגידו יום יבוא, הביאו את היום" זה ציווי נכון והכרחי כנגד כל מה שממשלת האימים הביאה עלינו בשלוש השנים האחרונות. אנחנו דורשים תיקון!

אז כדי שיהיו בחירות, כדי שיהיו בחירות חופשיות, וכדי שהאנשים האיומים שמרכיבים את הממשלה היום לא יזכו לראות כסא קואליציוני אחד – אנחנו חייבים להפוך לאופטימיים רדיקלים – לא

להתעלם, לא להתייאש, לא להשתבלל, ובטח שלא לעזוב – להיאבק בכל הכח!! המציאות תרדוף אותנו גם אם נתעלם, ולעזוב את ישראל עכשו זה לשלם מחירים מטורפים של הגירה, במקום להיאבק על מדינה שעוד אפשר ושחשוב להציל – זה הזמן! תיקון!

הכלי השני שאני רוצה להתייחס אליו הערב הוא ציפוף שורות. לא ברור לי למה מנהיגי האופוזיציה מחכים – כולם צריכים להפוך לגוש אחד שעומד איתן מול מפלגות הקואליציה. כולם צריכים להתחייב שלא לשבת עם אף מפלגה מהמפלגות שהורסות עכשו את ישראל כמדינה דמוקרטית ושלוקחות אותה לתהומות הדיקטטורה. כולם צריכים להתחייב לשבת רק עם מפלגות שמכבדות את כללי הדמוקרטיה – זה הבסיס של הכל, בלי זה לא יהיה לנו כלום – לא חירות, לא שוויון, לא שגשוג. זה לא "רק לא ביבי" – זה "רק לא דיקטטורה".

הגיע הזמן לדבר על הקואליציה הדמוקרטית במקום על מושגים כמו ממשלת השינוי. הקואליציה הדמוקרטית זה האוסף של כל המפלגות שרוצות שישאל תהיה דמוקרטיה. הן לא מסכימות על הרבה דברים, כולל דברים דרמטיים ביותר כמו הגבולות של ישראל, המשטר הכלכלי הרצוי ויחסי דת-מדינה. אבל הן כולן מתנגדות להפיכה של ישראל לדיקטטורה, ותומכות בביצור שלטון החוק, בהפרדת הרשויות, ובזכויות אדם בסיסיות. המטרה שלנו חייבת להיות שמ-בנט ועד חד"ש, כל המפלגות יצהירו על שייכותן לקואליציה הדמוקרטית ועל סירובן לשבת בממשלה עם המפלגות של הקואליציה הנוכחית, שהוכיחו שהן פועלות בניגוד לכללי המשחק הדמוקרטיים הבסיסיים ביותר.

על כל השאר נמשיך להתווכח אחרי שהאופוזיציה תזכה לרוב בבחירות ותקים ממשלה. כי אם נפסיד, לא יהיו יותר ויכוחים – יהיה "מתקן חולות" לכל מי שיעז לבקר את הממשלה. יהיו מעצרי שווא, אכיפה בדרנית, פוליטיקאים מעל החוק, איומים, אלימות, ואפילו רציחות – כי את כל זה המחנה הדיקטטורי הוכיח שהוא מסוגל לעשות.

עם ישראל צריך לראות שיש אלטרנטיבה דמוקרטית ברורה, גאה, מאוחדת, אמיצה! זה לא הזמן להיות פתיתי שלג ייחודיים, זה לא הזמן לירות בתוך הטנק, זה לא הזמן למאבקי אגו ולקריצות לימין קיצוני – זה הזמן לימין הגון, למרכז שקול ולשמאל פרגמטי – רק ביחד, כן, כולל המפלגות הערביות שוחרות הדמוקרטיה והציבור הערבי שוחר החיים – נצליח לנצח את החושך.

ועוד מילה לנשים בקהל – אנחנו חייבות להיות בחזית המאבק! מרוב זועות קשה לעקוב – אבל הממשלה הזו נחושה להחזיר אותנו למטבח. השבוע עברה בקריאה ראשונה הצעת החוק להרחבת סמכויות בתי הדין הרבניים ובבתי הכנסת הופצו מודעות שעל פיהן אמצעי מניעה והפלות מנוגדות להלכה, תוך ציטוט הרב הספרדי הראשי לישראל שכולנו מממנות את המשכורת שלו. הצעת החוק של ח"כ סון הר מלך, להרחבת ההפרדה המגדרית באקדמיה גם לתואר שני ולדוקטורט מחכה לעבור בקריאה שניה ושלישית; אותה בון הר מלך שהקימה את השדולה למען האשה הדתית והחרדית בכנסת שמטיפה לנשים שתפקידן העיקרי הוא להיות צנועות וללדת ילדים. – האנשים האלה רוצים שהמרחב הציבורי בישראל יתנהל כמו בית כנסת אורתודוקסי! ואנחנו לא ניתן!

זה בנוסף לאפס מנכליות במשרדי ממשלה, לסרוב לטפל באלימות במשפחה, להקמת אוגדה שלמה בצה"ל שאליה אסור לנשים להיכנס, ולשוד הקופה הציבורית שמשאיר אותנו בלי שירותי בריאות, חינוך ותחבורה נורמליים – כל אלה משפיעים קודם כל על נשים. אלה החיים שלנו, של הבנות שלנו!

ביחד, גברים ונשים, יהודים וערבים, מרכז ופריפריה – כל מי שדמוקרטיה היא מנשמת אפו ואפה – נאמץ אופטימיות ונפעל כגוש אחד – עד לניצחון!

ד"ר יואב גרובייס | פסיכולוג קליני

ערב טוב. תודה על ההזדמנות לדבר פה ותודה לכם שאתם פה.

אנחנו בימים קשים מאי פעם. הדמוקרטיה שלנו נתונה תחת מתקפת טרור ממוסד בכל החזיתות שלה. ואל תטעו – מדובר בטרור לכל דבר ועניין, דוקטרינת הים שנועדה להצמית ולשתק – ושרק תחריף ככל שנתקרב לבחירות.

המתקפה הדיקטטורית יעילה כי היא פועלת כמו מחלה אוטו-אימונית, מנצלת את מערכת החיסון של הדמוקרטיה כדי לתקוף ולהחליש אותה – עד שהיא קורסת. למערכת החיסון הדמוקרטית יש מספר אדנים:

- יש את החוק שאמור להגן עליה. אבל הדיקטטורה מנצלת את מנגנוני החקיקה הדמוקרטיים נגדה.
- יש את כלב השמירה שלה, התקשורת. אבל הדיקטטורה יוצרת הרעשה תקשורתית מסיבית עד שאי אפשר עוד להבחין בין אמת לשקר.
- ויש את הערכים שלנו, האזרחים. יש את הבושה שלנו – שתפקידה לדאוג שלא נפעל בניגוד למצפן המוסרי שלנו.

וכמו במחלה אוטו-אימונית, הדיקטטורה מנסה להשתמש בערכים שלנו נגדנו.

עשו לנו את זה במשך שנתיים של מלחמה, שבהן ניצלו את הנכונות האינסופית שלנו להתגייס כשקוראים לנו – גם כשהיה ברור שהדיקטטורה מנצלת את המלחמה כדי להישאר בשלטון.

עשו לנו את זה במשך שנתיים של הפקרה, שבהן היינו מגויסים למאבק להחזרת החטופים – גם כשהיה ברור שהדיקטטורה מנצלת את הדאגה שלנו ואת הסולידריות שלנו כדי להעמיק את אחיזתה.

עשו לנו את זה כבר לפני 30 שנה – אחרי רצח רבין. במקום להוקיע את המחנה שמתוכו יצאה ההסתה הרצחנית, נענינו לקריאה לאחדות ופיוס. המסיתים ניצלו את הערכים שלנו כדי לא לתת את הדין – והיורשים של הרצח תפסו את השלטון.

שוב ושוב אנשים שאין להם מוסר ואין להם אלוהים מנצלים את הדבקות שלנו בערכים שלנו כדי להמשיך לפרק את המדינה.

השבוע נעצר אזרח רק כי העז לצעוק לעבר שר גזען וכהניסט את האמת. אי אפשר היה לעצור אותו אם הוא לא היה היחיד שקם וצעק. אם מתוך מאות האנשים שישבו סביבו היו קמים וצועקים עוד כמה עשרות. אבל הקהל ביקש לכבד את כללי הטקס – ושתק. ובכל פעם שאנחנו שותקים, הדיקטטורה מנצלת את הערכים שלנו נגדנו.

עם הפרקליטה הצבאית הראשית, האלופה יפעת תומר-ירושלמי, נפלה לידיהם הזדמנות פז.

לדיקטטורה יש שיטה: מכונת הרעל שלה משליכה רפש לכל עבר – ומחכה לראות מה יתפוס. ואם משליכים מספיק רפש, מתישהו משהו יתפוס. וכשמשהו תופס, המכונה מסתערת כמו חיה מוכת כלבת, מוכנה להרוס את החיים של כל מי שנקלע בדרכה.

זה עובד לה כי כשהרפש נדבק למי שאמור להיות נקי מכל רבב, הציבור הערכי, הישר, שומר החוק – הציבור שמתנגד לדיקטטורה! – ממהר להתנער ממי שסרח, במטרה להבטיח שהסירחון לא ידבק גם בו. כדי לסמן שזו לא דרכנו.

ואת התגובה הרפלקסיבית הזו, הדיקטטורה מנצלת לטובתה.

אנחנו שומעים ששומרת סף חשובה הדליפה ושיקרה לבית משפט – וממהרים לגנות אותה. דווקא נבחר הציבור שלנו – שאמורים להיות אופזיציה לדיקטטורה! – מיהרו לזרוק אותה לכלבים. במקום לעלות להתקפה, הם מיד ירדו להגנה.

לשקר לבית משפט זו עבירה שאי אפשר להצדיק. אבל אסור לשכוח שהפצ"רית לא ביצעה אותה למען רווח אישי.

היא עשתה את מה שעשתה בנסיבות בלתי אפשריות. אם עברה על החוק, היה זה בניסיון פרדוקסלי להגן על שלטון החוק מפני לינץ'. והיא עצמה הזדהמה מפני שנדרשה לשחק על מגרש שזהם בידי הדיקטטורה.

היא צריכה לתת את הדין – והיא מוכנה לכך. אבל אסור לנו לשכוח שהסיפור האמיתי כאן הוא החשד להתעללות סדיסטית פושעת, חשד שמכתיב את חיילי צה"ל יותר מכל מעשה של הפצ"רית.

אסור לנו לשכוח שמי שפתאום נצמדים בצביעות לחוק ודורשים את ראשה, מכוונים בכלל לראש של היועמ"שית – במטרה לרסק סופית את שלטון החוק.

כשאנחנו ממהרים לגנות את הפצ"רית, להתבייש ולהתנער ממנה, אנחנו ונבחר הציבור שלנו מאפשרים לדיקטטורה להמשיך לערער את האמון בשומרי הסף – ולבצע מעשה סדום בדמוקרטיה כולה.

עם הדיקטטורה לא עושים שום אחדות. לא רוקדים לצלילי החליל שלה, ולא משחקים לפי הכללים עם מי שמפר אותם ברגל גסה. מול הטרור הממוסד שלה אסור להתנצל, אסור להוריד ראש ואסור לשתוק! רק להגביר את הווליום.

אחרת, הם ימשיכו להשתמש בערכים שלנו נגדנו – והסיפור שלנו פה יסתיים בקול דממה דקה.

כרמית פלטי קציר | עובדת סוציאלית קלינית, בת קיבוץ ניר עוז

ערב טוב חיפאים יקרים,

לבי עם משפחתו של ליאור רודאיף, שיצא בגיל 61 להגן על קיבוץ ניר יצחק ומנע בכך טבח גדול יותר בקיבוץ. ליאור חזר הביתה ומשפחתו תוכל לנשום.

בינואר '24 קיבלתי שיחת טלפון שאומרת שיש חשש כבד לחייו של אלעד. שמאמינים שהוא נהרג אבל אין הוכחה לכך, גם לא וודאות של 100 אחוז. זו לא היתה שיחת "בשורה מרה" ומותו לא נחלט. כל כך הרבה מושגים איומים שלא הכרתי עד אז נכנסו לחיי. עד אז ידעתי שאדם יכול להיות חי או מת. לא ידעתי שיש תופת כזאת של בשורה מרה בהמתנה, אובדן עמום שלא נותן לנשום, לצד אובדנים מרובים אחרים. לא ידעתי מהו אבל משובש, ומהי תקווה שממשיכה להתקיים בניגוד לחשיבה רציונלית. המשכתי להילחם על חייו של אלעד עד שהוחזר באפריל 2024. אלעד נחטף חי, הוחזק לבד רוב הימים למעט 20 ימים בהם היה בדירה בחאן יונס עם חטופות אחרות. נחטף בחיים, וחזר בשקית שחורה. זה מה שקרה. יש עוד הרבה דברים שאני לא יודעת, אבל אני כן יודעת היום בוודאות שאלעד מת. שאלעד כבר לא סובל. לא יכולתי לדעת את זה לפני שנקבר באדמת ניר עוז.

אלעד הבין את זה הרבה לפני שנחטף. גם אם לא ידע מה זה אבל משובש, הוא הבין וניסה גם להסביר לאחותו הקטנה שאצלנו לא משאירים אף אחד מאחור. שהדר גולדין יצא להגן עלינו ולכן הוא יוצא להגן ולהחזיר אותנו, שישראל לא מפקיר את האחים שלו. הוא לא ידע שזה יהפוך להיות מאבק אישי. על תינוק, ילדים, נשים, גברים, קשישות וקשישים. על החברים שלו, על אמא שלנו. עליו.

5 משפחות חיות את הסיט הזה כבר 764 ימים. הסיט שלהן הולך ומעמיק, הכוחות שלהן הולכים ונשחקים ומעל הכל מרחף פחד נוראי: יעזבו אותנו? נישאר לבד? שוב יגידו לנו "מקום קבורתו לא נודע"?

אני עומדת כאן הערב ומתחייבת שהתשובה לכך היא לא! אני מבקשת שכל מי שמתחייב יקרא איתי: אנחנו אתכם - אתם לא לבד! לא נשאיר אתכם לבד, זה המאבק של כולנו, זה המאבק על עצמנו ועל המדינה:

דרור אור, מני גודארד, רן גואילי, סותטיסאק רינטאלק וסגן הדר גולדין יכולים היו להיות אני, יכולתם להיות אתם.

אני דורשת מהמדינה שלי תשובות ומעשים: אני דורשת שיחזירו את כולם, ממש לפי ההסכם ומבלי לגרור אותנו לסבב לחימה נוסף שבו נמות אנחנו. אנחנו ולא הם.

אני דורשת שתקום ועדת חקירה ממלכתית שתחקור לעומק, ביסודיות, בלי שום סוג של שוחד, מרמה, שחיתות והפרת אמונים את המחדל הגדול ביותר בתולדות ישראל. אני דורשת שהנאשם לא ימנה את החוקר. אני דורשת שיינתנו מסקנות אישיות ושמסקנות הוועדה ימומשו. החיים שלנו הם לא הפקר, המוות שלנו הוא לא נזק אגבי, גזירת גורל או התעלות. הוא מחדל. מחדלים רבים רבים.

כבר שנתיים שהממשלה הזו עושה הכל כדי לא לחקור ולא לאפשר לוועדת חקירה לקום. הסירוב לחקירה הוא ניכור וסירוב להכיר באמת, באסון של כולנו. הוא מעמיק את הפגיעה בנו, פעמיים: פעם אחת - כי הוא מכחיש ומקטין את הפגיעה בנו, הנפגעים. ופעם שנייה, כי הוא פוגע באופן הכי ישיר בביטחון של כולנו בהווה ובעתיד.

איך לא יקרה שוב אם לא נלמד כלום? מי ישלח את ילדיו לצבא שלא שומר עליהם? שלא מחזיר אותם מהשבי? מי יוכל לבחור לגור ליד הגבול כשהוא יודע שהממשלה שלו לא טורחת לבדוק למה אנשיו נטבחו ונחטפו, למה עדיין יש חטופים בעזה, למה עשרות אנשים שיכלו לחזור בחיים חזרו מתים? מי יוכל לתת אמון במדינה שהממשלה שלה עסוקה בשחיתות ובדילים פוליטיים ורחוקה כל כך מלדאוג לבטחוננו?

עם ישראל עבר שינוי מהותי בשנתיים האלה. מה שהיה הוא לא מה שיהיה! כל כך הרבה אנשים שילמו מחירים בלתי נסבלים, שלא ביקשו לשלם: חיילות וחיילי צה"ל, מילואימניקים, משפחות הנרצחים, משפחות החטופים, קהילות המפונים, מדינה שלמה שמסתחררת בתסריטי אימה. אנחנו האנשים ששילמו את המחיר על המחדלים של הממשלה ואת מחיר המלחמה. כרגע היחידים שלא שילמו מחיר הם האחרים, מי שהיו ועדיין נמצאים בהנהגה.

מי שמעזים להציע את עצמם שוב לבחירות ולבקש את אמון הציבור מבלי שהכירו בכלל בחלקם באסון. שמודיעים לנו שאנחנו תומכי חמאס בעוד הם מממנים אותו, שרוצים שנשכח ונשתוק. לא נשכח ולא נשתוק!

לצד התהום, בשנתיים האלו התגלו בנו כל כך הרבה כוחות. כמו האנשים שנרתמו וסייעו לנו מה-7/10 ועד היום, כמונו- המשפחות שנלחמו על יקיריהן שבעזה, אמהות הלוחמים ונשות המילואימניקים שהרימו ראש ואמרו "לא עוד" - אנחנו נהפוך את הקערה הזאת. נדאג שהאחרים ישלמו, ושהעם שקם והצליח לסיים את המלחמה ולהחזיר את החטופים שנותרו בחיים, יבנה פה את המדינה מחדש. אין לחזור לאחור, ההרס נעשה. נצטרך לבנות מחדש. נחזיר את דרור, מני, רן, סותטיסאק ואת הדר ונבנה פה מחדש. יש לנו חטופים להחזיר ויש לנו מדינה לשקם. בואו נצליח להחליף את ממשלת החורבן בהנהגה ראויה, כזו שדואגת לנו האזרחים ולעתיד המדינה!

תודה!

צילום: רן דמבו | חיפה

חיפה

8 נובמבר 2025

אור-לי ברלב | אקטיביסטית חברתית ועיתונאית עצמאית

ערב טוב חיפה.

זו הפעם הראשונה שאני עומדת על במה מאז השבעה באוקטובר. בשנתיים האחרונות בחרתי להתייצב מאחורי משפחות החטופים במאבק הבהול והדחוף ביותר. וגם עכשיו כולנו לציין עד החטוף האחרון. זה גם הרגע להעלות הילוך במאבק להצלת המדינה.

ובערב הזה, אנחנו ניישר מבט אל המציאות המוטרפת, ונדבר בעיקר על מה אפשר לעשות כדי להציל את המדינה.

נתניהו הנאשם בפלילים ושלוחיו מפעילים תכנית סדורה ועבריינית לחיסול הדמוקרטיה בישראל וייסוד משטר דיקטטורי. נתניהו עושה זאת במטרה להתבצר בשלטון, במסגרת מסע הימלטות עברייני ממשפטו הפלילי, מחקירות קטארגייט ומוועדת חקירה ממלכתית. נתניהו פועל באופן חסר עכבות, מצפון או מוסר, ושם את האינטרסים האישיים הקרימינליים שלו מעל טובת המדינה ואזרחיה. שלוחיו ושותפיו למזימה, מקדמים את המטרות המושחתות או המשיחיות שלהם.

זו לא רק הפיכה משטרית, זו הפיכה עבריינית. זו הפיכה שבה:

עבריינות היא "החוק" החדש;

שקר הוא "האמת" החדשה;

נאמנות לרודן היא שיטת השלטון החדשה;

הקרבת חטופים וחיילים זו "שיטת המלחמה" החדשה;

כפייה דתית השתמטות ממוסדת ובזיזת כספי ציבור - הן "הדת" החדשה;

הנדסת תודעה היא "העיתונות" החדשה שהשלטון מקדם;

רעל הסתה ושיסוי מטעם השלטון - הם "האחדות" החדשה;

אלימות ופרעות בשטחים ללא אכיפה - הן מדיניות ממשלה;

וחופש הביטוי חכות המחאה - הם עילה לאלימות משטרית, למאסר ולחיפוש בעירום.

הדיקטטורה העבריינית והמשיחית כבר כאן בהפיכה מואצת, אבל עוד לא עברנו את נקודת האל-חזור, יש לנו עדיין סיכוי להציל את המדינה. כדי להצליח לעצור את המזימה, יש לפעול בשילוב כוחות בארבעה צירים:

ציר 1 - האופוזיציה:

על אנשי מפלגות גוש השינוי בעבר ובהווה, להתכנס לפעולה משותפת. מפסיקים רק להגיב, עוברים ליחמה. מפסיקים לתת לגיטימציה לנתניהו וממשלתו, מפסיקים לשתף פעולה עם קואליציה עבריינית, באף נושא, בשום דיל, שוטפים את האולפנים, מסבירים לציבור שזו שעת חירום, מקיפים את הכנסת, קוראים לציבור, משתקים את המדינה, מגבים את שומרי הסף לבצע את עבודתם. בנאמנות למדינה ולחוקה, ולהשתמש בכל הכלים החוקיים שעומדים לרשותם.

ציר 2 - שומרי הסף ובפרט היועמ"שית.

היועמ"שית צריכה להפנים שעליה לעבור מהגנה להתקפה. מתגובה ליחמה. זו הדרך לנצח בריונים. ולכן: נבצרות עכשיו. הם מנסים הכל כדי להביא להדחתה בדרך לחיסול שלטון החוק והדמוקרטיה. נתניהו הנאשם מפר את הסדר ניגוד העניינים שהכשיר את כהונתו, ומפעיל באופן בלתי חוקי את כוחו השלטוני, כדי לחסל את מערכת המשפט תוך ריסוק יסודות המדינה. אל ליועמ"שית להסס מלהפעיל את כל הכלים החוקיים להגנה על שלטון החוק והדמוקרטיה. בלי פחד, בלי לחץ, עוד לא מאוחר. רוב הציבור מאחוריה.

ציר 3 - התקשורת.

די לנרמול. די לתת במה לשופרות ומהנדסי תודעה. אתם גודעים את הענף שאתם יושבים עליו. נתקו קשר עם מחוללי הספינים, עברו לחשיבה עצמאית, אימרו אמת, היו אמיצים, תהיו גיא פלג. ולא רק הוא, יש עוד. עמדו לצד האמת והציבור בלי פחד. תנו מקום באולפנים לאופוזיציה ולציבור הנלחם.

4. ציר 4 – העם.

אנחנו מותשים אחרי מאבק ארוך למען עסקה להחזרת כל החטופים, ואחרי שנים של מאבקים. יש מי שכבר התייאשו, יש מי שעזבו. אבל הצלחת מאבק מתחילה בהבנה שזה בכוחנו. וראו איך המאבק החזיר את החטופים. המשפחות הובילו הסלמה עם ימי שיבוש והשבתה, נתניהו נלחץ, עשה טעות – המתקפה בדוחא – שהתהפכה עליו והביאה את טראמפ לכפות עליו עסקה, לאחר שראה מה העם רוצה.

וגם עכשיו העם ייתן כוח לכל הנלחמים למען שלטון החוק והדמוקרטיה, וישלב כוחות עם אופוזיציה אמיתית. ככה מנצחים. ולכן: תמיד יש דרך. תמיד. נתחיל בלזכור שזה בכוחנו. ונמשיך בלקום ולעשות. לא פסטיבלי נאומים - מעשים. נדרבן את האופוזיציה, נראה את הדרך לתקשורת, נחזק ונגבה את שומרי הסף, ונשלב כוחות יחד.

זה בכוחנו להציל את מדינתנו האהובה.

תודות

תודה לחברי המערכת ולצלמים:
 איתי אטר, אוניברסיטת תל-אביב
 אלון קורנגרין, אוניברסיטת בר-אילן
 דורון כהן, אוניברסיטת בן-גוריון בנגב
 יאיר שגיא, אוניברסיטת חיפה
 צמרת ריקון, מכללת אורנים
 רוני גבע, אוניברסיטת בר-אילן
 רונית כהן ספר, הטכניון - מכון טכנולוגי לישראל
 רות שרץ-שובל, מכון ויצמן

צלמים: ELAN, אדר איל, אורי יפה,
 אורנה קופרמן, איילת אניסמן, אילת מרקוביץ,
 איציק בן לוי, אלון בנקי, אלון קורנגרין,
 אמיר יעקוב, ארז וולך, בני משי, גיל בארי,
 גל שמיר, דנה רוני, דנור אהרון, דפנה בנקי,
 דפנה יושע, ורדית אלון קורפל, חני ברוכין,
 טל גוטרמן, ידן גלעדי, יהודה ברגשטיין,
 יואב לפ, יעל גדות, ליאור שגב, מיכה ורדי,
 מירי אלון הלוי, מירי פורת, מרסלו שניידמן,
 נועם קרמפף, פאולינה פטימר, צביקה גולן,
 צחי דברת, ראובן גש, ראובן להב, רוני שפירא,
 רן דמבו, תניא ציון וולדקס

עורך: אלון קורנגרין
 עריכה גרפית: רונית כהן-ספר

צלום: מירי פורת | חיפה

התקווה
תנועה